

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

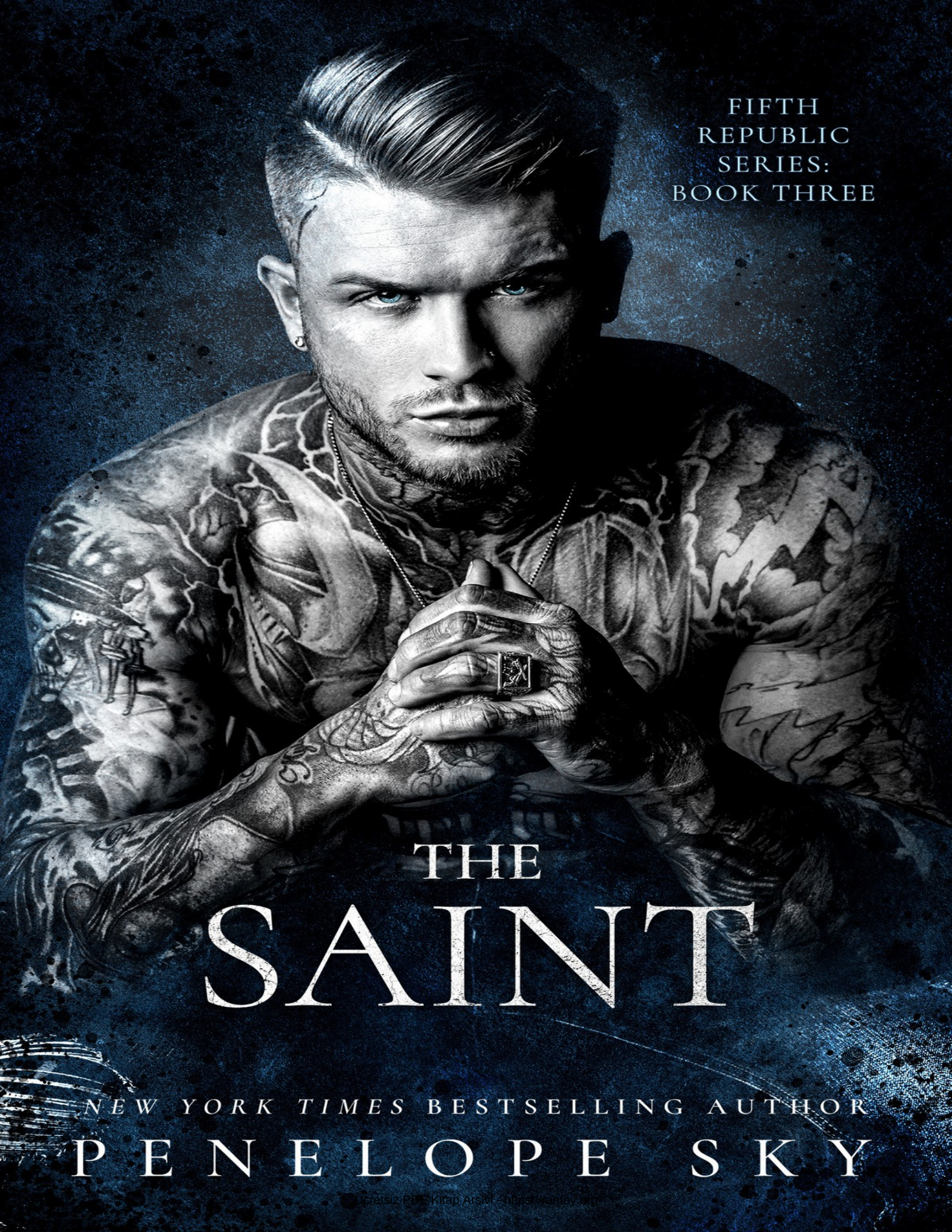
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FIFTH
REPUBLIC
SERIES:
BOOK THREE

THE SAINT

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENNELOPE SKY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

TKE GA)NT

F)FTK CUMHURİYETİ GER)EG
KİTAP TKREE

PENELOPE SKY

KARTW)CK PUBL)GK)NG

Hartwick Yayıncılık

Aziz

Copyright © 2025 by Penelope Sky

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

CONTENTS

1. [Fleur](#)
2. [Fleur](#)
3. [Bastien](#)
4. [Bastien](#)
5. [Fleur](#)
6. [Fleur](#)
7. [Bastien](#)
8. [Bastien](#)
9. [Bastien](#)
10. [Fleur](#)
11. [Bastien](#)
12. [Fleur](#)
13. [Bastien](#)
14. [Fleur](#)
15. [Bastien](#)
16. [Fleur](#)
17. [Bastien](#)
18. [Fleur](#)
19. [Bastien](#)
20. [Fleur](#)
21. [Bastien](#)
22. [Fleur](#)

[Sonsöz](#)

[İmparator - Bölüm 1](#)

[İmparator - Bölüm 2](#)

[İmparator-Bölüm 3](#)

FLEUR

Televizyonun karşısındaki kanepeye oturdum, haberlerde Notre-Dame'dan sarkan kömürleşmiş ceset gösteriliyordu. Gün doğumu şehri vurmuştu ve neredeyse bütün gece ayaktaydım ama adrenalin hâlâ pompalanırken yorgunluk hissetmiyordum. Bastien o kapıdan girene kadar tetikte olacaktım.

Giyecek başka bir şeyim olmadığı için onun tişörtünü ve boxerını giymiştim. Saçlarıma fön çekecek havada değildim ama ıslak bir tabutta kilitli kaldıktan sonra kupkuru olmam gerekiyordu. Omuzlarıma bir battaniye örtülmüştü ve vücudumu sarıyordu çünkü sıcak duşa ve banyodaki camları buğulandıran buhara rağmen hala üşüyordum.

Gerard benim için yemek ve su bırakmıştı, ben de suyu içmiş ama iştahım olmadığı için yemeği görmezden gelmişim.

Sanırım ölmek iştah kesiciydi.

Şu anda yalnız olmak, olan biten her şeyi tekrar tekrar düşünmek zorunda kalmak isteyeceğim son şeydi. Ne zaman o tabutu gözümün önüne getirsem, gözlerimden yaşlar boşanıyordu. Parmak uçlarıma batan kıymıkların acısını hâlâ hissediyordum. Hâlâ soğuk yağmur suyunun tenime değdiğini hissediyordum. O tabutun içi o kadar karanlıktı ki suyun nerede olduğunu sadece dokunarak anlayabiliyordum.

Ve boğulmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım... oldukça canlı bir şekilde.

Nefesimi tutabildiğim kadar tuttum ve umutsuz olsa da tabutun kapağına vurdum. Boyun eğerken ölmektense savaşıırken ölmek istemiştim. Ama sonra ciğerlerim devreye girdi ve beni nefes almaya zorladı - ve işte o zaman tüm su içeri doldu.

Acı vericiydi... çok acı vericiydi.

Ve hayatınızın son birkaç saniyesini öleceğinizi bilerek geçirmek en kötü kısmıydı. Bitmesini beklemek, durması için acele etmek istemek, bu olurken tamamen karanlıkta olmak.

Dudaklarıma ulaşana kadar gözyaşlarımı hissetmedim. Gözlerim televizyona yapışmıştı, tekrar tekrar gösterdikleri aynı klibi görüyordum, ceset alevler içindeydi, çünkü birisi apartman penceresinden kameraya çekmişti.

Bu, ölüm emrimi veren adamdı. İyi ki kurtuldum.

Ayak seslerinin yaklaştığını duydum ve kapıya doğru döndüm, Bastien'in sonunda evde olduğunu biliyordum, artık iş bitmişti. O içeri girmeden önce bile rahatlamıştım, sadece onun verebileceği huzuru hissetmiştim.

Kapı açıldı ama gelen sadece o değildi. Adrien da onunla birlikteydi.

Bastien hâlâ pislik ve çamur içindeydi çünkü beni tabuttan çıkardığından beri hiç değişmemişti. Yüzünde ve boynunda bile kurumuş çamur vardı. Bana tekrar bakmadan önce haberleri görmek için televizyona göz attı.

Gözlerim Adrien'deydi.

Tüm o rahatlama, tüm o huzur... buhar olup uçtu.

Adrien beni görünce durdu, bakışlarımdaki vahşet karşısında tereddüt etti.

Battaniyeyi bıraktım ve ayağa kalktım, üzerimde bana çok büyük gelen kıyafetler vardı ve ona doğru yürüdüm, yaklaştığımda hafifçe titrediğini gördüm. Gözleri benimkilere kilitlenmişti ama korku doluydu. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, yapmak istediğim o kadar çok şey. Neredeyse Bastien'in silahını isteyecektim, böylece Adrien'i kolundan vurabilecektim. Ama o buna değmezdi.

duygusal yatırım. "Keşke seninle hiç tanışmasaydım." Keşke o yılları geri alabilseydim, yeminlerimi geri alabilseydim, kalbimi geri alabilseydim.

Sanki ona yumruk atmışım gibi irkildi, sanki bu basit kelimeler bir hançerden daha keskindi. "Ne yaparsam yapayım senin için geleceklerdi Fleur. Seni ben kurtardım. Bastien'i aradım ve seni kurtardım-"

"Bastien beni kurtardı."

"Çünkü onu ben çağırdım-

"

"Onlara sadece Bastien'le birlikte olduğumuzu söyleseydin tüm bunlar önlenebilirdi. Söylemen gereken tek şey buydu ve gitmeme izin verirlerdi." Gözlerim öfkeden yaşlarla doldu. "Ben öldüm, Adrien. Çamurda boğuldum."

Sözlerimin acısını bastırmak için gözlerini yumdu. "Biliyorum-" "Bilmiyorsun.

Ölmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

Gözlerini tekrar açtı, içten gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Çok korkmuştum Fleur. Tahmin bile edemezsin."

"Hayır, ne kadar hakkında hiçbir fikrin yok. Yüzümde lanet bir kamerayla karanlıkta kapana kısılmıştım. Soğuk su ağzıma yaklaşıyor ve yaptığın her hareket oksijeni emiyor ve suyun daha fazla akmasına neden oluyor."

Dayanamıyormuş gibi gözlerini tekrar kapattı. "Her şey çok hızlı oldu. Oscar ve Bastien'in birlikte iş yaptıklarını biliyordum, o yüzden kurallara düşündüm. Onunla olan sorunumun senin yanına kadar geleceğini hiç düşünmemiştim. Bunu bilseydim, hemen ona boyun eğdim. En sevdiğim insanı asla riske atmazdım-"

"Bana bunu söylemeye hakkın yok, Adrien."

Bastien orada durdu ve oturma odasının ortasında, çamura bulanmış, kir ve yağmur kokan giysileriyle tartışmamıza izin verdi.

Adrien sözlerim karşısında irkildi. "Çok özür

dilerim-" "Seni affetmiyorum."

"Bastien'e ne olduğunu ona söylemeliydim. Bu her şeyi düzeltebilirdi. Ama o anda-"

"Bu konuşmayla işim bitti." Fiziksel ve duygusal olarak bitkin düşmüştüm ve boğazım öksürmekten öylesine acımişti ki konuşmak bile acı veriyordu. Dünya dönmeye devam ediyordu ve ben onun durmasına, dünyanın sessizleşmesine ihtiyaç duyuyordum. "Şu anda Bastien'le birlikte olmak ve senin gitmeni istiyorum." Bastien'le olan kısa ilişkimiz bizimkinden daha fazla evlilik gibi hissettirirken, Adrien'in kocam olduğuna inanmak zordu.

Adrien yenilmiş görünüyordu, açıkça savaşımaya devam etmek istiyordu ama zamanının dolduğunu biliyordu. Arkasını dönmeye başladı, tabutumdaki çamuru kürekle temizlemekten üstü başı çamur içinde kalmıştı. "İyi olmana sevindim."

"Ben değilim." Bundan sonra iyi olabileceğime inanmak zordu.

Kıpırdamadan durdu, gözleri yerdeydi ve sonra dışarı çıktı.

Kapı kapandığında gözlerimi kapattım ve gergin bir iç çektim. Bir süre sonra Bastien'e baktım.

Parlak gözleri, vücudunun pislikle kaplı olmayan tek kısmı olan benimkilere kilitlenmişti. Saçlarında bile çamur vardı, sanki beni o mezardan çıplak elleriyle çıkarmış gibiydi. "İyi olmamak sorun değil, tatlım. Ama olacaksın."

Bastien çamurlu giysilerini ve benimkileri çöpe attıktan sonra duşa temizlendi.

Onu yatakta bekledim, perdeler güneş ışığını engellemek için kapatılmıştı. Oturma odasının kapıları da kapalıydı ve terastan gelen ışığı kesiyordu. Uyumam gerekiyordu ama bir yanım bir daha uyuyup uyuyamayacağımı merak ediyordu.

Kabusların geleceğini biliyordum.

Bastien bir süre sonra bana katıldı ve sadece boxer'ıyla yatağa girdi.

Hemen üzerine çıktım, kolumla boynunu çevreledim, bacaklarımı kalçalarının üzerine uzattım, alnımı çenesine dayadım ve gözlerimi boğazına diktim. Tek istediğim ona yakın olmak, bedenlerimizin ve ruhlarımızın birbirine değmesiydi ve bu gerçekleştiğinde kendimi daha iyi hissettim.

Ve daha kötüsü.

Benimle yatarken parmakları hafifçe saçlarımla oynadı. Nasıl hissettiğimi sormadı, neye ihtiyacım olduğunu sormadı. Sadece güçlü sessizliğiyle beni rahatlattı.

Duygular kalbimin kapısındaki çatlaklardan sızarken dudaklarım titremeye başladı, tıpkı yağmur suyunun ahşap tabuttaki açıklıklardan damladığı gibi. Kalbim çatladı ve duygular bir şelale gibi içeri aktı. Gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım ama ne zaman denesem hıçkırıklara dönüştü.

Ancak kendimi güvende hissettiğimde şiddeti kabul edebilirdim. Ancak Bastien'in kollarındayken kendi ölümümle yüzleşebildim.

Beni susturmadı ya da ağlamalarımı öpücüklerle susturmadı. Sadece izin verdi, gözeneklerime işlemiş olan yağmur suyunu dökmeme izin verdi. Dehşet, acı ve korkuyla patlamama izin verdi. Geçmesi için hissetmem gereken her şeyi hissetmeme izin verdi.

Gözlerim boğazında kaldı ve birden fazla kez yutkunmasını izledim.

Tükenene kadar ağladım, fiziksel ve duygusal yorgunluk kreşendo yapana kadar ağladım... ve uykuya daldım.

Uyandığımda hâlâ oradaydı ama bir süredir uyanıkmiş gibi uyanıktı. Dönüp perdelerdeki aralığa baktım ve ışıktan günün saatini ölçmeye çalıştım. Hava karanlıktı, yani biz uyurken gün geçmişti.

Aklıma hemen bir gün önce olanlar geldi ama bunun resmen geçmişte kaldığını bilmek durumu biraz daha katlanılabilir kılıyordu. Birkaç saat önce olan bir şeyi işlemek çok zordu.

"Aç mısın?" diye

sordu. "Pek sayılmaz."

"Bir şeyler yemelisin."

"Kulağa uzaktan iyi gelen tek şey krep... ama yemek vakti gelmiş gibi görünüyor."

"Bunu ayarlayabiliriz." Komodinin üzerinden telefonunu aldı ve özel oda servisi Gerard'a mesaj attı.

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Yemek yemeni istiyorum." Elini tişörtünün üstünden geçirdi ve parmaklarıyla yan tarafını ve karnısını hafifçe sıyırdı, dokunuşu yaz güneşi gibi sıcaktı. "Zor olduğunu biliyorum ama faydası olacak." Orada yattı ve bana baktı, mavi gözleri her zamankinden daha yumuşaktı. Bakışları genellikle hiç azalmayan, sadece bakışlarının süresiyle artan bir yoğunluğa sahipti. Ama şimdi, ipeksi bir gül yaprağından daha yumuşaktı.

Birlikte sessizce uzandık, sadece birbirimize baktık, gece pencerenin dışında derinleşiyordu.

Bir süre sonra telefonu bir mesajla titreşti. Komodine geri koymadan önce kontrol etti. "Kahvaltı hazır."

Gerard mesaj atmadan önce zaten biliyordum çünkü kokusunu alabiliyordum. Kabarık kreplerin üzerindeki erimiş tereyağının, çıtır çıtır elma odunu tütsülenmiş pastırmanın, yapışkan peynirle kaplı çırpılmış yumurtanın kokusunu alabiliyordum. "Sanırım biraz açım."

Normalde buna gülümserdi ama ağzı neredeyse yüzünü buruşturacak şekilde sert kaldı. "Aferin kızıma." Yataktan çıktı ve gri eşofmanını giydi, kıcı kumaşın içinde sımsıkı duruyordu, aleti önden hafifçe görünüyordu.

Bu dün olsaydı atlardım ama bugün hiçbir şey hissetmedim.

Yemeklerin gümüş kubbelerle örtülü olduğu yemek masasına oturduk. Gerard, saat akşamın yedisi, yani yemek vakti olmasına rağmen kahve getirmişti. Bastien örtüyü kaldırdı ve T-bone bifteği ile

çırpılmış yumurta. Kahve ya da meyve suyu yerine kendine bir viski doldurdu.

Yaban mersinli krep, peynirli çırpılmış yumurta ve en sevdiğim yemek olan birkaç dilim domuz pastırması yedim. Kapağı kaldırdığım anda yemekten çıkan buhar yüzüme çarptı ve koku iştahımı kabarttı.

Bastien'in normalde olduğu kadar aç olmadığını söyleyebilirim çünkü yemeğini bir ayı gibi içine çekmiyordu. Oradan buradan ısırıklar alıyor, yemekten çok içkisine odaklanıyordu. Gözleri sık sık pencereden dışarı kayıyor, aklı başka yerlerde oluyordu. Boğularak ölmemişti, ama olanlardan dolayı kafasının çok karışık olduğu da açıktı. Belki de olanlardan kendini sorumlu hissediyordu. Belki de sadece bu konuda kendini bok gibi hissediyordu.

"İyi misin?"

Bakışları tekrar bana kaydı, gözleri acıyla yaralanmıştı. "Hayır."

Sözlerini ona geri yankıladım. "İyi olmamak sorun değil."

Gözleri tekrar uzaklaştı, şefkatimi reddetti. "Benim için endişelenme, tatlım."

"Zor değil."

Yemeğinin yarısı hâlâ tabağındayken pencereden dışarı bakmaya devam etti ki bu bir ilkti. Geniş omuzları görünmez bir ağırlığın altında ezilmişti ve gözleri, şehrin ışıltısı Noel ışıkları gibi yansıdığında bile her zamanki parlaklığından yoksundu.

"Peki... ne oldu?"

Ağır bir nefes aldı, konuyu açtığımda göğsü yükseldi. "Uzun hikâye. Aristokratlar Adrien'den işini durdurmasını talep etti çünkü bu Fransız halkına hakaretti. Bu mesajı Adrien'e ilettim -birden fazla kez- ama o bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Oscar ve Aristokratlar Beşinci Cumhuriyet'e her zaman saygı duymuş ve Fransız imparatorluğunun uzun ömürlülüğünü ve yüksek statüsünü koruduğu için politikalarını kabul etmişlerdir. Dolayısıyla bu davranışı en azından ondan beklerdim."

"Bunu bana neden daha önce söylemedin? Adrien ile konuşabilirdim."

"Kilise ve devletin ayrılması." "Bu

ne anlama geliyor?"

"Suç faaliyetlerimle hiçbir ilişkim olmasını istemediğini biliyorum," dedi. "Öldürülmesini istemeyeceğini bildiğim için Adrien'i hayatta tutmak için elimden geleni yaptım ama beni dinlemedi."

"Bu onun yapacağı bir şey değil. Böyle bir tehdidi göz ardı etmek."

Bir süre sessiz kaldı. "Bence mantıklı düşünemeyecek kadar depresyondaydı. Elinde kalan tek şey bu işti."

Çünkü onu terk etmiştim. Bir suçluluk duygusu hissettim ama çok kısa sürdü. "Onu bir daha asla görmek istemiyorum." Bunu zaten Adrien'in yüzüne karşı söylemiştim ama tekrar söyledim çünkü ciddiydim. Adrien panikledi ve eğer Bastien hayatımda olmasaydı, bu panik beni öldürtebilirdi. "Eğer beni aldatmasaydı, şu anda ölmüş olurum."

Bastien buna katılmadı ve beni duymamış gibi pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Bunun hakkında konuşabilirsin... eğer istersen." İşlemediği bir suçun utancını taşıyormuş gibi hâlâ yüzüme bakmıyordu.

Bastien'e bunu yaşatmazdım. Tanık olduğu şey zaten onu canlı canlı yiyordu. "Sorun yok."

"Profesyonel birini arıyorsan iyi insanlar tanıyorum."

"Terapistin var mı?"

"Hayır," dedi. "Ama bütün iyi olanları biliyorum."

"Ben iyiyim, ama teşekkürler." Daha dün ölmüştüm. Geçmişe dönmeden önce bu gerçeği kabullenmem gerekiyordu.

Yüzlerce kez görmüş olması gereken pencereden dışarı bakmaya devam etti, ifadesi kasvetli ve ince bir acıyla kıvranıyordu.

"Bastien?"

Gözleri itaat etmeyi reddetti.

"Neden bana bakmıyorsun?" Beni farklı mı görüyordu? Adrien bunu tek başına üstlenmekle lanetlenmişken, suçu o mu taşıyordu?

Derin bir nefes aldı, büyük göğsü yavaşça yükseldikten sonra kolayca dışarı verdi. Ama hiçbir şey söylemedi, duygularını hava geçirmez bir kaptan şışelemeyi tercih etti. Beni tamamen dışladı, çenesi gerildi ve boynundaki kordonlar gerildi. "Çünkü sen ölmüştün, Fleur. Çünkü oraya gittiğimde sen ölmüştün..."

FLEUR

Üç gün boyunca onun evinden çıkmadım, o da çıkmadı.

Elimdeki tek şey geldiğimde giydiğim kıyafetlerdi, onlar da çöpe atılmıştı, bu yüzden onun boxerlarını ve tişörtlerini giydim, o televizyon izlerken kanepede onunla birlikte uzandım, bütün gün yatakta uyudum çünkü geceleri ne kadar uyuduğum önemli değildi, her zaman yorgundum. Küvete girmedim ve bir daha asla girmeyeceğimi biliyordum.

Bastien her zaman yanımdaydı, elleri üzerimdeydi, boynuma ve köprücük kemiğime öpücükler konduruyordu, sıcaklığı sefalet dolu kışımında bir güneş ışığı gibiydi ama o farklıydı. Sessiz ve mesafeli, gözle görülür şekilde yaralı. Hiçbir zaman çok konuşan bir adam olmamıştı ama şimdi hiçbir şey söylemiyordu.

Eşyalarımı dairemden taşımam gerektiğini biliyordum çünkü en az beş beden büyük kıyafetler giyerek bu şekilde yaşamaya devam edemezdim. Toparlamam gereken birkaç şey daha vardı ama bu da bir ya da iki saatten fazla sürmezdi. Birkaç gün önce kelimenin tam anlamıyla ölmüşken toparlanmayı düşünmek çılgınca geliyordu ama eşyalarım olmadan evde oturmak uzun vadeli bir çözüm değildi.

Öğle yemeğini yeni bitirmiştik, masada karşılıklı oturuyorduk. Bastien'in her zaman yaptığı gibi sabahları spor yapmadığını fark ettim. O da benim gibi hayatını tamamen durdurmuş . O da benim gibi

Telefon da öyle, sanki gece gündüz benimle olmak için tüm sorumluluklarını bir kenara bırakmış gibiydi. Ama hala gerçekten yanımda değildi.

"Evime gitmem gerekiyor," dedim. "Ne kadar rahat olsalar da senin kıyafetlerini giymeye devam edemem."

Bunu söylediğim ana kadar gözleri benim üzerimdeydi. Sonra uzaklaşıp tekrar manzaraya odaklandılar. "Anladım."

Bastien'in eşofmanları ve tişörtlerinden biriyle gelmekten başka çarem yoktu. Sadece ayakkabılarım vardı. Başka bir şey söylemesini, benimle gelmeyi teklif etmesini ya da eşyalarımı taşımaları için adamlarını çağırmasını bekledim ama bunların hiçbirini yapmadı.

Artık eskisi gibi değildi ve bu hoşuma gitmiyordu. "Adamlarınız eşyalarımı taşıyabilir mi, yoksa...?"

Gözlerini kaçırdığı gibi hemen bana geri döndü, ama şimdi tüm vücudunu bir durgunluk kaplamıştı, kaslarında ve tendonlarında bir gerginlik vardı. Gözleri sertleşti, kaşları çatıldı ve ne kadar sert de gerçekten varmış gibi görünüyordu. "Hâlâ benimle yaşamak istiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum." Aramızda hiçbir şey değişmemişti. Ona karşı hissettiklerim hâlâ bir duygu yangınıydı. Hatta onunla birlikte yaşamayı daha çok istiyor ve bir daha o daireye adımımı atmak istemiyoordum.

Bakışları benimkilere kilitlenmişti ve ilk kez bana gerçekten bakıyordu, en azından eskiden baktığı gibi.

"Tabii beni istemiyorsan-"

"Tabii ki biliyorum." Boğazında bastırması gereken bir duygu varmış gibi yutkundu. Gözleri yoğunluk ve çaresizlikle doluydu ve masanın üzerinde hissedebileceğim kadar sıcaktı. "Bunun hâlâ istediğin bir şey olup olmadığından emin değildim."

"Neden yapmayayım ki?" Neden böyle bir varsayımda bulunduğuna dair hiçbir fikrim olmadan ağızımdan kaçırdım.

Bakışları devam etti ama keskinliği azaldı ve varlığı bir kez daha geri çekilmeye başladı. Bu ona tanık olduğum tek zamandı.

İlerlemek yerine geri çekilmek, tüm odaya hükmetmek yerine varlığını küçültmek.

"Bu yüzden bu kadar mesafeliydin..."

Sanki daha fazla konuşup konuşmamayı kendi kendine tartışıyormuş gibi çenesini oynatırken gözleri bir an için düştü. "Beni terk etmeni bekliyordum. Şokun geçmesini ve yeni bir korkunun onun yerini almasını bekliyordum."

Sözleri kalbimi kağıt kesiği gibi acıttı.

"Şu anda lanet çenemi kapatmalıyım. Ama beni terk etmekte haklıydın. Benim dünyamda yaşadığın sürece, her zaman onun bir parçası olacaksın, bu da onun kurbanı olabileceğin anlamına geliyor... az önce öğrendiğimiz gibi." Gözlerini kaçırdı. "Dokuzdan beşe kadar çalışan, yasalara saygılı bir vatandaş olmak istemekte haklıydın. Benden kaçmakta da haklıydın." Yutkundu ve iç geçirdi. "Daha iyi bir adam olsaydım, doğru olanı yapar ve çekip giderdim... ama yapamam." Gözleri bir an için sulandı. "Bunu yapamam."

"Gitmiyorum, Bastien."

Gözleri başka bir yerdeydi, nem hâlâ onları kaplıyordu. Duygularını diğerlerine göre daha iyi kontrol edebiliyordu çünkü gözyaşları daha oluşmaya fırsat bulamadan onlarla savaşabiliyordu. Ama parmakları masanın üzerinde yumruk haline geldi ve onları sıktı.

"Bu senin hatan değildi. Suçlanması gereken tek kişi Adrien."

Gözleri bir daha benimkileri bulamadı, masaya yapışmıştı, vücudunun gerginliğinde kısıtlama görülebiliyordu.

"Seninle hiç tanışmamış olsaydım, şu anda ölmüş olurdum." Oscar beni alırdı ve Adrien'in beni geri getirmesi mümkün olmazdı. "Oscar'ı bulan sendin. Çok geç olmadan yerimi bulan sendin. Beni topraktan çıkarıp hayata döndüren sendin."

Bir an için gözlerini kapattı ve sözlerimin acısıyla ırkıldı. "Beni terk etmeye çalışsan bile, sana izin vermem."

Gözleri tekrar benimkilere döndü, hâlâ kızgın ve kırgındı ama duygularla doluydu.

"Çünkü senden asla ayrı kalmak istemiyorum." Her şey çok hızlı olmuştu, bir su altı dalgası bizi denizin çok açığına çekmişti. Gözlerimiz buluştuğu anda akıntıya kapılmıştık ve ben onun mavi gözlerinde boğulmuştum. Bu istediğim türden bir ilişki değildi ve olmasını istediğim zamanda da olmamıştı ama artık olmuştu. Kalbim onun toprağına kök salmıştı ve en keskin balta bile beni kesemezdi. İyi ya da kötü, hayatımın geri kalanında hep onunla birlikte olmak istiyordum.

Uzun bir süre bana baktı, saniyeler tam bir dakikaya dönüştü. Gözlerinde zonklayan acı yavaş yavaş azaldı, gözlerini kaplayan yaşlar tek bir kırpışta kurudu. Ama duygu hala yüzeyde yanıyordu, kış sisi gibi dokunaklı ve hareketsizdi. "Hadi eşyalarını alalım, tatlım."

O daireye ilk kez geri dönüyordum ve sonuncusu olacağına seviniyordum.

Bir yıllık kira kontratımı bozduğum için ceza alacaktım ama umurumda bile değildi. Sanki bir daha o dairede uyuyabilecekmişim gibi. Bastien ile güzel anılarım vardı, çünkü ilk kez benim yatağımda birlikte uyumuştuk, çünkü bir akşam yemek masamda pizza paylaşmıştık, hızlı bir ilişki için uğradığında kanepede sevişmiştik. Ama bunlar kalmak istemem için yeterli değildi, her gün Bastien'le birlikte olmak varken olmazdı.

Kutular hala her yerdeydi, bazıları adamların içeri girip onları kenara itmesinden dolayı devrilmişti. Sadece birkaç temel eşyam kalmıştı; bazı kıyafetlerim, ayakkabılarım ve her gün kullandığım diğer aksesuarlar.

Yatak odama girdim ve yatağına baktım. Ayak seslerini hâlâ hatırlıyordum, Bastien düşünmüştüm ama öyle olmadığını çok geç fark etmişim. Geriye dönüşler hızlıydı, fayansın yanağına değen soğuşu, tabutun karanlığı.

Arkamda durduğunda bile tedirginliğimi fark etti. "Buradayım, tatlım."

İçimi çekmeden önce buruşuk çarşaflara ve dolaba baktım. "Biliyorum. Sadece birkaç şey daha almam gerekiyor..." Kapıyı açtım ve işe koyuldum, görevimi ne kadar çabuk bitirirsem o kadar çabuk gidebileceğimi biliyordum.

Bastien diğer odaya geçti ve adamlarına gelmeleri için seslendi.

Eşyalarımın geri kalanını, her gün kullandığım eşyaları bir bavula attım, böylece evine döndüğümüzde onları almak daha kolay olacaktı.

Bastien kutuları kapının yanına yığıdı, böylece çocuklar geldiklerinde onları daireden daha kolay çıkarabileceklerdi. Yapacak başka bir şeyi kalmayınca mutfak masasına oturdu ve bir puro yaktı, bir saat sonra evden temelli ayrılacağımız için tavırlarını umursamıyordu.

Yirmi dakika sonra adamlar geldi ve kutuları taşımaya başladılar.

Tüm işi adamlarının yapmasına izin vermek yerine, bir kutu kaptı ve purosuna hâlâ dudaklarının arasındayken onu da aşağı taşıdı.

Bavulumu bitirdim ve ön kapıya doğru yuvarladım, orada taşınmayı bekleyen birkaç kutu daha yığılmıştı. Adrien'in evinde hâlâ eşyalarım vardı, hışımla çıkıp gittiğimde taşınamayacak kadar büyük ya da değerli olan eşyalar. Niyetim bir noktada geri dönüp onları almaktı ama bu fırsat hiç gelmemişti.

Şimdi, Bastien'i benim için onu almaya gönderirdim, böylece o orospu çocuğuna zorunda kalmazdım.

Çocuklar son kutuları da aldılar ve Bastien bavulu kaptı. "Başka bir şey var mı?"

Bastien sordu.

Başımı salladım. "Diğer her şey daireyle birlikte geldi."

"Pekâlâ." Bavulu yerde yuvarlamak yerine sapından taşıdı. Merdivenlerden en alt kata indik ve sonra sokağa adım attık. Eşyalarım çoktan yola çıkmış başka bir arabada toplanmış gibiydi çünkü Bastien'in cipinde arkaya koyduğu bavul dışında hiçbir şey yoktu.

Araba kaldırımdan çekildi ve ben son kez daireme baktım.

İyi bir noktada iyi bir yerdi, kocamı terk ettikten ve güvensizlik ve yalnızlık dolu bir hayata adım attıktan sonra sığınağımdı. O gece olanlara rağmen, oraya her zaman sevgi duyacaktım, çünkü yeniden başladığım yer orasıydı... bunu yapmaktan çok korkmuş olsam bile. İhanetin öfkesi ve acısı beni Adrien'i terk etmeye itmişti ve gurur ve inatçılık beni uzak tutan şeydi. O daire hiçbir zaman evim olmamıştı, sadece bu ana, yanımdaki adama, yani evime giden bir basamaktı.

Kocaman bir dolabı vardı ve sadece bir kısmını kullanıyordu. Basit bir adamdı ve alışkanlıkları vardı, bu yüzden gardırobu birkaç çift kot pantolon, birkaç tişört ve uzun kollu gömlekten ibaretti. Birkaç açık gri dışında hepsi koyu renkti. Bir kazağı ve iki ceket vardı. Hepsi bu kadardı.

Adrien gibi pahalı saatler toplamak yerine silah topluyor gibiydi. Araba koleksiyonu da yapmıyor gibiydi çünkü onu her yere siyah bir SUV ile götüren bir şoförü vardı. Gerçekten önemsiyor gibi görüldüğü tek lüks, muhtemelen doğru yazamadığım bir rakam değerinde olan mal varlığıydı.

Günü kıyafetlerimi dolaba asarak ve eşyalarımı düzenleyerek geçirdim, odalarını dolduran kutulardan bir an önce kurtulmak istiyordum. Çok yer vardı ama yine de Gerard'ı çıldırtacak kadar göze batıyorlardı.

Tüm kozmetik ürünlerimi onun geniş banyosunun çekmecelerine koydum. Tüm eşyalarım için bolca tezgah alanı vardı, aynalar tavana kadar uzanıyordu ve altın rengi vurgularla çerçevelenmişti. Kendimi saraydaki bir prenses gibi hissediyordum, gerçek olamayacak kadar iyi görünen yakışıklı bir prens tarafından kurtarılmıştım.

Bastien bu süreyi masasında, dizüstü bilgisayarında çalışarak ve telefonundan mesajlar göndererek geçiriyordu. Nadiren telefon görüşmesi yapardı. Onu tanıdığımdan beri sadece birkaç telefon görüşmesi yaptığını görmüştüm. İmparatorluğunu tam bir sessizlik içinde yönetme yeteneğine sahipti.

Öldüğümünden beri beş gün geçmişti. Tekrar normal hissetmeye başlamam o kadar uzun sürdü. Yorgunluk nihayet geçmişti ve beynim oksijen eksikliğinden kurtulamadığı için mi bu kadar yorgun olduğumu merak ettim... ne kadar uzun süre ölü kalmış olursam olayım. Sadece bir ya da iki dakika olabilirdi ama beni bu şekilde etkileyecek kadar hasar verecek kadar uzun bir süreydi.

Kâbus görmüyordum ama bunun Bastien'in yanımda olmasından kaynaklandığından şüpheleniyordum; rüya yakalayıcım, bilinçaltımı istenmeyen ziyaretçilerden koruyan bir canavar.

Onun yanında kendimi o kadar güvende hissediyordum ki, eğer bana onunla yaşamamı teklif etmeseydi, ben de ona teklif edebilirdim. "Bebeğim?"

Hemen dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı, gözleri komutanı tarafından hitap edilen bir askerin dikkatiyle benimkilere kilitlendi. Takma isim düşündüğüm gibi sırtmasına neden olmamıştı. Bana karşı mesafeli davranmayı bırakmıştı ama olanlardan dolayı hâlâ duygusal olarak örselenmişti. Ölen bendim ama bunu görmek zorunda kaldığı için ona acıyordum. Bedenimi soğuk sudan çıkarıp beni geri getirmek için elinden geleni yapmasına.

"Benimle kalmak zorunda değilsin." Neredeyse bir haftadır yanımdan ayrılmamıştı. Dünyanın geri kalanı gibi bir programı yoktu, ama işle çok meşgul olduğu için birbirimizi görmediğimiz günler olduğunu biliyordum. Hiç bu kadar uzun süre yükümlülüklerinden uzak kalmamıştı. "Yapacak işlerin olduğunu biliyorum."

Yüzümde bir onay ararken beni inceledi.

"Ben iyi olacağım." Seine Nehri kıyısındaki sarayında kendimi güvende hissediyordum. Ne zaman endişeye kapılsam, yönümü bulmak için Eyfel Kulesi'ne bakardım, sanki o kutup yıldızıymış ve ben de denizde kaybolmuş bir denizciymişim gibi. "Hayat devam ediyor."

Masadan kalktı ve bana doğru geldi, üzerinde sadece eşofman altı vardı ve başka hiçbir şey yoktu, sert, yontulmuş ve dövme, her gün görmem gereken iyi bir erkek parçasıydı. Yüzümü kavradı ve çenemi kendisine bakacak şekilde yukarı kaldırırken elini saçlarımın derinliklerine daldırdı. "Hayat herkes için devam ediyor, ama benim için değil, benim hayatım seninkine bağlıyken değil."

Tanıdığım en sert ve en tehlikeli adam, en nazik ve en romantik adam olabiliyordu. "Sorun yok Bastien." Sıcağı içimi ısıtırken kollarına tutundum.

ocaktan çıkan alevler gibi içime aktarıldı. "Luca beni koruyordu."

"Ama Luca sen değilsin." Onun her zaman yanımda olmasını istiyordum ama asla acımı silah olarak kullanıp onu kalması için manipüle etmeyecektim. "Gerçekten, sorun değil. Bana yeterince zaman ayırdın."

"Burada olmak istediğim için buradaydım, zorunluluktan değil." Bana bakarken başını hafifçe eğdi. "Çünkü bu zamana en az senin kadar benim de ihtiyacım vardı." Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Bazı kötü şeyler gördüm. Daha kötü şeyler yaptım. Ama bu hayatımın en korkunç anıydı."

Parmaklarımı onun kollarında sıktım. "Biliyorum."

Başını eğip beni öpmeden önce dudaklarıma baktı, yavaş ve yumuşak bir şekilde, önce dolgun dudaklarını sonra biraz dilini uzatarak, Oscar beni aldığından beri ilk kez beni sıcak bir şekilde öptü. Ama sonra geri çekildi, mavi gözleri sertçe benimkilere bakıyordu. "Yarın geri döneceğim, eğer eminsen."

"Eminim."

"Burada güvendesiniz. Yıkım topu olmadan kimse bu eve giremez."

"Korkmuyorum. Artık korkmuyorum." Birinin beni alacağından ya da inciteceğinden korkmuyordum. Bastien'in arkamdan iş çevirip kalbimi kırmasından korkmuyordum. O benimken hiçbir şeyden korkmuyordum.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ama belli belirsizdi, o kadar belli belirsizdi ki neredeyse cansızdı. "Aferin kızıma." Beni tekrar öptü, yüzümü kendine doğru çekerek yavaşça öptü, dudaklarını, nefesini ve biraz da dilini bana verdi.

Parmak uçlarımdaki buzlar onun dokunuşuyla eridi ve kalbim yeniden atmaya başladı, beni hayata döndürdüğünde içime üflediği canlılıkla çarpıyordu. Ellerim en sevdiğim özelliğini, büyük ve sert göğsünü, etinin altındaki kaslardan yanan ısı dalgasını hissetti.

Kolu belime dolandı ve beni sıkıca kendine çekti, boynu öpücüğümü karşılamak için eğildi. Ağızlarımız, daha önce çalıştığımız bir dansla birlikte hareket etti.

Birçok kez, ama hala yepyeni hissediyordum, aramızdaki dokunuşlar elektrikliydi.

Eli, giydiğim bol tişörtün altındaki kıcıma gitti ve tek eliyle iki yanağımı da sıkarken, sanki beni dipsiz bir derinlikle arzuluyormuş gibi ağzımın içine doğru sessiz bir inilti verdi.

Son beş gün hariç, birlikte olduğumuz ve seks için yatağa girmediğimiz tek bir an bile olmamıştı. Onu arzulamayacak kadar büyük bir şok içindeydim ve o da aynı şekilde hissediyor gibiydi. Ama iyi olduğumu, en azından daha iyi olduğumu anladığında, sanki bunca zamandır arzusunu bastırıyormuş gibi canlandı.

Beni kaldırıp yatak odasına götürdü ve Gerard'ın biz evimdeyken yaptığı yatağa yatırdı. Bastien iç çamaşırlarımı çıkardı ve birkaç gündür tıraş olmamış olmamı umursamadı, zihnim şu anda beni rahatsız eden geçmişle meşguldü. Altını indirdikten sonra üstüme çıktı ve sıcak göğüslerimin soğuk havayı hissedebilmesi için tişörtü başımdan geçirmeme yardım etti.

Kalçalarımın arasına girdi, üzerimde yükselirken kollarını dizlerimin arkasına sabitledi.

Göğsü gökyüzü gibi üstümdeydi, sert karnı sıkıydı ve karnını çalıştırırken sıkılmıştı. Bir elimle koca pazusunu kavrarken diğer elimi kaya gibi sert göğsüne dayadım, öyle güçlü bir göğüstü ki bir mermi sekebilirdi. "Tanrım, çok ateşlisin."

Benden çok daha uzun olduğu için sırtışı zar zor görülebiliyordu ama başımı arkaya eğdiğimde, büyük aleti çelik bir çubuk sertliğiyle içime girdiğinde inlediğimde gördüm. Kayganlığımdan yumuşak bir şekilde girdi, darlığıma sıkışabildi çünkü her an onun için hazırdım, onu sadece kalçalarına kadar inen gri eşofmanıyla evin içinde dolaşırken izledim, egzersiz yaptıktan sonra kaslarının kızarmasını, cildinde örümcek ağı gibi olan tendonları gördüm. Hayatımda gördüğüm en seksi orospu çocuğuydu.

Yavaşça içime girdi, ağzı benimkinden sadece birkaç santim ötedeydi, sıcak nefesleri tenimde tropikal bir esinti gibiydi.

Birkaç dakika önce ciddi bir sohbetin ortasındaydık, ama şimdi o kadar kızgındım ki, uçurumun kenarına gelene kadar ufukta olduğunu bilmediğim bir eşiğe çarpmak üzereydim. "Bastien..." Boynundaki tendonları hissettim, göğsündeki kalp atışını hissettim, iç ocağının sıcaklığını hissettim. Sadece adama bakarak bile boşalabilirdim.

Sallanması bir vuruşa dönüştü, vuruşları eşit ve sertti, tekrar tekrar beni mükemmel noktandan vuruyordu. Teni terden bir parıltıyla renklenmeye ve nemlenmeye başladı, bir erkek gibi kokuyordu ve bu başlı başına bir tahrikti.

Zaten gitmeye hazırdım ama vücudum durdu, birikimi bir saniye daha uzattı çünkü çok iyiydi.

Ama nefes alışları sertleşti ve düzensizleşti, aletindeki ateşle savaşıyordu çünkü boşalmak istiyordu. Önce benim bekledi ve bir centilmen gibi, zayıflık belirtisi gösteremeyecek kadar gururlu bir şekilde kendini sınırlamadı.

Onunla uzun zamandır sikişiyordum, ne dediğini ve ne yaptığını biliyordum, saklamaya çalıştığında bile nasıl hissettiğini biliyordum.

Kendimi bıraktım, her iki elim de bir şey bulmak için bileklerini kavradı, sanki bir roller coaster'da rayların tepesindeydim ve düşüşe geçmek üzereydim. Yere düştüğümde tırnaklarım pençe gibiydi ve ağlama ve çığlıkların karışımıyla, kulaklarıma akmadan önce gözlerimi yakan yaşlarla onun şişman aletinin etrafına geldim. "Bastien..." Hiç kimse beni onun gibi gökyüzüne çıkaramadı, en güçlü teleskopun bile asla göremeyeceği yıldızları görmemi sağlayamadı.

Korkuluklara bir saniye daha tutunamayarak bırakmadan önce bitirmemi beklemedi. Atlayışını yaptı, horozu serbest bırakılmadan önce içimde biraz daha kalınlaştı, son pompalarını tohum yığınlarıyla dolu verdi.

İçime boşalmasını izlemek hoşuma gitti. Onu tekrar becermek istememe neden oldu.

O da aynı fikre sahip gibi görünüyordu çünkü bitirdiğinde aleti hâlâ sertti. Tekrar itmeye başladı, bu sefer yatağın kaymasına ve yatak başlığının duvara hafifçe vurmasına neden olacak kadar sert bir şekilde içime girdi. Beni sanki haftalardır, aylardır sikmek istiyormuş gibi sikti.

Beni barın karşısında gördü ve sonunda evine götürmeden önce bütün gece gözleriyle sikti. Arzusu gözeneklerinden akıyordu ve beni sahiplenmek, geçmişimi silmek ve geleceğime sahip olmak onun göreviymiş gibi beni aldı.

BAGT) TR

Luca taktik yeleğiyle depoya girdi, sanki yeni ürün taşımış gibiydi. Göz göze gelmeden önce odanın karşısındaki adamlarla konuştu ve masada bana katıldı.

Ağzımda bir puro ve elimde soğuk bir içecek orada oturuyordum. İşe geri döndüğüm ilk geceydi. Uzun bir on iki saat olmuştu ve daha geçirmem gereken birkaç saat daha vardı. Fleur'un tek başına olacağı ilk geceydi ama üstesinden gelebileceğini biliyordum.

Ölmüş ve hayata geri dönmüştü, yani her şeyin üstesinden gelebilirdi. "O nasıl?"

Ağzımdaki dumanı bıraktıktan sonra "O daha iyi," dedim. "Ya sen?"

Omuz silktim. "Oraya gideceğim."

"Çözdünüz mü yoksa o mu kaçtı?"

"Hiçbir yere gitmeyeceğini söyledi." Bunu söylerken gülümsememek zordu, kadınımla güçlü olduğu için gurur duyuyor ve uğruna savaşmaya değer olduğuma dokunuyordum. İlişkimizin büyük bölümünde hep ben kovalamıştım ama şimdi o beni kovalıyordu. "Buraya taşındı."

"Öyle mi?" diye sordu. "Senin adına sevindim."

"Sağ ol dostum. Seni bir kez olsun destekleyici görmek güzel." "Seni koruduğumu biliyorsun."

"Ben yetişkin bir adamım ve beni korumana ihtiyacım yok, pislik." Bunu söylerken sııttım, böylece aramızdaki her şeyin iyi olduğunu anladı.

"Ortalık sessiz. Aristokratlar henüz harekete geçmedi."

"Yapacaklar. Biraz zaman ver."

"Senin yerine Adrien onların hedefi olmayacak mı?"

"Hayır, ikimizin de kellesini isteyecekler. Adrien onları geçti ama ben Oscar'ı tüm dünyanın görmesi için astım." Ve bundan pişman olmadım. Kadınımı öldürmüştü, ben de onu diri diri yaktım. Karısının dul kalması, çocuklarının babasız kalması umurumda değildi. Kuralları çiğnedi, bu kadar basit.

"O zaman belki de önce onları vurmalıyız. Bu işin keselim."

"Bunu yaparsam herkes psikopat olduğumu düşünecek."

"Sen bir psikopatsın."

Sııttım. "Diplomatik davranmalıyız. Bir toplantı ayarlayın. Nükleer saldırıya geçmeden önce bunu konuşmamız için bir fırsat verin. Herkesin benim doğru düşünemeyen intikamcı bir canavar olmadığımı görmesi gerekiyor."

"Şey... Oscar'ı Notre-Dame'da asılı dururken yaktın."

"Çünkü kızımı diri diri gömdü ve herkes bunun sonuçlarının ne olduğunu bilmeli."

"O zaman bir pazarlığa açık olup olmadıklarını göreceğim," dedi. "Bu pazarlık Adrien'i de içeriyor mu?"

Soğuk bardağımdan bir yudum aldım ve son viskimi de bitirdim. "O herif tek başına."

"Bu işe karıştığı için onu öldürecekler." Omuz

silktim. "Bana uyar."

"Peki ya Fleur?"

"Neredeyse ölmesinin nedeni o, bu yüzden çok fazla umursadığını sanmıyorum."

Sandalyeye geri çöktü, sonra kendi purosunu yaktı ve birkaç duman bulutu saldı, aramızdaki sessizlik anının tadını çıkardı, iki arkadaş, en iyi yaptığımız şey olan sigara ve içki içtik.

"Beni koruduğun için teşekkürler."

"Gittiğinden kimsenin haberi bile

yoktu." "İşimi *çok* iyi yapmıyorum."

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ama purosunu dudaklarına götürdüğünde gülümsemesi kayboldu. "Bu gece sessiz ve bunun kıymetini bilmeliyiz çünkü bu şekilde kalmayacağını biliyorum. İki cephede birden savaşırken olmaz."

"Bu kadar uzun süre hayatta kaldık," dedim. "Ben

endişelenmezdim." "Ama düşmanımızı her zaman tanıdık ve şimdi

tanımıyoruz."

Puronun parmak uçlarımin arasında durmasına izin verdim, duman yavaşça tavana doğru yükseliyordu.

"Sadece hatırlamamız gereken bir şey."

Bütün gece ve günün büyük bölümünde dışarıdaydım. O kadar uzun süre çalıştım ki Fleur işten çıktıktan sonra eve geldim. İlk kez eve geldiğimde onu evimde buluyordum - çünkü burası onun da eviydi.

İçeri girdiğimde hala kalem eteği, içine sokulmuş bluzu ve topuklu ayakkabılarıyla kanepedeydi, sanki kendisine aitmiş gibi hissetmediği bu evde ne yapacağını bilmiyordu. Ama kapıdan içeri girdiğimde gözleri özel bir şekilde parladı ve beni gördüğü için çok mutlu görünüyordu.

Kanepeden kalktı ve bana doğru yürüdü, o ayakkabıların içinde normalden beş santim daha uzundu ve gözleri sevgi ve heyecanla yumuşadı, bir bakış

Yaşadığım sürece hep hatırlayacağım, dedi ve beni öptü.

Kollarını boynuma doladı ve o topukluları giydiğinde yüzü neredeyse benimkiyle aynı hizadaydı. Göğüslerini göğsüme bastırdı ve sanki ayrı kaldığımız her an beni düşünüyormuş gibi beni öptü.

Ona taşınmayı teklif ettiğimde istediğim şey buydu, her gün eve onun yanına gelmek, kapıdan içeri girdiğimde onun orada olduğunu bilerek sikimin sertleştiğini hissetmek, ya duşta çıplak ya yatakta iç çamaşırlarıyla ya da kanepede tişörtümle. Hangi versiyon olursa olsun çok seksiydi ve ben bunun için buradaydım.

Eteğinin içindeki kıcını sıktım ve onu öptüm.

"Seni özledim, bebeğim." Öpüşmelerimizin arasında nefes nefese bir sesle konuştu.

Ağzının içinde inledim çünkü beni çok istediğini hissettirdi. Duvarlar yoktu, güvensizlik yoktu, beni uzak tutmak için hiçbir neden yoktu. Onu gördüğüm anda istediğim şey buydu, sadece birlikte olmamız.

Onu kollarıma aldım ve kanepeye oturdum, göğüsleri yüzümde, yumuşak saçları tenimde, amı sikimde olsun istiyordum. Eteğini kalçalarının üzerinden yukarı çektim ve kot pantolonumu açtım. Aceleyle ikimiz de birbirimize erişmek için giysilerimizi çekiştirdik. Bluzunun düğmelerini çözdü, böylece sütyeninin içinde göğüs dekoltesi görünüyordu. Gömleğimi başımın üzerine çekti çünkü göğsümden hoşlanıyordu, ona dokunmaktan, öpmekten ve bakmaktan hoşlanıyordu.

Uzunluğumu içine yönlendirdi, sonra yavaşça battı, kıcı taşaklarına değene kadar büyük aletimin üzerinden yavaşça aşağı itti. Nefes aldı ve büyüklüğü irkildi ama yine de yaptı çünkü o lanet olası bir şampiyondu.

Güzel ve yavaşça sallanmaya başladı, ucuma kadar yükseldi ve tabanıma geri oturdu, uzun bir günün ardından tadını çıkarmamı istiyormuş gibi zaman ayırdı.

Eteğinden dışarı fırlayan kıcını ellerimle kavradım. Onu istediğim şekilde yönlendirdim, her bir hamle amaçlı ama kolaydı, sanki bütün gece sevişecektik gibi. Göğsünü öptüm ve köprücük kemiğini ısırdım, parfümünün ve sonra terini kokladım çünkü beni becermek için tüm işi o yapmıştı.

Bütün gün bunu düşünmüş gibi beni becermesini izledim.

Bluzunun düğmelerini sonuna kadar açtım ve sütyenini çözmeden önce içinden çıkmasına yardım ettim, mükemmel göğüsleri serbest kaldı, dolgun göğüslerde küçük meme uçları, sıkı ve diri, şimdiye kadar gördüğüm en güzel göğüsler.

Ruhumu çalmak üzere olan bir baştan çıkarıcı gibi hareket ederek, sırtını uzunluğumun üzerine inerken daha hızlı hareket etmeye, sikime daha sert binmeye başladı. Parmaklarını göğsünde gezdirdi, göğüslerini gökyüzüne doğru eğmek için arkasına yaslandı, sabah kahvesindeki süttten daha yoğun olan kremasına uzunluğumu bulaştırdı.

"Sana kafayı takmış durumdayım." Bakışlarımla, büyük ellerimle vücuduna tapıyordum, o küçük amcığın içine boşalmak istiyordum çünkü hepsi benimdi. Hareketlerini karşılamak için itmedim, kıpırdamadan oturdum ve parasını ödediğim gibi beni becermesine izin verdim. Bu işte çok iyiydi, kendinden çok emin ve seksiydi, sanki kapıdan içeri girdiğim anda ne istediğimi biliyordu.

"Minnettarlığımı göstermek istedim." Elini arkasına götürdü ve bana binmeye devam ederken taşaklarımla oynadı, dokunuşuyla keskin bir nefes almamı sağladı. "Benim için yaptığın her şey için..."

Parmaklarım kıkına battı ve sikimin içinde seğirdiğini hissettim çünkü hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım. O bir fanteziyken benim kendimi toparlamaya çalışmamı izlemek bir alay gibiydi. "Tatlım..."

"İçime gel."

Dişlerimin arasından bir nefes çektim. "Tanrım."

"Beni tahrik ediyor." Hareketlerini abarttı, tekrar ayağa kalkmadan önce uzunluğumu dibine kadar aldı, avuç içleri göğsüme dikildi, göğüsleri inanılmazdı. "Hissetmeyi seviyorum."

Benimle dalga geçtikten ve beni sevdiğim şekilde becerdikten sonra kendimi tutamadım. O bir cennetti ve sikim oradan ayrılmak istemiyordu. Fahişeleri becerirken, onların zevkini hiç umursamazdım. Ama barda ya da sokakta tanıştığım bir kadınla birlikte olduğumda, bir centilmen gibi davranırdım. Şimdi hayatımın ilk gerçek ilişkisinde olduğum için, o kendi kurşununu atmadan önce kendi kurşunumu atmak yanlış geliyordu. Ama beni tam anlamıyla avucunun içine almıştı ve ben buna karşı koyamayacak kadar güçsüzdüm.

Sıcaklığın beni bütünüyle yuttuğunu ve silahımın bir şarjör dolusu mermiyi ateşlediğini hissettim. Gözlerim onunkilerdeydi, içine boşalmamı izlerken yanaklarının uyarılmışlıkla kızardığını görüyordum. Son pompalarım bitene kadar onu istediğim hızda çekmeden önce ellerim yanaklarını sıktı, onu daha sert aldı.

Hareket etmemiş olmama rağmen nefes nefese kalmıştım, nefesim kesilmişti çünkü ciğerlerimden nefesi çekip almıştı. Bu kadına kafayı takmıştım ve artık bunu saklamak zorunda olmadığım için rahatlamıştım. O da bana aynı derecede takıntılı görünüyordu.

En diri memeler göğsüme yaslandığında, en yeşil gözler sanki en başta evlenmesi gereken adammışım gibi benimkilere kilitlendiğinde, aletimin içinde kılıflıyken hâlâ sert olması şaşırtıcı değildi.

Yavaşça kendini salladı, sanki bedenlerimiz arasındaki boşalmayı hissedebiliyordu, boynu kıpkırmızıydı, sanki bu onu gerçekten tahrik etmişti. İçime girdi ve beni öptü, yavaş ve seksi öpücükler, kalçaları hala bana sürtünüyordu. "Şimdi sıra bende."

Kendini daha iyi hissediyor gibiydi çünkü işe gitmiş ve eve geldiğimde beynimi sıkıştı, ben de onu yemeğe götürdüm. Artık birlikte yaşıyor olmamız bunları yapmayı bırakacağım anlamına gelmiyordu.

Ayrıca, ona hava atmak istedim.

Her erkeğin ona baktığını ve onu çivileyen kişinin kendisi olmasını dilediğini biliyordum. Ama bu ayrıcalık tamamen bana aitti.

Menüye bakmadan önce suyunu yudumladı, elbise olarak büyük boy bir kazak giymişti ve ayağına siyah çizmeler geçirmişti. Muhtemelen rahat olmaya çalışıyordu, ama bu onu giyerken gördüğüm en seksi şeylerden biriydi.

Eve gittiğimizde onu tekrar becermek zorunda kalacaktım. "Ne alıyorsun?" diye sordu.

"Tavuk."

"Hâlâ kırmızı eti azaltıyor musun?"

Omuz silktilim. "Doktorun emri."

"Kontrolden geçtiğin için aferin sana," dedi. "Ve önemsedığın için de aferin. Uzun süre yaşamana ihtiyacım var."

Annemle babam sürekli babamın kolesterol seviyeleri hakkında kavga ederlerdi. Babam annemin endişelerini her zaman görmezden gelirdi, muhtemelen kalp krizinden ziyade bir kurşundan ölme ihtimalinin daha yüksek olduğunu bildiği için. "Aileden geliyor, o yüzden..."

Anlamak için hafifçe başını salladı.

Garson siparişlerimizi almak için geldi ve ben kızarmış tavukla yetinirken o salata ve çorba aldı. Son bir haftadır çok az yiyordu ve bu çizgiyi sürdürüyor gibi görünüyordu.

"İşe dönmek zorunda değildin." Patronuna bir süreliğine müsait olmayacağını söylemişim. Hoşuna gitmediyse bile bunu dile getiremezdi. Onu kovabilirdim, ya da daha kötüsü.

Ruh hali belirgin bir şekilde bozuldu. "Evden çıkmam gerekiyordu."

"Yogaya ya da alışverişe gidebilirdin... daha iyi seçenekler."

"Ben yoga yapmıyorum."

Her türlü şekilde bükülebiliyordu, altımda sıcak bir simit gibi, bu yüzden hayatı boyunca yoga yaptığını varsaymışım. "Kandırdın beni."

"Ve alışverişe gitmeme gerek yok." "Bir

kadının bunu söylediğini hiç

duymamışım."

Hafifçe kıkırdadı, sözlerim onun moralini biraz olsun düzeltmişti.

Onun mutlu olmasını, bulutlarla birlikte yükselmesini, gülümsemesinin büyük ve bulaşıcı olmasını istedim. Ama oraya ulaşmanın zaman alacağını biliyordum. "Çalışmana hiç gerek yok, tatlım. Kira ödüyor gibi değilsin."

"Kira kontratımı bozdum, bu yüzden yeni bir kiracı gelene kadar bu parayı ödemek zorundayım."

"Ben çoktan hallettim." Ev sahibine önümüzdeki altı ay için ödeme yapmışım. Yerine birini bulması için fazlasıyla yeterli bir süreydi.

Birkaç saniye boyunca bana boş boş baktı. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Sen benim kadınımsın. Benim sorumluluğumdasın."

"Sorumluluk almak istemiyorum."

"Sizin gibi bir sorumluluğa sahip olmak bir ayrıcalıktır."

Gözlerini , umutsuzca kızgın görünmeye çalışıyordu ama kızgın olmadığı belliydi.

"Çalışmana gerek yok."

Gözleri tekrar bana döndü. "Ama çalışmayı seviyorum."

Kahkaha boğazıma düğümlenirken sııttım. "Hayır, değilsin." Sabahları işe gitmekten nefret ederdi. İşin kendisinden hiç şikâyet etmezdi ama iş hakkında söyleyecek iyi bir şeyi de yoktu. Onu suçlamıyorum. Bütün gün bir bilgisayarın başında oturma fikri akılsızca ve sıkıcı geliyordu.

"Yani, kendi param için çalışmayı seviyorum."

"Paraya ne için ihtiyacın var?"

"Yiyecek, giyecek, temel

ihtiyaçlar-" "Bunların hepsini

ben sağlıyorum."

İçini çekti, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Çok tatlısın Bastien. Gerçekten öyle. Ama seni paran için istemediğimi söylediğimde ciddi dim."

"Ve ben sana inanıyorum."

" değil," dedi. "Çalışmak benim için sorun

değil." "Adrien ile çalışmadın."

"Bu farklıydı."

"Nasıl?" Emir vermeye ve insanların itaat etmesini sağlamaya alışmışım ve bunu ona uygulayamamak sinir bozucuydu. Çoğu kadın bir erkeğin kendileriyle ilgilenmesine izin vermekten mutlu olurdu, ama o bu konuda zor olmayı seçti ve bu beni kızdırmaya başladı.

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Biz evliydik..."

Onunla bir gün evleneceğimi biliyordum, bu yüzden şimdi neden bana güvenmesin diye düşündüm. Onun yıllık geliri benim bir kuruşuma bile denk değildi. "Bu işte benimle olduğunu söylemiştin. Senden istesem bile gitmeyeceğini söylemiştin."

"Bunu kastetmiştim Bastien."

"O zaman bırak seninle ben ilgileneyim." İşine tutkuyla bağlı olsaydı ve onun için bir anlamı olsaydı durum farklı olurdu ama bir takım elbiseli adamın asistanı olarak çalışmak tatmin edici değildi. "Benim kadını çalışmamalı, eğer bu onun için bir anlam ifade etmiyorsa. Bu işin sadece bir amaca ulaşmak için bir araç olduğunu biliyorum.

-artık ihtiyacınız olmadığı anlamına gelir."

Gözlerini pencereden dışarı çevirdi ve iç çekti. "Kavga etmek istemiyorum."

"Kavga etmiyoruz."

"Peki ya sen? Çalışmayı seviyor musun?"

Gülümsedim çünkü bu soru çok saçmaydı. "Sence hâlâ paraya ihtiyacım var mı?" Evimi görmüştü, yatırım şirketimin kazandığı milyarlarca doları görmüştü. Ve benim saatin kölesi olduğumu mu düşünüyordu? "Ben bu oyunun içindeyim çünkü bu oyunun içinde doğdum ve bu oyunun içinde öleceğim. Çünkü güç ve adrenalin bana başka hiçbir şeye benzemeyen bir heyecan veriyor, sana bile."

Suyunu alıp bir yudum daha içmeden önce bir süre bana baktı.

Bakışlarım bir keskin nişancının lazeri gibi yüzüne kilitlenmişti.

Gidecek hiçbir yeri olmayan görünmez bir köşedeydi ama yine de bir çıkış yolu bulmaya çalıştı.

"Benim yanıma taşınmanı istediğimde, senden evin kadını olmanı istemişim. Benim eve gelmemi bekleyen kadın. Benim yanımdaki kadın.

her akşam yemeği ve sosyal etkinlik için kol. Kelimenin tam anlamıyla *benim* olan kadın." Sesimi yükseltmedim ama hayal kırıklığının göğsümü yaktığını hissettim. "Seninle ilgilenmek istiyorum, bırak da işimi yapayım."

"Paranı istemediğimi söyledim-"

"Anlıyorum," diye tersledim. "Ama yine de sana vermek istiyorum, o yüzden izin ver."

O kadar uzun süredir tartışıyorduk ki garson yemeklerimizle birlikte geldi. Tabakları önümüze koydu, muhtemelen gergin bir ipten daha sıkı olan gerginliğin farkındaydı çünkü gitmeden önce tek kelime etmedi.

Yemeğine baktı ama onunla ilgilenmiyor gibiydi. "Belki de bunu ben taşınmadan önce konuşmalıydık."

"Bütün bunları buraya taşınmadan önce tahmin etmeliydin. Sorun nedir Fleur?"

Bir süre sessiz kaldı, bana bakmak zorunda için gözleri hala tabağındaydı. "En son bir erkeğe maddi olarak bağımlı olduğumda beni aldattı ve hiçbir şeyim olmadan baştan başlamak zorunda kaldım. Ne eğitim, ne kaynak, ne de-"

"bir tokat da atabilirsin."

Bakışlarını kaldırıp bana baktı. "Hislerimin seninle hiçbir ilgisi yok Bastien."

"Hiçbir şeyiniz kalmadı çünkü tamamen hakkınız olan mirasın yarısını almayı reddettiniz. Bunu unutmayalım."

"Tüm bu zenginliği inşa eden oydu."

"Bunun bir önemi yok Fleur. Ve duygularının benimle bir ilgisi var çünkü şu anda, şu lanet olası anda, onunla değil benimle birliktesin ve bana güvenmiyorsun. Bu ilişkinin öncekinden farklı olacağına güvenmiyorsun."

"Sana güvenmediğimden değil-"

"O zaman kanıtla."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve muhtemelen yemeyeceğimiz yiyeceklere bakarken kazağının kumaşını ovuşturdu. "Tamam." Çenesini kaldırdı ve bana baktı, gözleri hala çekingendi. "Bırakacağım."

İstediğim ama istediğim şekilde değildi. Bunun için savaşmak zorunda istemedim.

"Kavga etmek istemiyorum. Seninle çok mutluyum."

Öfkem hala yüzeyin altında yanıyordu, kaynamadan sonra kaynıyordu.

"Sana güvenmediğimden değil, çünkü sana tanıdığım herkesten daha çok güveniyorum."

Öfkem azalmaya, yavaş yavaş dağılmaya başladı çünkü onun samimiyetini duyabiliyordum.

"Sana zengin olduğun ya da güçlü olduğun için aşık olmadım."

Gözlerim onun yüzünde kısıldı.

Ama az önce bana ne açıkladığına dair hiçbir fikri yok gibiydi, sanki duyguları o kadar doğaldı ki sözlerini fark etmemişti bile. "Ve düşünmeni istediğim son şey, seninle yanlış nedenlerle birlikte olduğum. Çünkü benim eski dairemde yaşasaydın ve beni sadece McDonald's'a götürebilecek kadar paran olsaydı, bu benim için gayet iyi olurdu."

Az önce ne söylediği hakkında gerçekten hiçbir fikri yoktu. O kadar çok bölümlere ayrılmıştı ki, gerçek gözünün içine bakarken bile onu göremiyordu. Dudaklarımda beliren sırıtışa karşı koyamadım. Adrien'in hatırlamadan önce benimle paylaştığı kelimeleri doğrudan ağzından duyduğumda öfkem çoktan geçmişti.

"Ne?" diye sordu, yüz hatlarındaki şaşkınlık tamamen samimiydi. "Hiçbir şey."

Bunun doğru olmadığını biliyormuş gibi gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

Benden daha iyi bir cevap isteyemeden konuyu değiştirdim. "Tek istediğim tam ve eksiksiz olarak birlikte olmamız ve sen sonunda bana bunu verdin."

BAGT) TR

İki hafta önceden haber vermesi ya da resmi olarak istifa etmesi gerekmiyordu, ben onun patronuyken böyle bir şey yoktu, yani işi bitmişti. Bu konu hakkında bir daha konuşmadık ve ben de bittiğine sevinmiştim. Yaşadığımız en kötü kavgalardan biriydi ama daha iyi bitemezdi.

Yüzümdeki gülümsemeyi günlerce silemedim.

Çoğunlukla geceleri çalışıyor, o yattıktan sonra çıkıyordum. Eve geldiğimde genellikle sabahın geç saatleriydi ve gidecek bir yeri olmamasına rağmen giyinmiş ve gitmeye hazırdı. Onu öptüm ve her zaman yaptığım gibi kışını avuçladım, sokaklarda geçirdiğim uzun bir geceden sonra gördüğüm yüzün o olmasından mutluydum.

"İş nasıldı?"

"Peki." Arka cebimden zarfı çıkardım ve kapağını açarak onun adına olan banka ve kredi kartlarını gösterdim. Masanın üzerine koydum. "Bunlar senin. Ne istersen al. Araba istersen binanın altındaki kapalı otoparkta yerim var."

Teklif karşısında kaşları havaya kalktı ama bir şey söylemedi.

Direnış ya da tartışma bekledim ama hiç gelmedi.

Sonunda, "Teşekkür ." dedi.

Tekrar içine girdim, onu dudaklarından sertçe öperken elimle her iki kık yanağını da sıktım. "Aferin kızıma." Uzaklaşmadan önce kıkına sert bir şaplak attım.

"Bastien?"

Ona döndüm, çok yorgundum ve yatmaya hazırdım ama o her zaman benim önceliğimdi.

"Bana bir iyilik yapar mısın?"

Ona doğru yürümeden önce kaşlarım çatıldı. "Ne istersen."

İsteğini dile getirmeden önce tereddüt etti. "Adrien'in evinde hâlâ bir sürü eşyam var. Daireye getiremediğim şeyler çünkü oradan çıkmak için çok acelem vardı. Bir daha onun yüzüne bakıp da yumruk atmadan durabileceğimi sanmıyorum, o yüzden... benim için getirebilir misin?"

"Tabii ki."

"Giysilerimin geri kalanı burada-"

"*Daha fazla* kıyafetin var mı?" Zaten dolabın yüzde seksenini kaplamıştı.

Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdiğinde endişesi kayboldu. "Ve ayakkabılar... bir sürü ayakkabı."

"Yüce İsa."

"Bana kredi kartını vermeyi tekrar düşünmek isteyebilirsin." Gülümsemesi hâlâ oradaydı ve beni tekrar kızdırmasını izlemek güzeldi.

Yeniden düşünmeme gerek yoktu, hele ki ona bunu nedeni tam da buyken. "İyi ki bu evde fazladan dolaplarımız var."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Ya da odalardan birini dolap olarak yeniden düzenlemem gerekecek." "Ooh, bu fikri sevdim."

Sırıttım ve Adrien'a mesaj atmak için telefonuma uzandım. ***Fleur'un diğer eşyalarını almak için toni4ht'e geliyorum.*** Cevabını beklemedim, cevap veremeyecek kadar yorgundum.

Söyleyeceği saçmalıklar umurumda değildi. "Duş alıp yatmaya gidiyorum."

"Pekâlâ. Ama ne kadar yorgunsun...?" Eli dalgın bir şekilde koluma gitti ve derimi hafifçe sıyırdı, parmakları bir tendon buldu ve dirseğimin iç kısmına kadar takip etti.

Seksi bir kadının sizi istemesinden daha seksi bir şey olamazdı. Şehrin dört bir yanındaki kızlardan gelen iltifatlar ve teklifler onunkilerle kıyaslanamazdı bile. "Bunun için asla çok yorgun değilim."

O hafta izin aldığım için çok çalışmışım ve artık çalışmıyor olmasına ve çok fazla boş zamanı olmasına rağmen, onun dışında başka yükümlölüklerim olmasına aldırıyor gibiydi.

Spor salonumda koşu bandını ve bazı serbest ağırlıkları kullanarak çalışmaya başlamıştı. Caddenin aşağısındaki kitapçıdan kitaplar alıp kafelerde okuyordu ve Gerard bana mutfağı sıfırdan kurabiye pişirmek için kullandığını söyledi. Yani gününü işten çok daha ilginç aktivitelerle dolduruyordu. Kendini daha iyi hissettiğini biliyordum çünkü bir hafta önce tek başına hiçbir yere gitmezdi.

Birinden benimle yaşamasını istemek şöyle dursun, kendimi asla tek kadınlı bir adam olarak hayal etmemiştim, ama ona sahip olduğumda hayatım mükemmel hissettirdi. Hatta tamamlanmış.

Adrien'e gitmeden önce depolarımızdan birine uğradım çünkü gece için en uygun rota buydu. İçeri girdiğimde müzik bangır bangır alıyor ve baslar gümbürdüyordu. Gardiyanlar sanki görevde değillermiş gibi rahattı.

Her yerde kızlar vardı, yani Luca muhtemelen Moulin Rouge ya da Crazy Horse'daki burlesk kızlarla özel bir gösteri için para ödemişti. Luca da benim gibi sert biriydi ama içkiyi ve kadınları biraz daha fazla seviyordu. İçeri girdiğimde kucağında bir kız vardı, kızın üzerinde ışıltılı bir külottan başka bir şey yoktu. Kızın kafasında olması gereken silindir şapka bir şekilde onun kafasında kalmıştı.

Kendime bir içki hazırladım, çocuklar eğlenmekle meşgul oldukları için bundan habersizdi. Eğer bu işi kapatırsam herkesin güceneceğini biliyordum ve lider olmanın al-ver ile ilgili olduğunu öğrenmişim. Katı olunması gereken zamanlar da vardı, gevşek davranılması gereken zamanlar da. Ürün sevkiyatımızı yeni bitirmiştik ve bu ayki gümrük vergileri ödenmişti, yani şu anda acil bir durum yoktu.

"Bakın kim gelmiş." Kızlardan biri beni fark etti ve yanıma geldi. "Seni buralarda görmeyeli uzun zaman oldu." Üzerinde ışıltılı gümüş bir zıbın ve silindir şapka vardı, gösterideki gardırobu doğrudan depoya getirmişti.

Adını hatırlamam bir saniye sürdü ama sonunda aklıma geldi. "Nasılsın Marie?"

"Bilirsiniz, meşgulüm," dedi. "Moulin Rouge ve üniversite arasında, başka pek bir şey ayıracak vaktim yok."

"Üniversiteyi bırak."

Gözlerini devirdi. "Bir işe ihtiyacım var."

"Başka hiçbir şeyden bu işten kazandığın kadar kazanamazsın."

"Evet, ama bir gün yaşlanacağım ve kimse orta yaşlı bir kadını burlesk gösterisinde izlemez."

"Eğer kız seksiyse, kimin umurunda."

"Orta yaşlı bir kadınla yatar mısın?" diye sordu kuşkuyla.

"Muhtemelen iyi bir kafa verirdi, bu yüzden oyunda olurdum."

Söylediklerime güldü, sanki bir şaka yapmışım ya da dürüstlüğü onu eğlendirmiş gibiydi. "Seni özledim."

Marie ve ben Fleur'la tanışmadan kısa bir süre önce bir kaçamak yapmıştık. Yaklaşık bir hafta sürmüştü. Bir gösterisinden sonra onu binanın ara sokağında becerdim ve sonra birkaç kez evime geldi. Ama bir anda bitti ve ben de ilgimi kaybettim. "Biriyle görüşüyorum."

"Şimdilik," dedi. "Ama bu iş , belki tekrar buluşabiliriz."

Yerleşik hayata geçmeden önce, özel hayatım düzenli müşterilerim ve şehirde tanıştığım kadınların bir karışımıydı. Bazen de ruh halime göre bir fahişeye para verirdim. Ama şimdi, bu o kadar uzun zaman önceymiş gibi geliyordu ki, bana benmişim gibi bile gelmiyordu. "Bu kızla evleneceğim."

Şaşırmış görünüyordu, sonra yüzünü buruşturdu ve yutkundu, hayal kırıklığını göstermemek için kendini tutmaya çalıştı. Ama duyguları neredeyse kalıcı bir kalemle yüzüne yazılmıştı. "Oh... Bunu beklemiyordum."

"Ben de anlamadım. Ama işler böyle yürüyor." "Peki... tebrikler."

İçi boş bir duyguydu, bu yüzden karşılık vermedim. Luca'nın kızı sonunda kucağından inmişti, ben de o tekrar dikkatini dağıtmadan hemen yanına gittim. "Luca'yla konuşmam lazım." Bakmadan kızın yanından ayrıldım ve Luca'nın yanındaki boş koltuğa oturdum. "Bu gece bir parti olduğunu fark etmemiştim."

Yüzünde bok yiyen bir sırıtış vardı. "Evet."

"Uyardığın için teşekkürler."

"Hemen biliyordum." "Ve haklı olurdun."

"Sen aletini bir kadına sokuyorsun diye geri kalanımız da aynısını yapmak zorunda değil." Bir puro yaktı ve devam etmek için birkaç nefes çekti. "Peki, o nasıl?"

"Çok daha iyi." Her geçen gün yüzüne biraz daha renk geliyordu. "Şimdi Adrien'e gidip geri kalan eşyalarını alacağım."

"Sonunda, lanet olası bir kapanış."

"Şirketten ayrıldı."

"Neden?"

"Çünkü ondan ben istedim."

"Bu konuda mücadele edecek birine benziyor."

"Oh, yaptı." Sırıttım.

"Çalışıp çalışmaması seni neden ilgilendiriyor?"

"Çünkü bunu maaş çeki için yapıyor, tutkulu olduğu için değil. Ona istediği her şeyi alabilecekken neden paraya ihtiyacı olsun ki?" Masadaki purolardan birini aldım ve yaktım. "Şimdi kitapçıya gidiyor ve kafelerde kitap okuyor. Spor yapıyor, bir şeyler pişiriyor."

"Neden egzersiz yapması gerekiyor?"

"Onun sağlığı için, pislik. İnsanlar otuzlu yaşlarında kalp krizinden ölüyor. O kadar da nadir değil." Kilo vermesi ya da daha sıkı bir kıcı olması gerektiğini düşündüğüm için değildi. Onun vücuduna kafayı takmıştım.

"Bu yüzden mi artık biftek sipariş etmiyorsun?" diye alay

etti. "Aslına bakarsan..."

"Yaşlı bir adama dönüşmek."

"Sadece bir gün yaşlı bir adam olmak için yaşamaya çalışıyorum."

Purosunu tekrar üflemeden önce gülümsedi. "Kilitli bir kapının ardında saklanmak yerine dışarıda olmasına sevindim."

"Ben de," dedim. "Konuşma biraz hararetlendi ama güzel bir şekilde sona erdi."

"Eğer çalışmak isteyen gururlu bir kadınsa, bırak çalışsın. Bana sorarsanız çok seksi."

"Adrien'la birlikte çalışmıyordu, bu yüzden o etrafta dolaştığında kendini yoksul hissetti. Bir daha öyle hissetmek istemiyor."

"yarisından çok daha fazlasını alabilirdi." "Bunu ona ben söyledim."

"Ama çok fazla gururu var - onu sevmemin nedenlerinden biri de bu." "Sadece onunla kıyaslanmaktan hoşlanmadım."

Gözleri şaşkınlıkla bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Öyle bir şey yaptığını sanmıyorum. Sadece gelenlerden sonra daha bağımsız olmak istiyor. Oldukça makul. Bence sen sadece istediğini elde edemediğin için kızgınsın."

"Çalışmak *istemiyor*. Ben de ona bakmak *istiyorum*. Doğru kararı verdiğimi biliyorum çünkü baharı ilk gören küçük bir kuştan daha mutlu oldu. İsteddiği zaman istediğini yapıyor."

Dumanı ağzına çekti ve ardından burun deliklerinden bir bulut olarak dışarı bıraktı.

"Onunla ilgileneceğim ve aletimi ait olmadığı yere sokmayacağım." Kadınların tek istediği buydu. Bunu anlamak için birkaç ilişki yaşamaya gerek yoktu.

"Onun için ne kadar psikopat olduğun hakkında bir fikri var mı?"

Duygularımın derinliğini ondan gizlemeye, koşmak yerine maraton koşmaya, oyunu onun kurallarına göre oynamaya devam ettim. "Eminim öyledir. Bence o da benim için psikopat, ama bunu saklamak için elinden geleni yapıyor... Başarısız."

"Başarısız mı?"

Bu anıyı hatırlayınca gülümsediğimi hissettim. "Tartışmamızın sonunda, aslında bunu söylediğinin farkında olmadan bana aşık olduğunu söyledi. Sanki o kadar uzun zamandır doğruymuş da ağzından kaçırılmış gibi. Adrien bana onun da aynı şeyi söylediğini anlattı ama kafayı bulmuştu, bu yüzden ona inanabileceğimden tam olarak emin değildim. Ama görünüşe göre doğruyu söylüyormuş."

"Neden yüzüne söylemiyor?" "Sanırım

korkuyor."

"Korkuyor mu? Diri diri gömüldükten ve kelimenin tam anlamıyla öldükten sonra hâlâ seninle birlikte olmak istiyorsa, kolay kolay korkacak gibi görünmüyor."

"Bence kalbinin yeniden risk altında olduğunu kendine itiraf etmekten korkuyor. Onu Adrien'in kırdığından daha fazla kırabilecek güce sahibim. Bu çok saçma çünkü ben onu asla incitmem."

"Dürüst olmak gerekirse, Adrien'in de aynı şeyi söylediğine eminim."

"Ben bir erkeğim ve o bir çocuk. Bu farklı ve o da bunun farklı olduğunu biliyor." Başıyla onayladı.

"Bana ne kadar amcık verildiğini biliyor musun?" Neredeyse her gece, bir barda, bir buluşma yerinde ya da birinin malikanesinde bana asılan bir kadınla karşılaşıyordum. İstesem bile gün içinde tüm o kadınları sikmek için yeterli zamanım yoktu. "Ve bunu geri çevirmenin ne kadar kolay olduğunu biliyor musun? Çok kolay dostum. Çünkü o benim karım. Adrien bunu nasıl bilmez, aklım almıyor."

"Sanırım yakalanmayacağını düşündü."

"Asla yakalanmam," diye tersledim. "O asla bilmez ve bilsen bile beni asla ispiyonlamazsın. Bu, en başta bunu yapmak istememekle ilgili. Keşke bunu anlasa."

"Bunu anlamamış olsaydı senin yanına taşınacağını sanmıyorum Bastien. Eğer sana bu kadar güvenmeseydi, onu o tabuttan çıkardığın anda seni terk ederdi. Eşyalarını toplayıp senin yanına taşınmazdı. Ona bakacağın konusunda sana güvenmezdi. Belki yol zaman zaman biraz engebeli ama o direksiyon hakimiyetini hiç kaybetmedi."

Daha fazlası için sabırsızlanıyordum ama Luca mantıklı düşünmemi sağladı, benimle birlikte suya atlamak yerine suya girmek istemesi kendini daha az adadığı anlamına gelmiyordu.

"Onun nasıl hissettiğini zaten biliyorsunuz ve önemli olan da bu," dedi. "Ne zaman söylemeye hazır olduğu önemli değil."

Adrien'in evine vardığımda diğer adamlar cipin yanında puro içip sipariş bekliyorlardı.

Uşak bana içeriği gösterdi. Adrien oturma odasında zaman geçirmek için volta atıyormuş gibi duruyordu. Orada olduğumu fark ettiği anda iç çekti. "O nasıl?"

"O iyi."

"İyi mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Zor birkaç gün geçirdi ama o zamandan beri gayet iyi. Alışverişe gidiyor, koşu bandında koşuyor, kurabiye pişiriyor. Eskisi gibi banyo yapmıyor ama eminim bu fikre ısınması birkaç haftadan uzun sürecektir."

Rahatlama bakışlarını kapladı. "İyi... bu iyi. İşe geri döndü mü?"

"İstifa etti."

"Neden?"

Kendimi bu konuşmaya boyun eğdirmemeliydim ama onun yerine geçtiğini, onu attığını ve benim onu tekrar bir araya getirdiğimi anlamasını istiyordum. Çöpü attığında, molozların arasında bir elmas vardı ve şimdi o elmas benimdi. "Çünkü ben varken paraya ihtiyacı yok."

Bu yanıtı rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, tek endişesi onun iyi olmasıydı. "Endişelendim ama bir arama ya da mesajın hoş karşılanmayacağını biliyordum."

"Onu rahatsız edersen, seni öldürürüm."

Gözleri hemen benimkilere döndü, bakışları sanki bu tehdidi kast edip etmediğini anlamaya çalışıyormuş gibi değişti.

Evet, yaptım. "İsteklerini açıkça belirtti." "Sadece onun iyi olduğunu bilmek istiyorum-"

"Bu artık benim işim, göt herif. Kovuldun ve yerine başkası atandı." Parmaklarımı şıklattım. "*İşte böyle.*"

kaçırdı, sanki söylediklerimin gerçekliği derisinin altına işlemiş gibiydi.

"Eşyaları nerede?"

"Her şeyi toplamaya çalıştım ama... çok zordu." Elleri kalçalarına gitti ve merdivenlere baktı. "Böyle bitmesini beklemiyordum."

"Eğer bitmesini istemiyorsan, tek yapman gereken yatmamaktı." Bana döndü.

"Sen gerçek bir pisliksin."

"Senin için üzülmemi mi bekliyorsun? Fleur'un senin için üzülmesini mi bekliyorsun? Kimsenin umurunda değil, Adrien. Taşakların başkasının içindeyken Fleur'u düşünüyor muydun? Bir fahişenin ağzına boşalırken ve ona yutmasını söylerken onu düşünüyor muydun? Onu düşünüyor muydun?"

"Dur."

"O zaman beni yukarı çıkar da eşyalarını alıp eve gideyim."

Adrien başka bir şey söylemeden üst kata, Fleur'le paylaştığı ana yatak odasına çıktı. Yatak giysi yığınlarıyla kaplıydı ve ayakkabılar en üste yerleştirilmişti. Başka şeyler de vardı; bir mücevher kutusu, resimler ve hatıralarla dolu bir kutu, birkaç parça dekor.

Aşağıdakileri çağırdım. "En az on iki kutu ve tüm bantları getirin." Telefonu kapattıktan sonra yatağın karşısındaki Adrien'a baktım, Fleur'un benimle tanışmadan önce her gece uyuduğu odada durduğuma inanamıyordum. "Sana vereceğim tek lütuf, tüm bunların olması gerektiğini düşündüğüm gerçeği. Fleur'ün benim olması gerekiyordu, bu yüzden her şeyin boka sarması kaderinde vardı."

Çocuklara kutuları boş yatak odalarından birine koymalarını söyledim, böylece istediği zaman onları inceleyebilecekti. Adrien kavga etmeden gitmemize izin verdi. Aristokratlardan ya da işle ilgili planlarından bahsetmedi. Sırtında hâlâ bir hedef vardı ama bu sefer ona yardım etmeyecektim.

Kapıdan içeri girdiğimde sabahın erken saatleriydi. Kanepede ya da yatakta değildi ve banyoya girdiğimde duşta, kirli egzersiz kıyafetlerini bıraktığı yerde buldum.

Buğulu camın ardından ona baktım, seksi kıvrımlarının sırlıslıkla olduğunu gördüm. Elimdeki sabun kalıbını aldı ve göğsüne sürdü.

Dolgun göğüslerine ve sonra boğazına doğru, acelesi yokmuş ve gidecek bir yeri yokmuş gibi yavaş hareket ediyordu.

Kıyafetlerimi yere bıraktım ve ona katıldım.

Soğğun cereyanını hissettiğinde, en iyisi yerine en kötüsünü düşünmüş gibi iri gözlerle hızla bana doğru döndü. Ama ben olduğumu fark ettiğinde, o parlak şefkat bakışlarına girdi, gözlerindeki bulutların arasından güneş ışığı süzüldü.

Sözsüzce onu selamladım, kollarımı sabunlu vücuduna doladım ve uzun bir öpücük için onu kendime çektim. Bir elimle sıkı kıcını kavrarken, diğer elimle gövdesini sıkıyordum. Öpüşme devam etti, yumuşak ve yavaştan sıcak ve ateşli, dil dolu ve düşen suyun sesiyle maskelenen küçük inlemelerle büyüdü. Duşta seks en sevdiğim şey değildi, hele de bu kadar çok engel varken ve çoğu kadınla aramızdaki boy farkı bu kadar büyükken, ama bu kadını odaya her adım attığında istiyordum. Öpüşü kavurucuydu, dokunuşu ruhumu yakan bir ateşin kıvılcımı gibiydi.

Onu kollarıma aldım ve pozisyonuna getirdim, uzunluğumu girişine yönlendirmesine izin verdim ve tamamen kılıflamak için onu aşağı indirdim.

Kollarımı boynuma doladığında inledi, ellerim kıcında ve kollarım kalçalarının altında destek alıyordu.

Onu yukarı ve aşağı kaldırdım, aşağı inerken kalçalarımı ittim, hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu duşa aldım. Kollarım onun kafası kadar olduğu için gerçekten de hiçbir ağırlığı yoktu.

Teni kızarmıştı, içinde büyüyen sıcaklık yüzünden kızarmıştı. Gözleri sanki aramızdaki sıcaklığın içinde kaybolmuş, dünyamızı ateşe veren tutkunun içinde kaybolmuş gibi parlıyordu. Gücümden etkilendiğini biliyordum çünkü her zamankinden daha fazla tahrik olmuştu, onu yavaşlatmak zorunda kalmadan defalarca kaldırmamı izliyordu, şişkin kollarım ağaç gövdesi büyüklüğündeydi. Vücudunu dinliyor, dokunuşlarını ve öpüşlerini inceliyordum, bu yüzden en sevdiği pozisyonun misyoner olduğunu biliyordum. Her zaman çok ıslaktı ve çok hızlı boşalıyordu. Ama bundan daha çok zevk alıyor gibiydi. "Hoşuna gitti mi tatlım?"

Cevabı hemen geldi. çıkarmak zorunda kalmadı. "Evet..." Onu daha hızlı sikmeye başladım. "Seni böyle becermem hoşuna gidiyor mu?" Nefes alışları düzensiz ve tedirgindi. "Evet."

Adrenalin ve aletimdeki zonklayan uyarılma nedeniyle hızlı tempoyu sürdürdüm. Spor salonundaki bir seansta onun ağırlığının üç katını kaldırmıştım, bu yüzden kaslarım daha yüksek bir ağırlıkta olduğu kadar çabuk yorulmuyordu.

Boşalmak üzereydi. Gözleri yıldız görür gibi parladı ve dudakları aralanarak tutarsız iç çekişler, ağlamalar ve inlemeler başladı. Boşaldığında o kadar güzeldi ki, gözleri özgür kalmaya can atan yaşlarla ıslanıyordu. Sonra kreşendo, ismimle karışan inlemeler ve amının aniden sıkışması oldu.

Duştayken bile ne kadar ıslak olduğunu anlayabiliyordum. Aletimin etrafı çok belirgindi, çok kaygandı. Onu tam istediğim gibi uzunluğuma indirdim ve ona son pompalarımı verdim, o amı başka bir yükle doldurdum.

Onu yakınımda tuttum ve ayak bileklerinin kırımın üstünde birbirine kilitlendiğini hissettim. Nefes alışımın normale dönmesi sadece birkaç saniye sürdü. Duş başlığının altında biraz daha ilerledim, böylece su ikimize de çarparak teri temizleyebilecekti.

Sonra beni öptü, sertçe öptü, sanki benimle işi bitmemiş gibiydi. "Çok ateşlisin. Benim olduğuna inanamıyorum."

FLEUR

Bastien iki hafta boyunca her gece çalıştı ve bu kadar çok gitmesi beni hayal kırıklığına uğratsa da şikâyet etmedim. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda tüm sorumluluklarından kaçmıştı, bu yüzden onun zamanına açgözlülük edemezdim.

Bastien'in Adrien'den aldığı tüm eşyaları gözden geçirdim ve giysilerle ayakkabıları ek yatak odalarından birindeki dolaba yerleştirdim. Boş bir odadan daha fazlasıydı, ama önemli bir konuga layık olan daha küçük bir ana odaydı. Gömme dolap tüm ekstra eşyalarım için mükemmeldi. Adrien içindekilere gelinliğimi de eklemişti. Fermuarlı bir çantanın içindeydi, bu yüzden Bastien'in fark etmediğini varsaymışım.

O gün özel bir gün olsa bile, onu saklamak garip geldi, bu yüzden bağış çantasına attım.

Eşyalarımı bunalmadan ancak bu kadar saat düzenleyebilirdim, bu yüzden kafelerden birine bir kitap götürür ve öğlen kahvemini tadını çıkarırken okurdum. Artık her gün bir saat kardiyo yapıyordum çünkü zamanımın çoğunu kırımın üzerinde oturarak geçirdiğim için kilo almaktan korkuyordum. Bastien o kadar ateşliydi ki en azından formda kalmaya çalışmalıyım.

Günümü meşgul edecek bir işim olmadan kaybolacağımı ve sıkılacağımı düşünmüştüm ama tam tersi oldu. Bilgisayar ekranına bakmayı özlemedim ve

hesap tablolarına bakıp patronum için randevu ayarlıyordum. Toplantıları, zorunlu öğle yemeklerini ve saçmalıkları kaçırmadım.

Kira konusunda endişelenmeyi, ısıtıcıyı hangi sıcaklıkta tutabileceğimi ve haftalık bakkala ne kadar ödeyebileceğimi özlemedim. Dairemin koridorunda insanların tartışmalarını duymayı özlemedim çünkü duvarlar neredeyse kağıttan yapılmıştı. Çamaşırlarımı mutfağında yıkamak zorunda kalmayı özlemedim. Artık hiç çamaşır yıkamak zorunda değildim.

Çamaşır yok. Yemek yapmak yok. Bulaşık yok. Hiçbir şey yok.

Adrien'la birlikteyken de her şeyi ben yapmak zorundaydım. Ben bir ev kadınıydım ve onun hiçbir şey yapmasına gerek kalmasın diye her şeyi yaparak geçimimi sağlıyordum. Bastien'leyken kendimi kaledeki bir kraliçe gibi hissediyordum ve tek sorumluluğum kral eve geldiğinde onu becermekti.

BO&MIE adlı kafede, en sevdiğim krema ve frambuazlı kruvasanların olduğu masaya oturdum. Üst katta pencerenin yanıdaydım, kahvemi yudumlarken kitabımı okuyordum. Normalde sabahları sessiz olduğunda giderdim, ama bugün öğle saatlerinde geldim ve tüm insanlarla normalden daha gürültülüydü, bu yüzden okurken kulaklığımı taktım.

Karşımdaki sandalye çekildi ve biri yemek tepsisini yere bıraktı, pişmiş rigatoni ve croque monsieur sandviçi.

Onun bana sarkıntılık etmeye gelen bir pislik olduğunu düşünmüştüm ama gözlerim havaya kalktı ve hayatımda gördüğüm en güzel mavi gözlere kilitlendi.

Karşıma otururken şaşkınlığıma gülümsedi, tepsisinde iki, hatta belki üç kişiye yetecek kadar yemek vardı. "Sana katılmamın sakıncası var mı, tatlım?"

Kulaklığımdaki müziği durdurdum ve kitabımı kapattım. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Telefonunu takip

ediyorum." "Oh..." Bunu

bilmiyordum.

Çatalını kaptı ve makarnasını yemeye başladı. Onaylamadığımı olacak ki, "Bu iki yönlü bir yol. İstedğin zaman nerede olduğumu görebilirsin."

"Yapabilir miyim?"

Telefonumu masanın üstünden aldı ve rehberimde onun adına dokundu. Harita açıldı ve ikimizin de noktalarını aynı yerde gösterdi. "Eğer benim için endişelenirsen." Telefonu masaya geri koydu. "Bunlardan herhangi birini ister misin?"

Güzel görünüyordu, sosa bulanmış taze makarna ve üstünde pişmiş peynir. "Elbette."

Yarısını kruvasanının bulunduğu küçük yere koydu ve bana doğru kaydırıldı. "Ben de cheesecake sipariş etmiştim, ama hıyar bana vermeyi unuttu." Bana çatalını verdi ve başka bir çatal almak için ayrıldı.

Onun sandviçi de güzel görünüyordu, ben de onu ikiye böldüm ve tabağıma tıktırdım.

Geri döndüğünde çatalı bana uzattı ve sandviçinden de biraz aldığımı fark edince sırttı. "Aferin kızıma."

Dünyada beni yemek yemeye teşvik eden tek erkek oydu. Adrien ile birlikteyken biraz kilo almaya başladığımda, fark ettiğini göstermek için küçük yorumlar yapar, akşam yemeği için salata ve çorba yapmamı isterdi, karbonhidrat içermeyen şeyler. Zeki olduğunu sanıyordu ama aslında aptalın tekiydi.

Bu deneyim beni diyetim konusunda katı hale getirmişti. Ne istersem yiyordum ama her zaman kalori sınırının altında tutuyordum. Kahvaltıda genellikle bir kahve ve kruvasan yiyor, öğle yemeğini atlıyor ve Bastien işe gitmeden önce onunla birlikte büyük bir akşam yemeği yiyordum.

"Neden uyanıksın?" diye sordum.

"Bu gece izinliyim, o yüzden biraz kestirdim."

"Öyle mi?" Biraz fazla hevesli bir şekilde sordum.

Sırttı. "Tamamen seninim, tatlım." "Ooh... ne yapmalıyız?"

"Çıplak olduğun sürece umurumda değil."

Gülümsedim ve neredeyse gözlerimi devirecektim ama bunun yerine çatalımla bir parça makarna aldım ve ağzıma attım.

"seviyor olmalısınız. Neredeyse haftada üç kez buraya geliyorsunuz."

Bu da beni sık sık telefonundan izlediği anlamına geliyordu. "Ahududulu kruvasanlarına bayılıyorum."

Sırıttı ve yemeye devam etti. "Ne?"

"Bunlar annemin de favorisi." "İyi bir zevki varmış."

"Sanırım öyle." Her zamanki gibi yemeğini içine çekerek yemeye devam etti, kollarını masaya dayayarak yemeğinin üzerinde yükseldi. "Bu Cumartesi bir düğünümüz var. Luca hatırlatana kadar tamamen aklımdan çıkmış."

"Biz, yani sen ve ben mi?"

"Gerard'ı alacağımı mı sandın?"

Kıkırdama kontrolsüzce kaçtı. "Bunu görmeyi çok isterdim." "O benim tipim değil."

"Tüm yemek, temizlik ve çamaşır işlerini o yapıyor, o yüzden senin tipin olsa iyi olur."

Gülümsemesi ödül kazanabilirdi. "Beni yakaladın." Sandviçini aldı ve büyük bir ısırik aldı, erkekçe bir ısırik. Masanın karşısından bana bakarken çiğnedi, sonra okuduğum kitaba göz attı. "*The Chateau*. İyi mi?"

"Ben beğendim. Bir çalışma kampında çalıştırılmak üzere kaçırılan iki kız kardeş hakkında ve büyük kız kardeş oradayken gardiyanlardan birine aşık oluyor... gardiyandan daha fazlası oluyor ve ben de buraya kadar gelebildim."

Yavaşça başını salladı. "Kulağa hoş geliyor. Romantizmi sever misin?"

"Her şeyi okurum. Brandon Sanderson'ın *Mistborn* kitabını yeni bitirdim."

"Okumayı bu kadar çok sevdiğini bilmiyordum." Yemeye devam etti ama gözleri yüzüne yapışmıştı, sanki sözlerimden gerçekten büyülenmiş gibiydi. Yarım yamalak dinlemiyordu, söyleyeceklerime gerçekten inanmıştı.

"Eskiden edebiyat profesörü olmak isterdim."

"Ne değişti?"

"Şey, ben evlendim ve o rüya bir şekilde sona erdi..."

"Hâlâ vaktin var, eğer yapmak istediğin buysa."

"Çalışmamı istemediğini sanıyordum?"

"Para için çalışmanızı istemediğimi söyledim," dedi. "Tutku için çalışmak çok farklıdır."

Üniversiteye dönüp derslere girmem, tez yazmam ve hayatımın bundan sonraki altı yılını çalışarak ve makale yazarak geçirmem gerekecekti ve neredeyse otuz yaşına gelmişken bu bana çok fazla iş gibi geliyordu. "Bir grup üniversite öğrencisine ders vermektense bir kafede istediğimi okumayı ve erkeğimin uyanmasını beklemeyi tercih ederim."

Bu cevap hoşuna gitmiş gibi gözleri parladı. "İyi uyum sağlamış görünüyorsun." "Yalan söylemeyeceğim, ofisi özlemiyorum."

Bu cevap onu gerçekten mutlu etmiş gibi dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Tek istediği benimle ilgilenmekti. Bu ona mutluluktan öte bir amaç ve gurur veriyordu. "Sanmıştım."

"Patronumun da beni özlediğinden şüpheliyim. Gelmiş geçmiş en kötü asistandım." "Değildin."

"Sanki beni sana şikayet edecekmiş gibi. Berbat olduğumu nereden bildiğimi bilmek ister misin?"

Başını hafifçe eğdi.

"Benden hiçbir şey yapmamı istemedi. Hem de hiç. O ofiste oturup bütün gün solitaire oynayabilirdim ve bunun bir önemi olmazdı. Onun için yapacak bir şeyler bulmalıydım."

"Bu berbat olduğun anlamına gelmez. Sadece beni kızdırmaktan çok korktuğu anlamına geliyor."

"Beni işe alırken ona ne söyledin?"

"Kadınımın onun için çalışacağını ve sana zorluk çıkarırsa onu kafasının arkasından vuracağımı."

Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Kıkırdadı. "Tatlım, ama. Bunu söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Ah, evet."

Sandviçinden bir ısırık daha almadan önce gülümsedi. Yutkunduğunda tekrar konuştu. "Ona sadece benim kızım olduğunu ve işe ihtiyacın olduğunu söyledim. Hepsi bu kadar. Bir asistan istediğinden bile emin değilim. Belki de seni onu gözetlemen için yerleştirdiğimi düşündü, o yüzden hep yumurta kabuklarının üzerinde yürüdü."

"Bu, bir şeyler sakladığı anlamına gelir." "Hepimiz

bir şeyler saklıyoruz, tatlım."

"Sen bile mi?" Bu sözleri ona çevirerek sordum.

Gözlerimin içine baktı, gülümsemesi görünürde yoktu. "Evet."

Bunu söylemesini , bu yüzden kendi gülümsemem yüzümden akıp gitti.

İştahını kaybetmiş gibiydi çünkü yemeğine daha fazla dokunmadı. Suyundan içti ve sanki bu sırlar hakkında onu sorgulamamı bekliyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturarak öylece oturdu.

Ama sormak istemedim. Mahremiyetini ihlal etmek istemedim.

Bana bakmaya devam etti. "Bilmek istiyorsan sana söyleyeceğim."

Gözlerim tabağıma kaydı, sadece birkaç lokma kalmıştı. "Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin Bastien. Mahremiyetin senin hakkın."

Başını diğer yöne eğdi, yüzüme bakarken gözleri kısıldı. Birkaç vuruş geçti ve hiçbir şey söylemedi. "Eninde sonunda sana anlatmak zorunda kalacağım ama şu an uygun bir zaman değil." Muhtemelen etrafımız insanlar, aileler ve turistlerle çevrili olduğu içindi.

"Neden yapmak zorundasın?"

"Bu sadece bilmen gereken bir şey. Gurur duymadığım bir şey ama üzgün de değilim."

Kalbimin uçuşuruma yuvarlandığını hissettim ve bu her neyse bir an daha düşünmek istemedim. "Kimin düğününe gidiyoruz?"

Belli ki konunun değişeceğini tahmin etmemişti çünkü soruyu cevaplamadan önce neredeyse bir dakika boyunca bana baktı. "Yapımcılarımdan biri. Kızı Four Seasons'da evleniyor."

"Artık tüm eşyalarımı geri aldım, giyecek bir şeyim var." "Bu yeni bir şeyler alamayacağın anlamına gelmiyor."

"Benim için ne kadar çok kıyafet taşıdığını unutmuş gibisin."

Çatalını eline alıp yemeğinden birkaç ısırık daha almadan önce hafifçe gülümsedi, konunun değişmesiyle iştahı yerine geldi. "Eminim her şeyi taşıyan adamlar asla unutamazlar."

"Luca da orada olacak

mi?" "Muhtemelen."

"Muhtemelen mi?"

"Biraz biri."

"Orada başka birini tanıyacak mısın?"

"Orada bir sürü insan tanıyacağım."

"Bir uyuşturucu satıcısının düğünü... Bu bir ilk." Suçluları herkes gibi normal şeyler yaparken hayal etmek zordu.

"Pek çok uyuşturucu satıcısının düğününe, doğum günü partisine ve bat mitzvah'a gittim." Makarna tepsisini bitirdikten sonra peçetesiyle ağzını sildi. "Bütün suçlular kötü değildir. Bazıları sadece herkes gibi ailelerini geçindirmeye çalışıyor. Uyuşturucu satıyorlar ama burayı bir aile pizzacısı gibi işletiyorlar."

"Böyle bir düğüne mi ?" Başıyla onayladı.

"Peki ya diğerleri...?"

"Diğerlerinin benim tarafımdan denetlenmesi gerekiyor. Aksi takdirde iyi insanların başına pek çok kötü şey gelebilir."

Tanıştığımız ilk geceyi ve hırsızlarla nasıl başa çıktığını hatırladım. Polisle onları iyi tanıyormuş gibi konuşmuştu. "İlk tanıştığımızda polis olduğunu sanmıştım."

"Hatırlıyorum." Gözlerinde bir parça eğlence vardı.

"Seni tanımasaydım, tüm bunlara inanmakta güçlük ."

Sözlerimi aniden ıslanan kuru bir sünger gibi emdi. "Paris'te çoğu insanın bilmediğı pek çok şey oluyor. Fransız İmparatorları, Napolyon Bonapart' olmadan önce kurduğı, yüzyıllardır aralıklarla varlığını sürdüren gizli bir cemiyettir. Bu, ülkeyi içten dışa doğru geçirme stratejisinin önemli bir parçasıydı. Yüzyıllar boyunca örgüt değışti, arka planda kayboldu ve Cumhuriyet'ihtiyacı olduğunda ön plana çıktı. Cumhuriyet'i gölgeler içinde koruyarak şu anki haline geldi. Dünyanın her yerinde ortaklarımız var ve bu insanlar küresel terörizm ve Cumhuriyet ve müttefiklerimize yönelik diğer tehditler konusunda en iyi bilgi kaynaklarıdır. Duyduklarımı generallerimize rapor ediyorum."

Tek bildiğim karşımdaki adamdı, adalet ve şefkat dolu bir kalbi olan adam. Bunun ışığında onun konumunu unutmak kolaydı. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Anne tarafından Napolyon'un soyundan geliyorum." "Vay be."

"Bir zamanlar ona ait olan birkaç şey hala bizde. Aristokratlar onları saklamama izin verdi çünkü kan bağıyla bana aitler."

"İzin mi?" Bastien izne ihtiyacı olan bir adam gibi görünmüyordu.

"Niyetleri saftı ama nesiller geçtikçe aşırılık yanlısı oldular. Bugünlerde daha çok bir tarikat gibiler, Fransız Cumhuriyeti'ne saygı duymayan herkese savaş ilan ediyorlar. Oscar'ın akranlarından daha pratik olduğunu sanıyordum ama öyle olmadığını zor yoldan öğrendim."

Bu soruyu soracak kadar önemsememeliydim ama bir parçam her zaman önemseyecekti. "Sence Adrien'ı öldürmeye çalışacaklar mı?"

Bastien bana palavra atmadı. Hiç yapmadı. "Kesinlikle." "Onlara istediklerini verirse onu bağışlarlar mı?"

"Bu senin sorunun değil, tatlım. Onu defalarca uyardım. Kendini bu belanın içine soktu ve bir çıkış yolu varken bile bunu kullanmadı. Endişen yersiz." Eski sevgilimin iyiliğiyle ilgilenmem onu üzmemiş gibi sakince konuştu.

"Peki ya sen?" Ben sordum. "Oscar'ı öldürdüğün için seni öldürmeye çalışacaklar mı?"

Masanın karşısından bana baktı, pencereden gelen ışık yüzüne en güzel parıltıyla vuruyordu. Gözleri berrak mavi su havuzları gibiydi. "Bu benim sorunum, senin değil."

"Bu benim sorunum Bastien."

"Her zaman yaptığım gibi halledeceğim," dedi sakince. "Bu konuda endişelenerek bir dakika daha kaybetme."

"Bir planınız var mı? Önce onları öldürecek misin?"

Sırıttı. "Kulağa endişelenmemenin tam tersi gibi geliyor."

Beni kâbus kaynaklarından ve kaygı gölgelerinden korumaya çalışmasını takdir ediyordum ama o hayatımdaki en önemli kişiydi ve onu kaybetme fikri beni çok korkutuyordu. "Çok seviyorum

Sen, nasıl endişelenmeyeyim?" Sesimi olması gerekenden daha fazla yükselttim ama hayal kırıklığım beni alt etti.

Gülümsemesi bir yaz günündeki güneşten daha parlaktı. Sandalyede rahatlamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, aynı anda hem yumuşak hem de eğlenen mavi gözleriyle bana bakıyordu.

Ruh hali tamamen değişmişti ve ben nedenini bilmiyordum. "Ne oldu?"

"Ne söylediğinin farkına varmadan önce bana kaç kez beni sevdiğini söyleyeceksin?" Başını eğdi, o gülümseme hâlâ ağızındaydı.

Göğsümde bir endişe kasırgası patladı ve tüm organlarımı ve kemiklerimi alt üst etti. Korku bana bir ton tuğla gibi çarptı çünkü korkuyordum. Bir gece uyumaya gitmişim ve sonra yepyeni bir hayata uyandım, istemediğim bir hayata. Ama ektiğim kökler kaçamayacak kadar derindi. Bu adama olan bağımlılığım o kadar güçlüydü ki detoks beni öldürebilirdi. Her şey çok hızlı gelişmişti ve o ana kadar durup nefes almamış ve bu gerçeği kabullenmemiştim. Bana her zaman geçici, yok olmadan önce değerini bilmem gereken bir an gibi gelmişti ama şimdi bunun o an olduğunu biliyordum.

Bu sonsuza kadardı.

"Doktor randevum olduğunu unutmuşum." Kitabımı alıp çantama tıktırdım, yüzümde onun sert bakışlarını hissettim. "Sonra görüşürüz." Sandalyemden kalktım ve bizim masamızla komşumuzun masasının arasından geçerek onun arkasına geçtim.

Bana oturmamı emretmedi. Beni bir erkek gibi konuşmaya zorlamadı.

Gitmeme izin verdi.

Şehrin öbür ucundaki Mason Louvard'a gidip, duygularımı yemek istediğimde başvurduğum, kruvasan içine pişirilmiş çikolata parçacıklı kurabiye olan meşhur crookie'lerinden bir tane aldım. Ama dünyada bu huzursuzluğu ortadan kaldırmaya yetecek kadar crookie yoktu.

Tek başıma bir masaya oturdum, gün için yeterince kafein almış olmama rağmen kahvem önümde duruyordu. Tek başıma gidebileceğim bir yer olsun diye eski dairemi özlediğim tek zamandı. Ama şimdi Bastien'le birlikte yaşıyordum, bu yüzden içeri girdiğimde beni bekliyor olacaktı, ben konuşmaya hazır olduğumda konuşmayı bitirmeye hazır olacaktı.

Ona sahip olmaya hazır olabilecek

miydim? Bu nasıl oldu?

Nasıl bu kadar hızlı oldu?

Boşanma evrakları daha yeni tamamlanmıştı ve şimdi başka biriyle yepyeni bir hayat yaşıyordum. İyileşmek ve geçmişi geride bırakmak için yeterince zamanım olmamışken, içinde olmak istemediğim bir konuma geri dönmüştüm.

Ama hazır olmalıyım... Bunu ilk söyleyen ben olduğuma göre.

Saatler geçmişti ve Bastien aramaya ya da mesaj atmaya çalışmamıştı. Onun için zor olsa da beni rahat bıraktı. Kaçışımı izlemek onu incitmiş olmalı... yine. Tam onu düşünürken bana mesaj attı. ***Yapacak işlerim var, bu yüzden ev senindir. Sabah evde olacağım.*** Duygularımla başa çıkmaya çalışırken şehirde, kafelerde tek başıma oturmamı istemiyordu.

Ona mesaj attım. ***Lütfen 4o yapma. Şimdi eve gidiyorum.***

Üç noktası görünmüyordu. Kızgın olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir mesajdan bunu anlamak zordu. Artık banka kartlarım ve limiti olmayan kredi kartlarım olduğu için, normalde yürüyerek gideceğim bir yere taksiyle gidebiliyordum. Sınırsız paraya sahip olmak hayatı kolaylaştırdı, bana zaman kazandırdı, her şeyi daha rahat hale getirdi.

Eve döndüğümde, sanki gardiyanlar benim gelmemi bekliyormuş gibi kapı hemen açıldı. Asansörle en üst kata çıktım, kalbim boğazımda dans ediyordu ve sonra ana yatak odasına, yani onunla paylaştığım süite açılan çift kapıya yaklaştım.

Korkuyordum, çoktan olmuş, çoktan gerçekleşmiş bir şeyden korkuyordum. Kapıyı çevirip içeri adım atmadan önce altından yapılmış kapı koluna baktım.

Bastien oturma odasındaki koltuklardan birinde oturuyordu, gömleksiz ve yalınayaktı, gri eşofmanıya otururken dizlerini iki yana açmıştı. Dirseğini kolçağına dayamıştı, parmaklarını şakağına dayamıştı ve boş bir bakışla bana bakıyordu.

Hiç öfke göstermedi. Kızgınlık göstermedi. şey göstermedi.

Kanepenin ucuna, koltuğına en yakın yere geçtim ve bakışlarının beni takip edip yanağına yaktığını hissettim.

Şömine soğuktu çünkü sıcak bir gündü, güneş açık perdelerin arasından geliyordu. Saat neredeyse beşti, yani güneş birazdan batacağı. Şömineye odaklandım çünkü ona bakmak çok zordu.

"Tatlım."

Bakışlarıyla gücü bulana kadar bir iki kez göz kırptım. Gözlerim onun delici mavi gözlerine kilitlendiğinde bir adrenalin patlaması hissettim.

"Bunu söyleyen sendin, ben değil."

"Biliyorum..."

"Birkaç kez." "Evet..."

"gibi ağırdan aldım. Benim ayağıma frendeysin ama sen gaza bastın."

"Anladım, Bastien."

"O zaman neden şu anda cezalandırılıyorum?" kısıldı, öfkesi ortaya çıktı.

"Cezalandırılmak mı?"

"Bana beni sevdiğini söylüyorsun ve sonra gidiyorsun," dedi. "Buna whiplash denir."

Ateşe baktım.

"Bana bak."

Derin bir nefes aldım ve bakışlarına karşılık verdim.

Şimdi öfkeli görünüyordu, gözleri sert ve kızgındı. "Sorun nedir Fleur?"

"Hiçbir sorun yok." "O

zaman neden kaçtın?"

"Ben kaçmadım. Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Ne?" diye tersledi. "Eski kocana beni sevdiğini söyleyebiliyorsun ama bunu yüzüme söyleyecek cesaretin yok mu?"

Bir nefes daha çektim. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet, öyle dedi," dedi. "kadarıyla bunu üç kez söylediniz. Ama sanki bu yepyeni bir bilgiymiş gibi davranıyorsun-"

"Konuşabilir miyim?" Öfkesi onu alt etmişti ve beni yerden yere vuruyordu.

Gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi ama başıyla onayladı.

Duygularımı bir araya getirmeye, onları mantıklı bir hikâyeye dönüştürmeye çalıştım. "Ne zamandır hissettiğimi bilmiyorum. Hep böyle mi hissettim diye merak ediyorum. Tanıştığımız gecedan beri. Sana ilk dokunduğum andan beri..." Yutkundum, bakışlarını tutmakta zorlanıyordum çünkü öfke hala görülebiliyordu. "Bununla uzun süre savaştım ama sonra daha az savaştım ve işte o zaman ben farkına bile varmadan sözlerime ve eylemlerime sızmaya başladı. Çünkü doğası gereği o kadar doğru ki, itiraf etmeden önce bile doğru olduğunu biliyordum."

Gözleri yumuşamaya başladı, öfkesi rüzgârdaki bulutlar gibi kayboldu.

"Bu beni korkutuyor çünkü... Bunun o olduğunu biliyorum. Adrien'la evlendiğimde bunun sonsuza dek süreceğini düşünmüştüm ama bu o kadar farklı ki ikisini karşılaştıramıyorum bile. O zaman şimdiki gibi biri değildim ve olmam gereken kişi de bu."

Artık hiç öfke göstermiyordu. Sadece yumuşak bir bakış.

Gözlerimi kaçırdım çünkü bu çok fazlaydı. "Seni o kadar çok seviyorum ki-" tek bir nefeste gözlerimden yaşlar aktı ve görüşümü bulanıklaştırdı "-bu beni çok korkutuyor. Bir tabutun içinde boğuldum ve hâlâ kalmak istiyorum. Seni öldürmeye çalışan adamları izledim, seninle başarsalardı beni öldürecek olan adamları ve hala hayatımı başka biriyle hayal edemiyorum. Bu benim istediğim hayat değil ama umurumda değil çünkü istediğim adam sensin." Konuşmaya ve ağlamaya devam ettikçe sesim daha da yükseldi. "Ve bunun o olduğuna, bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Çünkü sana güvenmeme rağmen hâlâ korkuyorum çünkü seni onu sevdiğimden daha çok seviyorum ve eğer çekip gidersen beni paramparça edebilirsin." Ağlamalarım hıçkırıklara dönüştü, çirkin bir ağlamaydı ama açılan barajı ve akan seli durduramıyordum. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Beni bir başkası için terk etmeni izlemektense o tabutun içinde tekrar boğulmayı tercih ederim." Söylediklerim için, onu Adrien'la kıyasladığım için, böyle bir aldatmacayı yapabileceğini düşündüğüm için bana kızacağını biliyordum ama bunlar benim gerçek duygularımdı. Bana zarar vereceğine inanmıyordum ama bana zarar vermeyi seçerse sahip olacağı gücü bilmek bile dehşet vericiydi.

"Tatlım." Bana doğru yaklaştı, dizlerini halının üzerine koydu ve ellerini saçlarımin arasına sokarak yüzümden çekti. Dudaklarıma damlayan gözyaşlarını yakalamak için başparmaklarını yanaklarımda gezdirdi.

Ona baktım, gözlerimi kaplayan nem yüzünden yüzü bulanıklaşmıştı. Nefeslerim kesik kesik ve titrek bir şekilde devam ediyordu ve kendimi kar fırtınasında çırılçıplak, soğuğa karşı savunmasız, kalbime keskin bir hançer saplanmış gibi hissediyordum.

Birkaç kez göz kırptım, yüzü netleşmeye başladı.

Bana bakmaya devam etti. "Benim seni incitecek gücüm var, ama senin beni dize getirecek, hiçbir şey hissedemeyeceğimi düşünürken aptalca ve umutsuzca aşık olmamı sağlayacak gücün var. Şimdi her şeyden çok sevdiğim bir şeye sahibim, hayatım ona bağılıymış gibi korumam gereken bir şeye, çünkü öyle. Parmağına dolandım, başparmağının altında sıkıştım, sana o kadar umutsuzca aşığım ki beni terk edersen bu şehri yakarım." Elini saçlarımin arasına soktu ve yüzümü okşadı. "Ama yapmayacağını biliyorum, sana asla bir neden vermeyeceğim zaman değil. Seni aşkım ve arzulla boğacağım zaman değil. Benim için ne ifade ettiğini asla sorgulatmayacağım zaman, nerede olduğumu merak ettirmeyeceğim zaman

"Bastien..." Alnımı onunkine bastırmadan önce gözlerimin tekrar yaşardığını hissettim. "Siktir, seni seviyorum."

FLEUR

Daha önce de sevişmiştik ama bu farklıydı.

Eskiden kalbimi gözlerimin arkasına saklar, ruhumu onunkine dokunamasın diye bir kafese kilitlerdim ama şimdi her şey bir şişeden dökülen kum gibi akıyordu. Odak noktam artık kendimi korumak değil, kendimi ona açmak, hissetmekten korktuğum her şeyi hissetmekti.

Üstümdeydi, dizlerim gövdesini sıkıyordu, ayak bileklerim sırtının ortasında birbirine kilitlenmişti, içime doğru sallanırken ona uyum sağlamak için eğiliyor ve eğiliyordu, kaslı kolları vücudunu benimkinin üzerinde tutuyordu, aç dudakları benimkini seksi bir yavaşlıkla öpüyordu, dudaklarımı gerçekten hissediyor, tadını çıkarıyordu.

Ellerim omuzlarının arkasına uzandı ve tırnaklarım etine battı, boynuma, ağzımın köşesine öpücükler kondurarak bana tapındığını hissettim, nefesimi kesmeden önce dili ağzımın içindeydi.

Bunun başlangıcında zaten boşalmıştım, şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks olduğu için değil, bu adama çok aşık olduğum için. Bunu kendime itiraf ettim, kırık kalbimde acı verici bir zonklamayla hissettim.

"Seni seviyorum," dedim dudaklarına karşı, içimdeki acı sancılarını hissederek, ne isterse yapması için kendimi tamamen ona teslim ederek. Kaderim onun avuçlarının arasındaydı ve beni ezip geçebilirdi.

Sanki ayıp bir şey söylemişim gibi ağzıma doğru inledi. Sanki onu boşaltmak için mükemmel kelimeleri söylemişim gibi siki içimde kıpırdandı. İçimde sallanmaya devam etti, ama son pompalarını yaparken itiş gücü yavaşladı.

-Ve sonra beni doldurdu. Dudaklarını dudaklarıma yaslarken içimi doldurdu, kaslı göğsü gökyüzümün üzerinde bir bulut gibiydi, terinin ve yağmurun kokusu her yanıma sarmıştı.

Bitirdi ve burnunu sürttümavi gözlerinin derinliği sonsuzdu. Beni öptü, sonra tekrar öptü, sanki onun için önemli olan tek şey benmişim gibi bana baktı. Hâlâ sertti, sanki bir molaya ya da soluklanmak için bir dakikaya ihtiyacı yokmuş gibi, tekrar sallanmaya başladı, kremam ve boşalması arasında kayıyordu. "Seni seviyorum, tatlım."

Uyuyakalmışım ve uyandığımda dışarısı karanlıktı.

Komodinin üzerindeki saate baktım ve saatin neredeyse sekiz olduğunu gördüm, yani bir saat kestirmiştim. Bastien orada değildi, yani çoktan duş almış ya da oturma odasına gitmiş olmalıydı.

Yataktan çıkmadan önce bir süre öylece yattım, onun gömleklerinden birini sanki onun olan her şey benimmiş gibi kendime yardım ettim.

Eşofmanlarıyla kanepede , televizyon kapalıydı, ışıklar loştu.

Karnım gürültülü bir şekilde guruldadı ve odaya varlığımı duyurdu.

Telefonundan gözlerini ayırıp bana bakmadan önce sıırttı. "Sen ve ben, tatlım. Küvette pizza ve çileğe ne dersin?"

"Banyoların sana olmadığını

sanıyordum." "Yeni şeylere açığım."

Yan tarafındaki kanepeye oturdum ve hemen kolunu bana doladı ve beni kendine çekti, boynuma ve açıkta kalan köprücük kemiğime öpücükler kondurarak beni dünyadaki en sevdiği insan gibi hissettirdi.

Benim olduğunu biliyordum.

Gerard'a oda servisiymiş gibi bir mesaj gönderdi. "Ben suyu hazırlayayım."
Ayağa kalkmaya başladı ama ben onu tuttum.

" değil. Kanepede kalalım."

Beni inceledi, açıkça söylemediğim her şeyi anlıyordu. "Tatlım, her şey yoluna girecek."

Su dolu bir küvette oturmak bana sulu mezarımı hatırlattı. "Kanepede kalmayı tercih ederim."

"Banyo yapmayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Bunu bir kenara atma-

"Daha çok erken."

"Seninle orada

olacağım." Başka tarafa

baktım.

Yüzümü kavradı ve gözlerimi kendisine çevirdi. "Orada seninle olacağım."
Bakışlarında keskin bir sertlik değil, sakın bir güven vardı. Bana ne yapacağımı söylemiyor, yapmam için beni cesaretlendiriyordu.

Her geçen gün kendimi daha iyi hissediyordum. O anının zihnimin gerilerine doğru gittiğini hissettim. Hayatımın geri kalanında benimle kalacak bir şeydi, şu anda olduğum kişinin bir parçasıydı, ama beni tanımlamak zorunda değildi. Hafifçe başımı sallamadan önce bir süre gözlerinin içine baktım. "Tamam."

Banyoya girmeden önce ağzımın kenarını öptü. Bir süre sonra su geldi, musluğun sesi duyuluyordu.

Misafir olarak orada birkaç kez banyo yapmıştım. Bastien uyurken ya da işteyken her gün banyoda kitap okumak, taşındıktan sonra en sevdiğim aktivite olacaktı ama olanlardan sonra bunu hiç düşünmemiştim bile. Artık kafelere gidiyor ve kulaklıklarımla müzik dinliyordum, böylece yakınımdaki insanların konuşmalarını duymak zorunda kalmıyordum. Küvet bir seçenek bile değildi.

Bastien bunun farkındaydı ve değişmesini istiyordu.

Tekrar kanepeye yanıma geldi, beni yanına çekerken kolunu omuzlarıma doladı. Sa izgime bir öpücük kondurdu. "Bir süredir burada yaşıyorsun ve bir kez bile kullanmadın. Değişiklik zamanı."

Yutkundum, ayaklarıma ve omuzlarıma değen soğuk suyu, yükselmeye devam ederken enseme yaptığı baskıyı düşündüm. Daha sonra ilk kez duş aldığım da aklımdan çıkmamıştı. Duş suyunun sıcaklığının soğuktan sığağa dönmesini beklerken hâlâ aklımdan geçiyordu.

Bastien yüzümün yan tarafına baktı. "Sen tanıdığım en cesur kadınsın."

Sessizce alay ettim. "Annen bir uyuşturucu kralıyla bilmem ne kadar süre evli kaldı ve ben banyo yapamıyorum."

"Babamın metresleri olduğunu biliyordu ve kaldı. Birinin acımasız oyununda piyon olmayacak kadar şanslıydı. Zorluklar karşısında, onları görmezden gelmeyi seçecektir. Ama seni değil."

"Aldatan bir kocayı terk etmek cesurca değildir."

"Eğer cesurca değilse, o zaman neden bu kadar az kadın bunu yapıyor?" Gözlerimi masaya diktim.

"Bunu yapabileceğini biliyorum." "Ne fark eder ki-"

"Önemli çünkü hayatını korku içinde, eskiden sana neşe veren bir şeyden zevk almaktan korkarak yaşamayı istemiyorum. Düşmanlarınıza güç veriyorsunuz - hak etmedikleri bir güç."

"Bastien, alınma ama sen hiç ölmedin."

Uzun bir süre bana baktı, sanki kelimeler argümanını parçalamış gibiydi. "Hayır. Ama sen benden çok daha cesursun."

Gerard akşam yemeğini, içecekleri ve tatlıyı getirdi ve ilk olarak Bastien küvete girdi. Dört yetişkinin rahatça sığabileceği kadar büyüktü ama Bastien ortalama bir yetişkinden daha iriydi, bu yüzden iki yeri kendisi kapladı.

Küvet uzun ve dar değildi, bir tabuttan çok daha yuvarlaktı, bu yüzden en azından estetik olarak farklıydılar. Pizza, hareketlerimizden ıslanmaması için bir yükseltinin üzerine yerleştirilmişti ve tadını çıkarmamız için birkaç şişe şampanya vardı. Birkaç hafta önce bu gece hayatımın en romantik gecesi olabilirdi ama şimdi bana bir meydan okuma gibi geliyordu ve bu da beni bir ton endişeye sürüklüyordu.

"Tatlım, bunu sen halledersin." Elini küvetin kenarına uzattı, ben de onu tutup kenardan ılık suya girmek için kullandım. Kendine güvenen bakışlarını takınmış, şeffaf bir sakinlikle bakışlarıma sertçe bakıyordu.

Başka birinin hayatıma yön vermesini istemedim. Ölü bir insanın üzerimde böyle bir güce sahip olmasını istemedim. Ama cesur olmak zordu. Eğer kolay olsaydı, herkes cesur olurdu. Suyu baktım, sonra tekrar eline baktım ve parmaklarını tutmadan önce sessiz bir iç çektim.

Ağızındaki gülümseme ve gözlerindeki gurur tüm gökyüzünü aydınlatıyordu. "Aferin kızıma."

Bir ayağım suya değdi, sonra diğeri. Dizlerime kadar gelen suda öylece durdum, eklediği banyo jeli yüzeyde kabarcıklar oluşturuyordu. Tepedeki ışıklar karartılmıştı ve ortalama bir apartman dairesinden daha pahalı olan bir banyoda duruyordum. Çamurlu bir mezardaki tabuta hiç benzemiyordu. İkisi arasındaki tek ortak nokta ayaklarımın etrafında dönen suyd.

Bir süre sonra kendimi onun karşısındaki suya bıraktım ve sıcaklığın omuzlarıma kadar beni içine çekmesine izin verdim. Aradan geçen haftalara rağmen kâbuslar beni hâlâ etkiliyordu. Bastien bunların hiçbirini bilmiyordu çünkü dışarıda çalışıyordu. Ama evinin duvarlarının beni çevrelemesi ve koruması kendimi yeniden güvende hissetmem için yeterliydi.

Küvetin diğer tarafındaki kenara yaslanmış, kollarını yanlara doğru uzatmış, hiç banyo yapmadığı halde banyo yapmaktan hoşlanan biri gibi görünüyordu.

Kollarımı dizlerime dolayıp oturdum ve suyun yüzeyinde yüzen baloncuklara baktım. Bunu kabullenmem, durumu mantıklı hale getirmem ve kendimi tehlikede olmadığımı ikna etmem birkaç dakikamı aldı.

hiçbir şey diğerine benzemiyordu. Kalbim yavaşlamaya başladı ve pizzanın kokusu aniden fark edildi.

Tüm bu süre boyunca beni izledi ama tek kelime etmedi, duruma kendi başıma alışmam için bana zaman tanıdı. Şampanya kadehini eline aldı ve şişeyi kapıp yeniden doldurmadan önce bir yudum aldı.

Pizzaya baktım. "Güzel kokuyor."

Yüzündeki sırıtma çok yakışıklıydı. Eğer giyseymdim külotumu eritirdi. "İşte benim kızım." Tabaktan bir parça aldı ve kocaman bir ısırık alarak yarısını tek seferde yedi.

Kendim için bir tane aldım ve bir ısırık aldım, peynir yeni rendelenmiş gibi tazeydi, sos ev yapımıydı, sanki Gerard hamurun üzerine dökmeden önce ocakta çırpılmıştı. Üzeri mozzarella ve sebzelerle kaplıydı - mantar, domates, zeytin ve enginar kalbi. "Umalım da Gerard işi bırakıp kendi pizzacısını açmasın."

Sırıttı. "Bunu düşünemeyecek kadar çok para veriyorum ona."

"Burada mı yaşıyor?"

"Evet."

"İzin alıyor mu?"

"Öyle. Genellikle hafta sonları ben evde olmadığım için yerine bakan bir asistanı var."

"Bu adanmışlıktır."

"Otelcilik dünyasında rüya gibi bir iş. Yılda iki yüz bin avro kazanıyor, kirası ya da faturası yok ve bedava yemek yiyor."

Çenem neredeyse düşecekti. "Bu çılgınca bir para." "Bence buna değer."

"Birkaç yıl çalışıp emekli olduğunda bırakmayacağını nereden biliyorsun?"

Bastien bir parça daha kaptı ve bir ısırık aldı. "Eğer bu onun ayrıcalığıysa, başka birini işe alırım. Ama tutacağından şüpheliyim. Benim için çalışmak oldukça kolay."

"Sen öyle sanıyorsun."

Diliminin geri kalanını mideye indirmeden önce kıkırdadı. "Hiç şikayet etmedi."

"ünkü kovulacak."

"Onu ancak beni düşmanlarıma ihbar ederse ya da seninle yatmaya kalkarsa kovarım. Çamaşırlar yıkanmamışsa ya da tezgahın üzerinde toz varsa, umurumda olmaz."

"O zaman belki de uzun zaman önce fahişen olma teklifini kabul etmeliydim."

Bana uzun uzun baktı, dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme vardı. "Bir sürü avantajı var. Harika bir maaş ve yaşamak için bedava bir yer. Ama işin kendisi biraz zorlayıcı..."

"Şu anda yaptığım şey bu değil mi?"

Hafifçe omuz silkti. "Yakın, ama tam değil."

Bu konuşma geçmişe olan odağımlı tamamen dağıttı. Artık küveti tabutla hiç ilişkilendirmiyordum. "Benim yapmadığım ama senin yapmak istediğin bir şey var mı?" Seks hayatımızın oldukça iyi olduğunu düşünüyordum. Fahişelik dönemimde pek çok erkekle yatmıştım ama tam olarak sapık sayılmazdım. Bastien ise her şeye hazır gibi görünüyordu.

"Ben öyle demedim."

"Ama az önce farklı olacağını söylemiştin."

"Farklı olurdu," dedi. "Ama ben farklı olmasını istemiyorum."

Ne demek istediğini söyledi ama ben . "Bunu anlamakta zorlanıyorum."

"Önemli değil, yüzden unutamam gitsin." "Bilmek istiyorum. Ne demek istediğini söyle."

Hafifçe sırttı, kendi sözleri ona geri döndü. "Pekala, tatlım." Bardağını kaptı ve bir yudum aldı. "Eğer benim fahişem olsaydın, çok farklı bir ilişkimiz olurdu. Sana patronluk taslar, neyi nasıl yapacağımızı söylerdim. Ama seninle böyle bir ilişki istemiyorum çünkü sana aşığım."

Güvensizliğim kaybolmaya başladı.

"Bir fahişeye vanilya yapması için para vermem. Ama seninle bunu memnuniyetle yaparım. Bir kadını götten sikerim ama bunu seninle yapmam. Aradaki fark bu."

Birden içimi bir kıskançlık dalgası kapladı ama nedeninden emin değildim. Birlikte olduğum erkekleri umursamıyordu, bu yüzden onun geçmişini umursamak çocukça . Ama fahişelik hakkında sanki çok iyi biliyormuş gibi konuşuyordu. "Görünüşe göre seks için çok para ödemişsin."

Her zaman yaptığı gibi dürüstçe cevap verdi. "Pek çok şey doğru değil. *Bazıları* daha uygun olacaktır."

"Ama sen çok ateşlisin. Neden birine para veresin ki?"

Normalde bu yorum karşısında gülümserdi ama bu sefer gülümsemedi. "Bazen saçmalamadan işe koyulmak güzeldir. Barda falan bir kadınla yapmayacağın şeyleri yapabiliyorsun."

"Gibi mi?"

"Önemli değil."

"Yani... beni götten sıkmez miydin?" Yabancılarla bir şeyler yapıp benimle yapmaması beni neredeyse rahatsız etmişti.

Gözlerimin içine baktı. "Hayır." "Neden hayır?"

"Güven bana, bundan hoşlanmazsın."

"Bilmiyorsun-"

"Biliyorum," dedi kararlı bir şekilde. "acıtıyor. İncinmesi için para ödenen bir kadını incitmek umurumda değil, ama böyle bir şey yapmak gibi bir arzum yok."

bunu sana söyledim. Tam tersi olması gerekirken bunu saldırgan bir şekilde algılıyorsun." "Sadece başka şeylerle ilgilendiğini fark etmemiştim."

"Ben bir erkeğim. Tabii ki erkeğim."

"Ama eğer bunları benimle yapmazsan-"

"Sahip olduğumuz şey şimdiye kadar ödediğim her şeyden çok daha iyi. Buna bir fiyat ."

Vızıldayan bir sivrisinek gibi güvensizliğimi tokatlayarak uzaklaştırdı. Kendimi daha iyi hissediyordum ama göğsümde hâlâ bir huzursuzluk vardı.

Bunu gözlerimin yüzeyinde gördü. "sıkan nedir, tatlım?"

Gerçeklerden saklanmak, yalan söylemek ve her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedim ama o bana yalan söylemedi, ben de ona yalan söylemek istemedim. "Sanırım... kıskandım. İstedığın her şeyi yapmaları için fahişelere para verdiğini bilmek... Bilmiyorum."

"Daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, ödeme yapmadığım çok daha fazla kadın vardı."

"Öyle değil," dedim alaycı bir kahkaha atarak. "Sadece aklıma yatması zor."

Bir süre bana baktı. "Bir sürü erkekle birlikte olduğunu söylemiştin. Bu beni rahatsız etmiyor."

"Ama onlara ödeme yapmadım."

"Para değişimi neden bu kadar önemli?"

"Bilmiyorum... sadece beni rahatsız ediyor."

"Fahişelik dünyanın en eski mesleğidir. Bana bunu küçümseyecek bir kadın gibi gelmiyorsunuz."

"Bunu küçümsemiyorum. Sadece benden asla istemeyeceğin bir şey için başka kadınlara yönelmenden hoşlanmıyorum. Kendimi yeterli değilmişim gibi hissettiriyor."

"Bu gerçekten daha uzak olamazdı, tatlım," dedi. "Ve bu senden önceydi, seninle tanışmadan önceydi, o bara girmeden önceydi ve sen kalbimi ateşe verdin." O yoğun ifadesiyle bana baktı, sanki bana dokunmadan bile beni kavrayabilirmiş gibi. "Bir kadına delicesine ve tehlikeli bir şekilde saplantılı hale gelmeden önceydi."

Güvensizliğimi bir kez daha yendi ve en başta beni rahatsız etmesine izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissettim. "Bu daha önce bahsettiğin sırlardan biri miydi?"

Soruyu içine sindirdiğinde başını hafifçe eğdi. "Hayır. Bir sırrın amacı utanıcı gizlemektir. Seks için para ödemekten utanmıyorum."

O zaman hangi sırrı korumak istediğini bilmiyordum. Her zaman insanları öldürüyordu, bu yüzden bununla bir ilgisi olmadığını varsaydım. Hırsız ya da dolandırıcı gibi görünmüyordu, o yüzden bu da mantıklı gelmedi. Merak ettim ama sormadım. "Utanç duyacağın bir senaryo hayal etmek zor." Belki de uzun zaman önce, bir erkek olmadan önce, hâlâ dünyada yolunu bulmaya çalışan bir çocukken yaptığı bir şeydi.

Gözleri nihayet benimkilerden ayrılmış, hiçbir şeye bakmıyor, duvardaki duvar kağıdına bakıyordu. Sessizlik, parlak mavi gözlerinin yansıttığı tüm fayans ve porselenler tarafından güçlendirildi. Bakışları sonunda bana geri döndü. "Bunu sadece bir kişiyle paylaştım-Luca. Ama seninle de paylaşmalıyım, çünkü sevdiğin adamı tanımayı ve onu hâlâ sevmek isteyip istemediğine karar vermeyi hak ediyorsun."

"Aşk bir seçim olsaydı, uzun zaman önce terk ederdim." Bastien söz konusu olduğunda kontrolüm yoktu. Tanıştığımız andan itibaren, ışık kadar şeffaf bir şeyi yakalayabilen bir kara delik gibi manyetizmasının içine çekildim. "Ne söylersen söyle hiçbir şey değişmeyecek bebeğim."

Boş gözlerle baktı, yüzüme bir insandan ziyade bir resimmişim gibi bakıyordu. Kapalı yumruğunu şakağına dayamış, yüzünü de destek için şakağına yaslamıştı. Gözlerindeki parıltı kaybolmuştu, sanki güneşinin üzerinden bir bulut geçmiş gibiydi. "Ben babamı öldürdüm."

Ne söylemesini beklediğimden emin değildim ama öyle değildi. Babası hakkında anlattıklarına bakılırsa pisliğin tekiydi ama oğlunun onu öldürmesi için gerçekten kötü bir şey yapmış olmalıydı. Bunun için baskı yapmadım.

Daha fazla bilgi edinmek için bu konuda dikkatli davranıyordum çünkü konunun ne kadar hassas olduğunu görebiliyordum.

"İki yıldır hiç konuşmamıştık. Ona babam demekten utandığımı söyledim ve o da evde yaşadığım son yıllar boyunca ben yokmuşum gibi davrandı. Okuldaki son yıllarımda berbat notlar aldım, bu yüzden üniversite söz konusu değildi. On sekizimde evden taşındım ve annem dışında kimseden haber almadım. Aramadı. Mesaj yok. Hiçbir şey. Sonra yirmi yaşımıdayken babam evime geldi... ve her şey oldu."

"Neden?"

Buna cevap vermek için acele etmedi. Gözleri kurşun geçirmezmiş gibi korunaklıydı. "Çünkü onun sevgisi koşulluydu. Onun şartlarında ve onun rejimi altında kazanılması gerekiyordu. Eğer onun ordusunda bir asker değilsem, o zaman düşmandım. Asla geri alamayacağı bazı şeyler söyledi ve ben de asla geri alamayacağım bir şey yaptım." Bana ayrıntı vermedi, sanki bunca zaman sonra bile konuşması hala zormuş gibi. "Önceden planlanmış bir şey değildi ama nefsi müdafaa da değildi. Kendimi kaybettim."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Bu kadar hassas bir konuyu nasıl ele alacağımı bilmiyordum. "Annen biliyor mu?"

Başını hafifçe salladı. "Hayır. Eğer bilseydi, benimle bir daha asla konuşmazdı. Kocasını kimin öldürdüğünü bilmeyi hak ettiği için itiraf etmek istediğim zamanlar oluyor ama bunun onu öldüreceğini biliyorum. Kelimenin tam anlamıyla söylüyorum, acısını dindirmek için bir şişe dolusu hap yutardı."

Bence bilmemesi daha iyiydi. "Kardeşin biliyor mu?" Başını salladı.

"Ve ona hiç söylemedi mi?"

"Aynı sebepten dolayı. Onun bunu kaldıramayacağını biliyor."

Hikâyeyi ya da gerçekleri bilmediğim halde onu rahatlatmak için söyleyecek kelimeleri bulmakta zorlandım. "Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Öldüğü için benden çok daha üzgün." Başka tarafa baktı, bardağını aldı ve bir yudum daha içti.

"Bunu yapmanın nedeni ne olursa olsun, seni yine de seviyorum." Babasının sevgisi koşullara bağılıydı ama benimki değildi. Öyle olsaydı, hayatlarımız çalkantılı hale gelir gelmez onu terk ederdim. Restoran falan işleten bir adamla çıkıyor olurdum. Normal beklentileri olan normal bir hayat.

Bakışları görünmez bir ağırlıkla yüzüme indi ve sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren bir süre boyunca olduğu yerde kaldı. "Öyle olduğunu biliyorum."

BAGT) TR

On Üç Yıl A4o

Dairemdeki masada otururken yağmur damlacıkları rüzgâra kapılıp camlara vuruyordu. Ilık bir kış günüydü ve birkaç metre daha beyaz kar yerine yağmur yağıyordu. Dizüstü bilgisayarımla orada oturuyordum, dairem dağınıktı çünkü hafta sonu bir parti vermiştim ve hala temizlememişim. Bazı çocuklar kokain çekiyordu. Ben de onlara katıldım ama onlar gibi bağımlı değildim.

Şehre gece çökmeye başlamıştı ama güne yeni başladığım için yanımda bir fincan kahve vardı. Gecelerim sabah, sabahlarım da geceydi. Babamdan farklı bir hayat istemiştim ama yine de kendimi orada bulmuştum.

Çünkü okuldan sınıfta kalmıştım ve başvurduğum her üniversiteden reddedilmiştim. Babam bir programa girmem için rüşvet verebilir ya da beni tehdit edebilirdi ama artık bir babam yoktu.

Kapı çalındı.

Dizüstü bilgisayardan uzaklaştım ve odanın diğer ucundaki kapıya baktım ama cevap vermek için hareket etmedim. Sessiz kalmayı seçtim, böylece gelen her kimse çekip gidebilirdi.

Ama kapıyı tekrar aldılar. "Orada olduğunu biliyorum Bastien."

Kalbim karnıma düştü çünkü o sesi tanıdım. Babama aitti.

Tekrar kapıya baktım ve onu diğer tarafta, siyahlar içinde, yağmurdan botları ıslanmış bir halde hayal ettim. Onu iki yıldır görmemiştim. Bugünlerde nasıl göründüğünü, kilo alıp , boynundaki haçı bir tür şehit gibi takmaya devam edip etmediğini bilmiyordum. Annem beni her aradığında ondan bahsetmezdi ve Godric'ten de nadiren bahsederdi. Denediği yeni restoranlardan ve televizyonda gördüklerinden bahsederek her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyordu ama bu beni daha da sinirlendiriyordu.

Çünkü o omurgasız bir korkaktı.

Babamın onu aldatmasına izin verdi. OĞullarına aileden biri gibi değil de kiralık bir yardımcı gibi davranmasına izin verdi. Umutsuzca sahip olmak istediği ailesini yok etmesine izin verdi. Sanki 1800'lü yıllardaymışız ve babamın sadece iftliği idare edecek çocukları varmış gibi.

Bazen ondan daha çok nefret ediyordum.

Sonunda kapıya doğru yürüdüm ve açtım.

Tıpkı hatırladığım gibiydi, yüzü puro, içki ve ahlaksız bir uyuşturucu imparatorluğunu yönetmenin stresiyle biraz daha çökmüştü. Yüz hatlarımız birbirine benziyordu ve erkek olduğumda ona daha çok benzediğimi itiraf etmekten nefret ediyordum. Onu görmek korku hissi uyandırmalıydı ama sayĐı duymadığınız birinden korkmak zordu.

Bana aynı acımasız ifadeyle baktı, muhtemelen ne kadar işe yaramaz olduğum için hayal kırıklığıyla doluydu. Godric onun beklentilerini karşıladı, babam öldüğünde ya da emekli olduğunda işi devralacak sağ kolu oldu.

Geri çekildim ve kapıyı açık bıraktım, beni sırtımdan vurma ihtimaline rağmen ona sırtımı döndüm. Beni yaratmıştı, böylece beni ait olduğum yere, toprağa geri koyabilirdi.

İçeriye doğru adım attığında botlarının parke zemine vurduğunu duydum. Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

Onunla yüzleşmek için geri döndüm.

Boktan dairemi inceledi, gözleri bana ait olmayan eski iğnelerde, masanın üzerinde duran ve yine bana ait olmayan açık kola poşetinde gezindi. Kirliydi ve yıllardır orada yaşıyor olmama rağmen eşyalarımı hiç yerleştirmedığım için hâlâ duvara dayalı kutularım . Eve getirdiğim kızlar umursamıyor gibiydi çünkü sadece bir gecelikti.

Birkaç adım ötede durdu, yüzündeki sert ifadeyi okumak imkânsızdı.

Ne diyeceğimi bilemedim. Yıllar süren yabancılaşmadan sonra aramızda bir konuşma geçmesini hiç beklemiyordum. Halkına aileden bahsettiğinde, ben hiç doğmamışım gibi davrandığını ve kimsenin adımı söyleyecek kadar aptal olmadığını varsayıyordum. Annemin de benden bahsetmediğinden, beni sadece o evde yokken aradığından ve işi bittiğinde aramayı kayıtlardan sildiğinden emindim. Bana bağlı kalmıştı çünkü beni seviyordu ama ona gerçekten karşı koyacak kadar sevmiyordu.

Bana uzun süre baktı, gözleri yavaş yavaş öfkeyle parlıyordu. "Sırf boktan bir taklit olmak için mi işi bıraktın? Ben ıstakoz satıyorum, sen çöp satıyorsun."

Düşmanlık tam da beklediğim şeydi. "Okuldan atılmasaydım üniversiteye giderdim."

"Ona kadar sayamayacak kadar aptal olman benim suçum mu?"

İki yıllık sessizlikten sonra, onca yolu bunun için mi gelmişti? Lanet bir pislik olmak için. "Boktan bir baba olman senin suçundu, hâlâ da öylesin."

Hakaret karşısında gözleri kısıldı ve hafifçe başını salladı. "Sen de hiç değişmemişsin Bastien. Hâlâ eksikliklerin için başkalarını suçluyorsun. Bu boktan apartman dairesinde oturmuş, ateş edip çekiyorsun. Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?" diye bağırdı, sesi muhtemelen binadaki diğer dairelere de ulaşıyordu. "Bensiz bir hiçsin. İşe yaramaz ve acınası. Sidik ve am kokan bir dairede yalnız bir çocuk. Keşke

Kız olsaydın seni bir müttefikle evlendirebilirdim. Ama hayır, nasıl kullanılacağını bile bilmediğin bir siki ve çok aptal bir beynin var-"

"Neden buradasın?" Sözleri çelik bir levhaya çarpan mermiler gibi üzerimden sekti. Bu adama karşı hiçbir sevgi hissetmiyordum, hiçbir şey hissetmiyordum, bu yüzden o sadece tarta fırlatan bir palyaço gibi hakaretler savuran çılgın bir yabancıydı.

Onu kızdırmışım gibi yüzü kıpkırmızı oldu. "Saygı yok-"

"Ne istiyorsun?" Şimdi bağırarak bendim, bir an önce evimden gitmesini istiyordum. "Oğlunu iki yıldır görmedin ve konuşmadın, sonra da gelip saçmalamaya mı karar verdin? Senin için ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumun tamamen farkındayım *baba*. Ama sen benim için çok daha büyük bir hayal kırıklığısın."

Belli ki bir damarına basmıştım çünkü gözümü korkutmak için ucuz bir numara yapar gibi bana doğru adım attı.

Son iki yıldır zor bir hayat yaşadım, bu yüzden gözüm korkmadı. Yerimde durdum ve herkesten çok nefret ettiğim adamla karşı karşıya geldim.

Önce tersledi ve bana tokat attı, kızmışız gibi tokat attı.

Önce avuç içi bana çarptı, sonra kolunu büküm ve onu duvarın yanındaki kutulara doğru sertçe ittim, iğneler ve çöpler etrafa saçıldı, ağır vücudu duvara çarptı. Omzunun üzerine sertçe düştüğünde yüzünü buruşturdu, sonra ayağa kalktı ve tüm bunların sorumlusu benmişim gibi bana baktı. Ama o her zaman böyleydi, her tepkisine her şeyi harekete geçiren bir eylemiş gibi davranırdı.

"Ben bir oğlum olsun istedim ama annen bir tane daha doğurmak *zorunda kaldı*. Keşke hiç sahip olmasaydım dediğim değersiz bir oğul-"

Kolumdaki tüm kasları kullanarak yüzüne sert bir yumruk attım ve onu yere düşürdüm. "Ve keşke ölmüş olsaydın. Keşke toprakta çürüyor olsaydın da lanet mezarına işeyebilseydim." Ayağımı suratına doğru indirdim.

Burnu kırıldı ve çığlık attı. Bileğime uzandı ve çekiştirerek beni yere düşürdü, böylece üstüme çıkabildi. Benden çok daha yaşlıydı ama hala yumruk atabiliyordu. Yüzüme kapalı bir yumrukla vurdu.

Yumruk. Beni boynumdan yakaladı ve başımın arkasını yere çarptı. "Kendini beğenmiş. Kibirli. Orospu çocuğu." Bana tekrar yumruk attı.

Başım döndü ve bir an için yıldızları gördüm, gözlerimdeki ışıklar söndü.

Silahını çekti ama bana doğrultmaya fırsat bulamadı.

Kolunu büktüm ve göğsüne doğrulttum, sonra da tetiğe bastım, hepsi bir saniye içinde oldu.

Ona karşı kullanamayayım diye silahtan kurtulmaya çalışabilirdi. Ya da beni tam orada, kafamdan vurmaya hazırlanabilirdi ve en başta gelmesinin nedeni de buydu.

Ama artık asla bilemeyecektim, çünkü o ölmüştü.

Bana karşı gevşedi, gözleri hareketsiz kalmadan önce başka yöne kaydı.

Onu üzerimden yuvarladım, silah yere düştü çünkü tutuşu onunla birlikte ölmüştü.

Orada öylece yatarken kanın yerde biriktiğini ve kıyafetlerime karışıp etimi kaplayana kadar bana yaklaştığını gördüm. Orada babamın kanının içinde yatıyordum, gözlerim yaşlarla doluydu, yaptığım şeyden değil ama nasıl sona erdiğinden dolayı.

Buraya barışmak için gelmemişti.

Beni öldürmeye gelmişti.

BAGT) TR

Bizi şehrin dışında, uluslararası havaalanından birkaç mil ötedeki depolardan birine götürdüm. Kendim nadiren araba kullanırdım, bu yüzden araba koleksiyonum tamamen gereksiz görünüyordu. Kurşun geçirmez camları ve kapıları olan özel yapım Bugatti'yi seçtim ve ikimizi şehrin dışına çıkardım.

Dün gece küvette yaptığımız konuşma korkusunu kovmuş gibi görünüyordu, bu yüzden soğuk kalpli bir katil olduğumu itiraf etmiş olsam da, en azından bundan iyi bir şey çıkmıştı. Karşımda seksi ve sabunlu bir kadın olsa bile banyo yapmak bana göre değildi. Çok sıcaktı ve kaynıyormuş gibi hissediyordum. Ama bunu onun için yaptım, bir pisliğin ondan bir şeyi geri almasını istedim.

Sırrıma rağmen bana karşı hislerinin değişmediğini söylemişti ve o zamandan beri sessiz kalmasına rağmen ona inandım. Durum hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü ona açıklamamıştım. Luca'ya da hiç söylememiştim. Muhtemelen kin ve intikam için babamın peşine düştüğümü düşünmüştü ama aslında tam tersi olmuştu.

Kapıları geçtik ve orada sadece iki araba olduğu için sessiz ve terk edilmiş görünen depo yerleşkesine girdik. Adamlar arabalarını yolun karşısındaki arazide bulunan hangara saklamışlardı, tamamen gözden uzak bir yere.

Bir yere çektim ve motoru durdurdum.

Etrafına bakındı, elik itlere ve tepesindeki dikenli tellere baktı. "Hapishane gibi görünüyor."

"Burası eskiden bir hapishaneydi." Kızların kümesteki tavuklar gibi tutulduğu bir hapishane. Arabadan önce ben indim, o da peşimden geldi, üzerinde soğuk bir sabah olduğu için çenesine kadar fermuarlı kalın bir palto vardı.

Paslı kapıya vurduktan sonra köşedeki kameraya baktım. Fleur arkamda kaldı, kollarını göğsünde kavuşturmuştı.

Sürgü ve kilitler döndü ve sonra kapı açıldı. Adam bana başıyla selam verdi, adını hatırlayamasam da kim olduğumu bildiği belliydi.

"Gel tatlım." nce ben içeri girdim, masalarda çalışan adamları gördüm, kaliteyi korumak için hava geçirmez kaplarına yerleştirmeden önce ürünü lyorlardı. Hiçbiri içinden başını kaldırıp bakmadı.

Fleur yanıma geldi ve en iyi poker suratını takınarak sahneyi inceledi.

Başım la odanın karşı tarafını işaret ettim. "Bu taraftan." Sayıları hesaplarken Luca'yla birlikte genellikle oturduğumuz uzun bir masanın kurulu olduğu diğer alana geçtim. Silahlar, mühimmat ve şarjrler duvarlara monte edilmişti.

Orada durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini silahların sergilendiği alanda gezdirdi.

"O oda eskiden günde on dört saat çalışan reşit olmayan kızlarla doluydu."

Gözleri tekrar bana döndü. "Neden buradayız?"

Duvara doğru yürüdüm ve birkaç silah aldım, bir Glock, bir tabanca, bir pompalı tüfek ve bir tüfek. Masaya geri döndüm ve onları şarjrleri ve mermileriyle birlikte masaya koydum. "Sana birkaç şey öğretmem gerek."

Kaşlarını kaldırarak bana bakmadan önce uzun bir süre silahlara baktı. "Anlamıyorum."

"Eğer benim kızım olacaksan, bilmen gerek." "Neden?" Gözleri korkuyla sertleşti.

Yüzünde dolaşan tedirginliği, tüm vücudunun mümkün olduğunca küçülmeye çalışmadan önce sıkışma şeklini tanıdım. Korkusunu koluna takacak türden bir kadın değildi - bunun için çok fazla gururu vardı, ama bunu gün gibi açık bir şekilde görebiliyordum. "Seni her zaman koruyacağım, tatlım. Ama sen de ihtiyacın olursa kendini nasıl koruyacağını bilmelisin."

Gözlerini kaçırdı ve yutkundu. "Daha önce hiç silaha dokunmadım."

"Başa çıkamayacağın bir şey değil."

"Umarım kendimi ayağımdan falan vurmam."

"Kendine biraz daha güven." Glock'u kaldırdım ve fişek yatağını göstermeden önce ona gösterdim. Sonra mermileri aldım ve şarjöre yerleştirdim. "Mermiler buraya. İşte emniyet." Açık olması için tıkladım, sonra mermileri boşalttım ve masaya geri koydum. "Şimdi sen dene."

Bir saniye bana baktıktan sonra silahı bir el bombasıymış gibi kavradı ve şarjörü açtı. Mermileri masanın üzerinden aldığı anda, dikkat etmediği için namlunun ucunu kendine doğrulttu.

Onu ileri doğru yönlendirdim. "Silahı asla kendine doğrultma." "Ama mermi yok ki."

"Fark etmez."

Mermileri şarjöre yerleştirip silahı kapatmadan önce silahı ileriye doğru tuttu. "Emniyet hala açık mı?"

Tıkladım ve açtım, farkı ona gösterdim. "Tamam, bırak onu."

Yüzü bize dönük bir şekilde onu yere bıraktı.

Ona diğer silahları gösterdim, nasıl doldurup boşaltacağını ve emniyetin açık olduğundan emin olmasını sağladım. "Av tüfeği sadece iki mermi alabilir ama onlar da sayılır. Birini yakın mesafeden vurursanız, işiniz biter." Ona tüfeği gösterdim. "Çok sayıda rakibiniz varsa bunu kullanın. Bu

biraz farklı çünkü mermi yerine şarjör kullanıyor." Ona nasıl şarjör takılacağını ve çıkarılacağını gösterdim. "Glock çantanızda ya da komodininizde bulundurmak için iyidir, tek bir hedefiniz varsa taşınması kolaydır. Ama eğer tehdit altındaysanız, her zaman bu ikisinden birini tercih edin."

"Tehdit altında olacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır." Tüfeği masanın üzerine koydum. "Ama babamın her zaman dediği gibi hazırlıklı ol." Tüfeği kurdum ve masaya geri koydum. "Glock' başlayalım."

"Glock'la neye başlayacaksınız?"

"Atış talimi."

"Bunu ateşlememi mi

istiyorsun?" "Evet."

"Uh..."

"Tatlım, sen halledersin."

Masanın üzerinden almadan önce silaha baktı. Ona öğrettiğim gibi silahı yere ama silahı tutarken garip görünüyordu.

Tüfeğin kayışını omzuma çektim, tabancayı kotumun arkasına soktum ve arka kapıya yönelmeden önce av tüfeğini kavradım.

Fleur beni takip etti ve kapalı gökyüzünün altında soğuğa doğru adım attık.

Hedefler çelik çitlere monte edilmişti, çocuklar yapacak başka işleri olmadığına pratik yapıyorlardı. Tüfeği, adamların purolarını içtikleri ve içerisi çok havasız olduğunda kağıt oynadıkları eski, cılız piknik masasının üzerine koydum. Tüfeği de yanına koydum ve ona döndüm.

Hedefe baktı, nefesi buhar gibi çıkıyordu. "Biri bizi duymayacak mı?"

"Muhtemelen."

Bana baktı ama daha fazla soru sormadı.

"Nişan al."

Silahı iki eliyle kavradı, bir eli diğerini destekliyordu ve en az otuz metre uzaktaki hedefe baktı.

Duruşu mükemmel değildi ama bir asker ya da muharebe ajanı olmak için eğitim almıyordu. Sadece bir durum ortaya çıkarsa birini vurması gerekiyordu.

"Ateş." Emniyeti hatırlayıp hatırlamadığını kontrol ettim.

Tetiğe bastı ve hiçbir şey olmadı.

"Emniyet, silahın en önemli parçasıdır. Ne zaman açık ve kapalı olduğunu daima bilin."

Silahına baktı ve tekrar nişan almadan önce düğmeye bastı. Odaklanarak hareketsiz kaldı ve sonra ateş etti, silah geri tepti ve onu sadece bir saniyeliğine dengeden uzaklaştırdı. Mermi hedefi tam kenarından vurdu.

"Fena değil, tatlım." Arkasından yaklaştım ve pozisyon almasına yardım ettim. "Nişan almak için silahın burnunu kullan. Merkezle aynı hizaya getir. Güçlü ayağını geride tut ve geri tepme için karnını sık." Geri çekildim. "Tekrar dene."

Merkeze nişan aldı, ateş etti ve vücudu geri tepmeyle zar zor hareket etti.

Babamın bana nasıl ateş edileceğini öğrettiği zamanı hatırladım. Sevgiyle hatırladığım bir anı değildi. Ne zaman bir hata yapsam, ne kadar zayıf ve aptal olduğumu söylemekten çekinmezdi. Şimdi kendimi bir baba gibi hissediyordum, benim için en önemli kişiyi koruyordum.

Onun için hiç önemli oldum mu?

Neredeyse hedefin ortasını vuruyordu, bu yüzden birkaç kez daha ateş etti, kendini en iyi hale getirmeye çalıştı. Sonra silahtan bir tık sesi geldi çünkü mermisi bitmişti.

"Yeniden doldur." Elimi cebime attım ve bir avuç mermi çıkardım.

Onları aldı ve yerine kaydırmadan önce her birini boş klipsin içine yerleştirdi.

şimdiden bir profesyonel gibi görünüyordu. "İyi iş, tatlım." Kotumun arkasına sıkıştırdığım tabancayı çıkardım ve Glock'u bana geri vermeden önce emniyeti açıp açmadığını görmek için avucumu ona uzattım.

Yaptı ve sonra avucuma yerleştirdi.

Sırıttım. "Aferin kızıma." Onunla babamın benimle gurur duyduğundan çok daha fazla gurur duyuyordum.

Tabancayı aldı, emniyetini kapattı ve tekrar pozisyon aldı. Ateş etti, mermiler daha önce olduğu gibi aynı yerlere isabet etti. Silahın ateş gücü Glock'tan biraz daha fazlaydı ama yine de üstesinden geldi.

Mermisi bitince emniyeti açtı ve bana uzattı.

İki silahı da masanın üzerine koydum ve pompalı tüfeğı aldım. "Kafaları uçurmak istediğimde bunu kullanıyorum."

Dürüstlüğüm karşısında gözleri belirgin bir şekilde açıldı.

"Şöyle tut." Elime almadan önce ona nasıl tutacağını gösterdim. "Çok ağır."

Şikâyet etmeden aldı ama tutmaya alıştığından daha ağır olduğu belliydi.

"Silahın kabzasını omzunuza doğru tutun." Elimi omzumun üzerine koydum, böylece nereye oturması gerektiğini görebilecekti. "Geri teptiğinde canın yanacak." Silahın üst kısmına dokundum. "Atışı burada yapacaksın ama bu kadar yakınsan nişan almana gerek yok." Bizi hedefe doğru hareket ettirdim, onu hedefe on beş adım yaklaştırdım. "Nişan al ve ateş et."

Silahı yerine yerleştirdi, ona öğrettiğim gibi silahın kabzasını omzuna dayadı ve sonra ateş etti. Tekmenin gücünü beklemediğı belliydi çünkü şaşkınlıkla birkaç adım geri gitti. Ama hedefi vurmuştu.

"Tekrar."

Silahı kurdu ve ateş etti, tabelanın yarısını havaya uçurdu.

Gururla gülümsedim. "Yeniden doldur."

Ona öğrettiğim gibi namluyu açtı, mermileri benden aldı ve silahı yeniden doldurduktan sonra horozu yerine yerleştirdi.

"Pekala, tñfek zamanı."

Tñfeęi bana vermeden önce emniyete bastı.

"Bu da ağırmış." Silahı uzattım ve nasıl kullanılması gerektiğini bilecek kadar Amerikan aksiyon filmi izlemiş gibi tuttu. Ateş etmemi beklemeden silahını hedeflere doğru yöneltti ve soldan sağa doğru mermi yağdırdı, elik çiti tüm mühimmatla birlikte deldi.

şarjör boşalana kadar ateş etti. "Ooh, bunu sevdim." Sırıttım ve ona başka bir şarjör uzattım.

Zahmetsizce doldurdu ve silahı bana vermeden önce emniyeti açtı.

"İşte benim kızım." Onu hızlı bir öpücük için kendime çektim ve sonra kıçına şakacı bir şaplak attım. "Pekâlâ, şimdi sana birkaç manevra öğreteceğim."

"Dövüşmek gibi mi?" diye

sordu. "Daha çok nefsi

müdafaa gibi."

Bir saniye önce gösterdiği tüm heyecan kayboldu. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Gözlerimi ona diktim ve kendime olan güvenimin onu rahatlatmasına izin verdim. "Hayır. Muhtemelen bunların hiçbirine ihtiyacın olmayacak ama fırsatım varken kadınıma bunları öğretmezsem şerefsizin teki olurum. Benim dövüşmem, senin de kaçman gereken bir zaman gelebilir ve gerektiğinde kaçabileceğini bilmek istiyorum."

"Sanki seni hiç bırakacakmışım gibi..."

Hissedebileceğim gurur, öfkeyle maskelenmişti. "Beni terk edeceğinden emin olabilirsin."

Sesimdeki zehirle sustu, bir bu kadar sevecen ve acımasız olabilmem onu hayrete düşürmüştü. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, o anda bana bir rakipmişim gibi davranıyordu.

Sözlerim açıkça bir etki yaratmıştı, bu yüzden konunun kapanmasına izin verdim. "Hazır mısın?" Ona dönmeden önce silahları masanın üzerine koydum, paltosuna sarınmış olmasına rağmen nefesinin buhar olarak çıkmaya devam ettiğini gördüm.

"Evet."

"Bunlar bir erkeğin seni yakalamasının üç yolu. Sana hepsinden nasıl kurtulacağını göstereceğim, tamam mı?"

"Tamam."

"Şimdi kolay olacak, ama sonra gerçekten pratik yapacağız." Onunla yüz yüze geldim ve onu sürükleyebilmek için üst kolundan . "Her zaman dön ve sonra vur." Ne demek istediğimi göstermek için kolunu hareket ettirdim. "Elimin serbest kalması gerekecek. Aksi takdirde bileğimi kırarım. Bu olurken, avucunuzun topuğuyla burnuna vurun. Hepsi bir anda olacak." Elini yüzüme doğru götürdüm ve avucunun topuğunun nasıl vurması gerektiğini gösterdim. "Tamam, hadi bunu gerçekten deneyelim."

"Sana vurmayacağım."

"Öyleymişsin gibi davran." Onu kolundan sertçe tuttum, onu gerçekten yakalamaya çalışıyor olsaydım yapacağım kadar sert.

Önce panikledi, tutuşuma şaşırdığı belliydi. "Bük."

Kolunu çevirdi, ön kolunu doladı ve tutuşumu kırdı. "Aynı anda bana vurman gerekiyordu."

"Lanet olsun."

"Tekrar." Onu tekrar yakaladım ve dönüşünü izledim. Bu sefer avucunu yukarı kaldırdı ve yüzüme vurmak yerine omzuma vurdu. "Güzel." Ona birkaç hareket daha gösterdim, önden veya arkadan saldırıya uğrarsa kendini nasıl idare edeceğini bildiğinden emin oldum. Ayrıca şunu da gösterdim

Silahlı yüzünden nasıl çıkaracağını ya da rakibinden nasıl alacağını. Düzenli kullanım ve pratik olmadan, talimatları unutacağından korkuyordum. Belki de beş ya da on yıl boyunca ihtiyacı olmayacaktı ve o zamana kadar unutacaktı.

Ama umarım buna hiç ihtiyacı olmaz.

İşimiz bittiğinde artık üşümüyor gibiydi. Hatta sıcaklığın vücudunu terk etmesi için montunun önünü açtı. "Annen bunları biliyor mu?"

"Şimdi hatırladığından şüpheliyim ama bir noktada hatırlamıştı." "Bunu nerede öğrendin?"

"Babam." Olduğum her şey, öğrendiğim her şey ondan gelmişti. Bazen aynada kendime bakıp onun oğlu olduğumu, her parçamın açgözlülük, kan ve kötülükle kök saldiğını kabul etmek zor oluyordu.

Yargılamadan hafifçe başını salladı. "Hadi eve gidelim."

"Güzel. Açlıktan ölüyorum."

Sırıttım. "Ne yemek istersin?"

"Tatlı olarak sana sahip olduğum sürece umurumda değil."

Fleur kolumda asılı dururken ben takım elbisem ve kravatımla kiliseye girdim. Yüksek topuklu küçük siyah bir elbise giymişti, hala dağımın gölgesinde bir vadiydi. Altın bir kolye ve bilezik takmıştı, kulaklarında altın halkalar vardı, katalogdan fırlamış bir model gibi görünüyordu.

Kilise zaten tıklım tıklım doluydu ama konuklar düğün başlamadan önce yerlerini almak için sabırsızlandıklarından pek fazla sohbet olmadı. Luca sol tarafta dikkatimi çekti. Yanında bir kız vardı, daha önce hiç görmediğim bir kız.

Yaklaştığımızda Luca Fleur'un yanaklarına birer öpücük kondurdu.

Jeste karşılık vermeden önce tereddüt etti.

Ondan hoşlandığını biliyordum ama bundan daha fazlası olmasaydı, aileden biri olmasaydı bunu yapmazdı.

"Bu Amelia," dedi. "Bastien ve Fleur."

Onu başımla selamladım ve Fleur elini sıktı.

Luca'nın kadınları için hiç çaba harcamadım çünkü onları bir daha asla göremeyecektim. Sıradaki yerlerimizi aldıktan sonra törenin başlamasını bekledik.

Elim Fleur'un kalçasına gitti ve eğer bırakın kiliseyi, halka açık bir yerde olmasaydık, elimi kumaşın altına kaydırır ve daha da yukarı kaldırırdım. Tören başladı ve çok sıkıcıydı çünkü kilisenin önündeki yerini almadan önce kızını veren iş ortağım dışında kimseyi tanımıyordum.

Sonsuzluk gibi gelen törenin ardından kiliseden birkaç blok ötedeki Four Seasons'a gittik. Balo salonu lüks bir dekora, loş bir aydınlatmaya ve zarafetle akan çiçek süslemelerine boğulmuştu.

Tek umursadığım şey bardı.

Luca ile bara gittik ve içkilerimizi sipariş etmek için sıraya girdik.

Fleur'u Amelia'yla sohbet etmesi için bıraktığım için kendimi kötü hissettim ama onlara baktığımda iyi görünüyorlardı. "Kız kim?"

"Onunla geçen hafta bir gece dışarıda

tanıştım." "Barda mı yoksa genelevde mi

tanıştınız?"

"Randevu için bir fahişe getireceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu

kuşkuyla. Omuz silktim. "Ben yaptım."

Saçmalıyormuşum gibi başını salladı. "Fleur bunu biliyor mu?"

"Ona söyledim." Partiye bir fahişe götürdüğümü değil, yatağımdaki bazı kadınların orada olmaları için para aldıklarını söyledim.

"Onun için sorun değil

miydi?" "Neden ki?"

"Cynthia'yı hatırlıyor musun?" Sırada ilerlediğimizde bir adım öne çıktı. "Ona söylediğimde kendini kaybetmişti."

"Kulağa yargılayıcı geliyor."

Omuz silkti. "O kıskanç psikopatlardan biriydi sadece." "İyi ki

yürümemiş."

Sırıttı ve bir adım daha öne çıktı. "Çocuklar bana Fleur'u depoya götürdüğünü söyledi."

"Ona nasıl ateş edileceğini

öğretti." "Neden?"

"Çünkü buralarda olacaksa bunları bilmesi gerekiyor." "Fleur ateş eden bir tipe benzemiyor."

"Evet, öyle ve bu işte oldukça iyi," dedim gururla. "Tüfeğin en sevdiği silah olduğunu söyledi."

Kıkırdamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Bunu hayal edebiliyorum. Daha da ciddileşmiş gibi görünüyor..." Bana bir gelişme olup olmadığını açıkça sormadı, ama bir ısırık alıp almayacağımı görmek için kesinlikle bir çizgi attı.

"Öyle." Gülümsedim.

Gülümsemesi yüzüme yansımadan önce yüz ifademi inceledi. "Senin adına sevindim, dostum."

"Teşekkürler. Bunun anlamı çok büyük." En iyi arkadaşı olacak türden bir adam değildim çünkü bu korkakça bir şeydi, ama eğer olsaydı, bu Luca olurdu.

"O iyi bir kadın." "Öyle."

Luca ön tarafa geçip kendisi ve Amelia için içki sipariş etti.

Ben de aynısını yaptım, kendime sert bir içki, Fleur'a da bir kadeh şarap aldım.

Luca benimle birlikte masaya kadar yürüdü. "Ve tüm bunları öğrenmeye istekliyse gerçekten iyi bir kadın, özellikle de olanlardan sonra."

"Tanıdığım çoğu erkekten daha cesur."

"Aynen öyle," dedi. "Bir kız kardeşi olmaması çok kötü."

ve sonra konuşmanın bitmesine izin verdim çünkü masaya dönmüştük. Fleur'un yanına oturdum ve kolumu sandalyesinin arkasına atarak onun benim olduğunu odadakilere açıkça gösterdim.

Şarap kadehinden içti, dudakları aletimin etrafındayken yaptığı gibi rujunu kadehin kenarına sürdü.

Ona herkesin içinde olması gerekenden daha sert baktım ve sonra bazı çocuklar gelip anı bozdular. Düğündeki pek çok kişiyi tanıyordum, bu yüzden bir kez olsun rahatlamamız gerekirken bunun gayri resmi bir toplantıya dönüşeceğinden emindim.

Rudy tam yanıma oturdu. "Önce Regis, sonra Oscar... Senin için zor birkaç ay oldu."

"Sadece işimi yapıyorum." Bunun Fleur için sıkıcı bir gece olacağını biliyordum, eli kalçamda oturup şarabını içerken, o neredeyse görmezden geliniyordu. Ama o benim kızımdı ve yanımda olmasını istediğim kişi oydu. Onun dünyamın bir parçası olmasını, erkeklerin hayatımı kiminle paylaştığımı bilmesini istiyordum.

"Aristokratlar her zaman bir grup tarikat ucubesi olmuştur," dedi. "Ama tehlikeli tarikat ucubeleri."

"Bu konuda endişelenmiyorum."

"Sokaktaki söylentilere göre endişelenmeliymişsiniz."

Endişelenecek bir şey yokmuş gibi gülümsedim. "Ben hallederim." Oscar'ın ölümü için bir tür misilleme yapılacağını farkındaydım. Örgütleri oldukça büyük olsa da bana meydan okuyacak kadar güçlü değillerdi.

"Eminim içeceksin, Kasap." Kadehini bana doğru kaldırdı ve bir aldı.

Diğer adamlarla konuştum ve yine aynı şeyler oldu, Oscar ve iş hakkında konuştuk. Oscar'ın bana nasıl kazık attığını kimseye anlatmadım. Fleur'a olanlardan bahsetmek istemedim çünkü hala konuşmak için çok hamdı ve onun duyması için de çok hamdı.

Hoparlörlerden bangır bangır müzik çalıyor, şampanya kadehleri eşliğinde mezeler dağıtılıyordu ve balo salonunda yuvarlak masalarda yaklaşık dört yüz konuk vardı. Daha önce hiç büyük ve görkemli olmayan, bir öncekiyle neredeyse aynı davetli listesini içermeyen bir düğüne gitmemiştim.

Ama beklemediğim bir misafir vardı. Onu

görmeden çok önce bakışlarını hissettim.

Odanın öbür ucundaydı, yanında güzel bir kadın kulağına fısıldıyordu.

Dinliyormuş gibi başını salladı ama bakışları bana odaklanmıştı. Şampanya kadehini aldı ve bir yudum içti, gözleri hâlâ benimkilere bağlıydı.

Benim varlığımdan mümkün olduğunca kaçtığı için ilk kez toplum içinde karşılaşıyorduk. Ama şimdi, o kadar da umursamıyor gibiydi.

Bu kötü de olabilir, iyi de.

"Geri döneceğim, tatlım." Viskimi bitirip masadan kalkmadan önce onu öptüm. Etrafı tanımadığı insanlarla doluydu ve herkes onunla konuşmaya korkuyordu ama dost bir yüze ihtiyaç duyarsa Luca yanında olacaktı.

Odayı geçtim ve Godric hedefimin o olduğunu biliyor gibiydi çünkü masayı önceden terk etti, elleri takım elbisesinin ceplerindeydi ve masaların arasındaki insansız alanda benimle buluştu.

Tavandan sarkan avizeler loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve arka planda yaylı çalgılar dörtlüsünün müziği vardı, herkesin bir noktada dans edeceği parti müziği değil. Durdu ve ağırlığını tek bacağına vererek herkesin içinde bana baktı.

Ben de ona baktım, gözleri benimkilerle aynıydı, boyu sadece bir santim kısaydı. "Gelini ya da damadı tanıyor ?"

"Herkesi tanıyorum Bastien."

Aynı kibirli orospu çocuğu. Eğlenerek hafifçe gülümsedim. "Ben de beni görmeye geldiğini sanıyordum."

"Seni asla görmek istemiyorum."

Karşılıklı anlaşmayla hafifçe başımı salladım. "Sanırım benim için hala bir ismin yok?"

Belirgin bir ifadesi olmamasına rağmen bakışları sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Kayıtsızlığı güçlüydü, sanki kendi kanından ve canından biri değil de sokaktan geçen bir dilenciydim. "Hayır."

Yavaşça başımı salladım, tam da beklediğim cevabı almış olmama rağmen bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştım. "Aslında sana rastladığıma sevindim. On üç yıldır sana söylemek istediğim bir şey vardı."

Gözleri kısıldı.

"Bana bunu neden yaptığımı hiç sormadın. Nasıl yaptım? Cesedi nereye koyduğumu..."

Bakışları bir sonraki söyleyeceğim şeye hazırlık olarak sertleşti. Kayıtsızlığı silinip gitmişti. "Çünkü bana asla söylemeyeceğini biliyorum."

Başımı salladım. "Yanıldın Godric. O yüzden bana sor."

Elleri cebinde öylece durmaya devam etti, sanki yüzlerce davetlinin olduğu bir düğün değil de sessiz bir odadaymışız gibi bana bakıyordu. Bize bakan herkes aramızdaki gözle görülür gerilimi görebiliyor olmalıydı.

"Bana sor."

Godric yemi yutmadı, hazırladığım tuzağa düşmekten korkuyordu.

"Bunca yıl boyunca siz ve diğer herkes, acımasız bir katilin Paris'in en büyük krallarından birinin çöküşünü planladığına inandınız. Ya intikam ya da açgözlülük için o anı en ince ayrıntısına kadar planladılar. Ve bunun ben olduğumu anladığınızda... Sonunda benden korkmanız gerektiği gibi korktunuz."

kırpmadı, sanki yıllardır bilmek istediği şeyi söyleyeceğime inanıyormuş gibi her kelimeye asıldı.

"Ama gerçek şu ki, ben kendi babamın ölümünü planlayan bir dahi değilim. Bir Salı öğleden sonra tek başına daireme geldi. Nereye gittiğini kimseye söylemedi, muhtemelen size ya da anneme ulaşmadığından emin olmak için. Ama bu bir hataydı. Bana istenmediğimi, keşke kız olsaydım, çünkü bacaklarımın arasında bir vajinayla daha faydalı olabileceğimi söyledi. Sonra beni öldürmeye çalıştı ama önce ben onu öldürdüm."

Tepki vermemek için elinden geleni yaptı ama gözleri onu ele verdi. Sessiz şokunu kontrol edemiyormuş gibi hafifçe genişlediler.

"Ölümünün kanıtı olarak size göndermek için yüzük parmağını kestim, cesedini attım ve ortalığı temizledim. Kimse benim için gelmedi."

Nefes alış verişi hızlandı. Öfkeden mi yoksa duygudan mı olduğu belli değildi.

"Birinin beni suçlamasını, ondan en çok nefret eden kişinin ben olduğumu fark etmesini bekledim ama tek bir kişi bile bunun ben olabileceğimi *düşünmedi*. Sanki masum bir kızı vurmak istemediğim için omurgasız bir korkakmışım gibi. Babam benim zayıf ve değersiz olduğumu söyledi ama şimdi bu şehrin başında kim var?" Gözlerim onunkiler arasında gidip geldi. "O değil. Sen de değilsin. *Benim*."

Gözlerini okumak imkânsızdı ama hikâyemi dikkatle dinlediğine şüphe yoktu, muhtemelen daha fazla ayrıntı istiyordu ama yine de soramayacak kadar gururluydu.

"Tüm bunların en ironik yanı ne biliyor musun?" Bu düğüne gelmeyi ve onca insan arasında kardeşimle karşılaşmayı beklemiyordum. Babamla ilgili tüm sorunlarımı onun üzerine yıkmayı da beklemiyordum. "Neye dönüştüğümü bilseydi benimle gurur duyardı ve bunun beni gülümsetmesi duyduğum en iğrenç şey."

Godric sonunda bir şey yaptı, elini cebinden çıkardı ve az önce öğrendiği her şeyi sindirmek için bir saniyeye ihtiyacı varmış gibi çenesini ovuşturdu. Müzikten küçük ayrıntıları duymak zordu ama bıraktığı nefes kadar yüksekti ki fark ettim. "Bunu bana neden daha önce söylemedin? On üç

Yıllar önce. Beş yıl önce. Ama sen bana şimdi kalabalık bir odada, lanet olası bir düğünde söylemeye karar verdin."

Derinlere daldım ve cevabı bulmaya çalıştım, ama bu kalın bir çamur havuzunda bir şey bulmaya çalışmak gibiydi. Zihnim genellikle beni tahammül edemediğim şeylerden korurdu ama bu mekanizma durmuş gibiydi. "Çünkü hazır değildim ve şimdi hazırım."

Yavaşça bir nefes daha aldı, bu kelimeleri tüm vücudunda hissederken göğsü gözle görülür bir şekilde yükseldi. Ama ne söyleyeceğini, nasıl hissedeceğini bilemiyormuş gibi gözleri düştü. "Aristokratlar üç gün içinde büyük bir şey planlıyorlar. Ya bir anlaşma yap ya da önce onları vur."

On sekiz yıldır ilk kez kardeşime bir düşman gibi bakmıyordum.

Bu konuşma bitmiş gibi arkasını dönmeye hazırlandı. "Fleur'un senin kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum. Bilseydim Oscar'ı durdururdum."

Yani, vurulduğunu biliyordu ve bu konuda yalan söylemedi. Gözlerimin içine bakan çoğu erkekten daha onurluydu. "Sana inanıyorum."

Geri çekildi ve masasına geri döndü, kız arkadaşı onun kendisine dönmesini beklerken onu izliyordu, sanki o kalkıp bana doğru yürüdüğünde bir konuşmanın ortasındaymışlar gibi.

Balo salonundan çıktım ve tuvaleti bulmak için koridora girdim; müzikten, insanlardan, kahkahalardan ve saçmalıklardan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Odanın diğer ucunda kardeşimi görmeden önce keyfim yerindeydi. Elim kadınının kalçasındayken erkeklerle iş konuşuyordum. Ama her şey boka sardı ve Godric'e sanki o benim lanet olası rahibimmiş gibi itiraf ettim.

"Bastien."

Derin düşüncelere daldığım için gözlerim ayaklarımın altındaki halıya kaymıştı. Bu hiç yapmadığım bir şeydi. Bakışlarımı kaldırdım ve duvara yaslanmış sigara içen lacivert elbiseli bir kadına baktım.

Yüzünü tanıyordum ama adını bilmiyordum. Belki beni daha iyi bir günümde yakalamış olsaydı, hatırlayabilirdim.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum." Sigarasını paylaşmam için uzatmadan önce dumanın burun deliklerinden kaçmasına izin verdi.

Başımı hafifçe salladım. "Kesmeye mi çalışıyorsun?"

Fleur ve ara sıra Luca dışında kimseyle sigara ya da içki paylaşmazdım. "Gelin mi damat mı?"

"İkisi de değil. Beni erkek arkadaşım davet etti." En azından hayatına devam etmişti.

"Seni o esmerle gördüm." Sigarayı parmaklarının arasında tutuyordu, tüm tavırla. "Güzel kızmış."

Ters bir iltifat gördüğümde anlardım. "Neden onu becerdiğimi düşünüyorsun?" Neden orada durup onunla konuşmaya devam ettiğimden emin değildim. Sanırım az önce olanlardan uzaklaşmak için iyi bir yöntemdi. Bu konuşma hiç olmamış gibi davranabilirdim.

Yorumu geçiştirdi. "Louvre'daki o zamanı hatırlıyor musun? Hani kapandıktan sonra beni oraya götürmüştün ve heykelin tam karşısında yapmıştık?" Sigarasından bir nefes daha çekti. "Eğlenceliydi."

Oraya birkaç kız götürmüştüm. Sanat tarihiyle ilgili bir şey onları sapık yapmıştı. "Keşke hatırlasaydım. İzninizle." Etrafından dolaştım ve banyoya yöneldim. İçeri girdiğimde tezgâha doğru ilerledim ve bembeyaz yüzüme baktım. Kendime baktığımda bile gözlerim öfkeliydi.

Orada ne kadar durduğumdan emin değildim ama odadaki tek kişi benmişim gibi görünüyordu, diğer herkes barda ya da masalarında birbirine karışıyordu. Düşünleri her zaman çok sevmişimdir, romantizm için değil ama ileride olacaklara dair enerji ve heyecan için. Ama ne zaman geleceğime bakmaya çalışsam, bir şekilde onun yerine geçmişime bakıyordum.

Yolculuğumun tamamen anlamsız olmaması için ellerimi yıkadım ve koridora döndüm. Mavi elbiseli kız gitmişti ama sigara dumanının kokusu hâlâ burnumda tütüyordu. Koridorda yürüdüm ve sonra Fleur'u fark ettim.

küçük siyah elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla. Tuvaleti kendisi kullanmış ve benim de orada olduğumu düşünmüş olmalı.

Dönüp bana baktı ve beni gördüğünde yüzünde her zamanki gibi bir gülümseme belirmeyince Godric'le yaptığım konuşmaya tanık olduğunu anladım.

Önünde durdum, yüzüne bakabilmek için çenemi indirdim.

Konuşmadan önce benimkini inceledi. "senin kardeşindi, değil mi?"

Az ışıklı bir odada bunu anlamıştı. Konuşmamızın sesi kısılmış olsa da anlamıştı. "Evet."

"Birbirinize çok benziyorsunuz."

Neredeyse birbirimizin karbon kopyasıydık. Tüm yumuşak özelliklerimiz annemizden, sert erkekliğimiz ise babamızdan geliyordu.

"Sadece iyi olup olmadığını görmek istedim." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Çünkü iyi değilmişsin gibi görünüyordu."

Tüm bunları sadece kafamın arkasından mı anlamıştı? "Godric'le ilişkim uzun zamandır karmaşık. Nefret, kızgınlık ve güvensizlikle tohumlandı... ama toprak her zaman paylaştığımız kanla sulanacak."

Detay ya da ayrıntı istemedi. Asla burnunu sokmadı, asla sınırları aşmadı. Sevgisi ve şefkati gerektiğinde incelikli, beni boğmalarını istediğimde ise bunalıcıydı. "Özür dilerim."

"Öyle olduğunu biliyorum, tatlım." Hayatıma nispeten yeni katılmıştı ama sanki hep oradaydı, en çok güvendiğim kişiydi. En çok sevdiğim kişi.

Bana tekrar bakmadan önce gözleri bir an için aşağıya kaydı. "Seni o kadınla konuşurken gördüm..." Gözlerini tekrar kaçırdı, sanki bu konuşmayı sürdürmekten rahatsız olmuş gibiydi. "Birbirinizi iyi tanıyor gibiydiniz."

Yeterince iyi değildi, çünkü adını hatırlamıyordum. "Sorunuz nedir?"

"Sadece bir arkadaş mı yoksa bir tanıdık mı olduğunu öğrenmek istedim."

Garip bir soruydu ve beni test ediyor gibiydi. Muhtemelen peşimden gelirken konuşmamıza kulak misafiri olmuş ve daha önce adı her neyse onu becerdiğimi itiraf edip etmeyeceğimi öğrenmek istemişti. Fleur kıskançlık ya da güvensizlik duyması gereken son kişiydi, özellikle de o küçük siyah elbisenin içinde cehennem kadar seksiydi. Eğer benim gördüğümü görseydi, birlikte olduğum başka bir kadından asla korkmazdı. "İkisi de değil. Bir süre önce onunla yattım." Testi geçtim, ama bunun bir test olduğunu bilmeseydim bile geçerdim.

Belirgin bir tepki vermedi, sanki kendi kendine topladığı şey tam olarak buydu.

"Hadi geri dönelim. Muhtemelen yakında akşam yemeği servis edilecek."

BAGT) TR

On yedi yüzlü yıllardan beri ayakta olan Basilique Sainte-Clotilde kilisesine gittim. Ama ön kapıdan girmedim. Bunun yerine, Seine Nehri'nin yanındaki arka girişten girdim ve evsizlerin ve aptalların satın alacak kadar aptal ya da parasız olduğu düşük kaliteli ürünleri satan amatör uyuşturucu satıcılarının yanından geçerek yeraltı geçidini kullandım.

Karanlık tünelden aşağıya doğru yürüdüm ve sadece hafızama dayanarak, köşelerinden kaçışan farelerden kaçarak kiliseye doğru ilerledim. Bazen burada insan kemikleri görüyordum ama yanından geçip gidiyordum.

Yeraltının derinliklerine bir dizi merdiveni ve ardından birkaç tüneli geçtikten sonra, yüksekliği yirmi metre olan çift kapılı büyük bir odaya ulaştım. Belli ki yukarıdan yerleştirilmişlerdi çünkü bu mağaralara bu kadar büyük bir şey sokmanın imkânı yoktu. Taşların rengine ve merdivenlerin tepesindeki duvarda bulunan apliklerin loş ışığına bakılırsa, belli ki önemli bir şeyin girişini işaret ediyorlardı.

Devriye gezen muhafızlar yoktu, muhtemelen diğer tarafta ne olduğuna dikkat çekmemek için. Seine Nehri'nden gelen mağaralar ve sokakların altında uzanan Yeraltı Mezarları, orada yaşayanlar için kendi yasaları ve düzenlemeleri olan, neredeyse kendi başlarına bir şehirdi. Polis suçluları derinlere kadar takip etmiyordu, bu yüzden burası aslında kanunsuz bir yerdi. Buraya sadece cesur ya da aptal olanlar inerdi.

Merdivenlerin dibinde bakır tokmağı kaptığım gibi kapıya vurduğum ve vuruşum diğer tarafta yankılandı. Geri adım attım ve kapıların açılmasını ya da bir panelin kaymasını bekledim.

Kapının bir bölümü açıldı ve bir çift göz benimkilere baktı. "Kasap."

Kimliğimi anında doğruladı ve geçmeme izin vermek için kapılardan birini açtı. Tamamen siyah giyinmişti ve elinde bir tüfek vardı, güvenlik görevlileri de silahlıydı.

İçeri girdiğimde diğer gardiyayı gördüm. Normalde üzerimi arayıp silah kontrolü yapmazlardı ama bu sefer yaptılar. Ama silahsız geldiğim için bir şey bulamadılar. Bana tek kelime etmediler ama düşmanca bir tavırları vardı.

Bana odanın diğer tarafındaki çift kapıya kadar eşlik ettiler. Birini açtılar ve Aristokratların kendileri için talep ettikleri yeraltı katedraline geçmeme izin verdiler. Yukarıdaki kiliseye benziyordu; kırmızı bir halının üzerinde sıra sıra dizilmiş koltuklar, büyük bir orga ve kurban sundukları bir kürsüye bakıyordu. Bir sonraki odada ise Fransız Cumhuriyeti'ne ait olduğunu düşündükleri koleksiyon eşyaları, antik tablolar ve heykellerden oluşan büyük depoları vardı. Yeraltında, ateşin ya da güneşin dokunamayacağı bir yerde daha güvenliydi. Seine nehri kıyamet gibi bir sele maruz kalmadığı sürece her şeye dokunulmayacaktı.

Tüm bu kültürel şaheserleri kendilerine saklamalarını ironik buldum, çünkü depolayacak çok fazla şeyleri olduğu için sergilenmiyorlardı bile. Daha çok devasa bir kasanın içindeki hazine odasına benziyordu. Fransız Cumhuriyeti bunun tadını çıkaramadı çünkü yeraltında kimsenin varlığından haberdar olmadığı bir yerde saklanıyordu.

İçeri girdim ve birbirlerine yaslanmış tablolara, altın kadehlere ve eski paralara baktım. Yüzyılların sanatı ve eserleri, hiçbir mantık ya da neden olmaksızın bir araya toplanmıştı.

Oscar gittiğine göre yerine bir başkası gelmişti ve altın rengi cübbesi ve ona uygun şapkasıyla tam bir aptal gibi görünerek bana doğru geldi. Onu Marcus olarak tanıdım, Aristokratlar'ın diğer üyelerinden biri ve

Belli ki Oscar'ın yerine geçmiş. Ben silahsızdım, o da silahlanma konusunda endişeli görünmüyordu. Barışçıl bir dini grup olduklarını iddia ediyorlardı ama onlara istedikleri cevabı vermeyen herkesi öldürüyorlardı ve herhangi bir tanrıya tapmıyorlardı, bu yüzden bana dindar görünmediler.

Marcus benden birkaç adım ötede durdu ve bana dik dik baktı. "Buraya gelmeye nasıl cüret edersin?" Sessizce konuştu ama sesi hâlâ duvarlarda yankılanıyordu. Öfkesi, cübbesinin uzun kolları yere değecek şekilde kendini tutmasından anlaşılıyordu.

"Kadınımı öldürdün." "O
yaşadı-"

"*O öldükten sonra.* Onu bir tabuta gömdün ve o da yağmurda boğuldu." Sesimi düz tuttum ama öfkeyle patlamak üzereydim. "Ben Kasap olduğumdan beri Beşinci Cumhuriyet'in yasaları açık. Masum bir kadını teminat olarak aldığınızda yasaları ihlal ettiniz. Bunun için sadece Oscar'ı sorumlu tuttuğum ve geri kalanınızı sorumlu tutmadığım için minnettar olun."

Öfkesi gözlerinin arkasında toplanmış bir halde, mutlak bir sükûnetle sözlerimi dinledi.

"Benden özür dilemeyeceksin. Elimde olsa Oscar'ı Notre Dame'dan tekrar yakardım çünkü kadınıma yaptıkları için bir ölüm yeterli değildi."

Arka kapılar açıldı ve daha fazla Aristokrat bize katıldı, cüppelerini din adamları gibi giyiyorlardı, oysa onlar sadece fanatik bir grup ucubeydi. Marcus'un arkasına geldiler ve sonra bir sıra halinde onun yanında durdular.

Bunun korkutucu olması mı gerekiyordu?

Marcus konuştu. "Bize savaş ilan ettiniz-"

"Kadınımı aldınız, ben de misilleme yaptım. Yıllardır müttefikiz ve hepinizi öldürmek yerine bunu sürdürmeyi tercih ederim. Ben kadınımı öldüren adamdan intikamımı aldım ve siz de aynısını yaparsanız yoluma devam etmeye hazırım. Peki, sen yapabilir misin?"

Marcus'un müritlerine danışmasına gerek yoktu. Kararlarını çoktan vermiş görünüyorlardı, Godric'in verdiği bilgiler sayesinde bunu biliyordum. Ama elimi göğsüme yakın tuttum ve kartlarımı göstermedim.

"Adrien bize çok uzun süre meydan okudu ve artık bedelini ödeme zamanı geldi." "Ne istiyorsan onu yap. Bunun benimle bir ilgisi yok."

"Bir kez müdahale ettiniz."

"Kızımı kurtardım. Tek umursadığım buydu. Adrien benim sorunum değil, o yüzden yamyamlar ziyafet çeksın diye cesedini Yeraltı Mezarları'nda bir yere atmak istiyorsanız, buyurun. Ona birçok kez sana boyun eğmesini söyledim ve beni dinlememesi benim suçum değil."

Marcus beni gözlemlemeye devam etti.

"Buraya o pisliğin hayatı için yalvarmaya gelmedim. Buraya müttefikliğimizi devam ettirmek için geldim. Grup olarak size karşı kötü bir niyetim yok, ancak bana bir neden verirsiniz, kilisenizi yer üstünde yakar ve ardından altında yatan tonozu yıkarım."

"Yalan söylemek en iyi müzakere taktiği değildir."

"Unuttuysan diye, benim için gelersen seni yok edeceğimi hatırlatmak için."

Marcus sağındaki adama döndü ve gözleri kısa bir an için buluştu. Sanki bir sonraki hamlelerini yüksek sesle tartışmak istiyor gibiydiler ama ikisi de benim yanımda konuşmadı. Marcus bana geri döndü. "Eğer barış istiyorsan, Adrien için geldiğimizde müdahale etmeyeceksin."

"Kurumlar arasındaki çatışmaları yönetmiyorum. Yasalara uyduğunuz sürece istediğinizi yapmakta özgürsünüz. İsterseniz kafasını Eyfel Kulesi'ne dikin, umurumda değil."

"Ve eğer barış istiyorsanız, o zaman bizden özür dileyeceksiniz."

"Sen kızım için geldin, ben de Oscar için geldim. Bana kalırsa ödeşтік."

Marcus öne çıktı. "Bizi dünya sahnesinde küçük düşürdünüz ve bunu biliyorsunuz. Aristokratları örnek gösterdiniz ve adımıza tükürdünüz. İçimizden birini diri diri yaktınız; hem de mahrem bir yerde değil, en değerli kiliselerimizden birinde, haberlerde canlı olarak gösterilmek üzere. Bu barbarcaydı."

"Masum bir kadını üzerinde kamera varken canlı canlı gömmek çok daha barbarca. Size yaptığım şey için özür dilemeyeceğimi söyledim çünkü üzgün değilim ve emin olun bunu yine yaparım. Kurban ben olduğum halde tüm bunları başlatan benmişim gibi konuşuyorsunuz."

"Oscar, Fleur'un kız arkadaşın olduğunu bilmiyordu."

"Bu onun hatasıydı ve bedelini ödedi. Ona dokunan hiçbir erkeğin serbest kalmasına izin vermeyeceğim. Sadece kabul et. Barışacak mıyız yoksa hepinizi hemen şimdi burada öldürecek miyim? Çünkü bunu yapacağımı biliyorsunuz." Silaha ihtiyacım yoktu. Botlarımın altında kafataslarını kırabilir ve parmak uçlarımla boyunlarını kırabilirdim. Etrafımızda bir sürü ağır şey vardı. Kullanacak bir sürü silah.

Marcus geri çekildi. "Görüşmek için bize biraz zaman ver."

"Elbette. Acele etmeyin."

Marcus öğrencileriyle birlikte uzaklaştı ve konuşmalarının içeriği benim tarafımdan duyulamayacak kadar kısık sesle konuştular.

Telefonuma bakmak ya da Luca'ya mesaj atmak yerine, bir şey yapmaya kalkıştırlarsa diye gözlerimi onlardan ayırmadım. Belli ki bir anlaşmazlık vardı çünkü tartışma birkaç dakikadan fazla sürdü.

Sinirli bir şekilde iç çektim çünkü yapacak işlerim vardı.

Marcus sonunda bana geri döndü. "Adrien adına müdahale etmeyeceğini söylüyorsun."

"Evet."

"O zaman onu bize getirin, her şey affedilecek."

Alaycı bir gülümseme dudaklarımdan süzüldü. "Örgütler arasındaki çatışmaları yönetmediğimi zaten söyledim. Bu her iki taraf için de geçerli. Bu senin kirli işin -Bu yüzden sen hallet."

Marcus hayal kırıklığını gizlemedi. "Seine Nehri'nin Gözü onda. Fransız Cumhuriyeti'nin en değerli emaneti. Durdurulmalı."

"O zaman durdurun onu," dedim. "Size barış teklifim *şu*: barış. Oscar'ın planından haberdar olduğunuz için hepinizi yok etmem gerekirdi ama ben suçlarınızı affetmeyi seçtim. Siz de benim için aynısını yapın, yoksa savaşmanız gereken iki düşmanınız olacak; hem Adrien hem de ben. Ne karar vereceksin?"

Marcus'un bu sefer diğerlerine danışmasına gerek yoktu. Sözlerimle ilgili bir şey sonunda ona ulaşmıştı. "Adrien'i vurmamıza müdahale etmediğin sürece barış içinde olacağız, Kasap."

"Güzel," diye tersledim. "İkimizin de yapacak işleri var, o yüzden edelim."

"Ne dediler?" Luca telefonumu açtığında söyledi.

Telefonu kulağıma dayayarak mağaradan çıktım, evsizler ve tuhaf tipler önümden geçerken beni izliyordu. Hiçbiri karşıma çıkacak kadar aptal değildi. "Bir sürü saçmalık. Ama üstesinden gelmelerini sağladım."

"Ve sen onlara inanıyor musun?"

"Sürpriz unsuru olmadan bir şansları olmadığını biliyorlar." Merdivenlerden bir üst kata çıktım ve ileride Seine Nehri'nin görüldüğünü, ışıkların karanlık sudan yansıdığını gördüm. "Ve barış tesis edilmiş olsa bile, önümüzdeki altı ay boyunca onları izleyeceğimi biliyorlar."

"Görünüşe göre Godric sana bir iyilik yapmış."

Yaptı.

"Başka bir şey hakkında konuştunuz mu? Çünkü size bu bilgiyi vermesi biraz rastgele görünüyor. Neredeyse bir tuzak gibi hissettiriyor."

Ona söylemedim ama nedenini bilmiyordum. "Hayır, söylemedik." Luca ısrar etmedi. "En azından bu iş bitti."

Yüzeye çıktım ve merdivenlerden sokağa yöneldim. "Adrien'in peşinden gidiyorlar."

"Şimdiye kadar yapmadıklarına şaşırdım."

"Onların odak noktası ben olmalıyım," dedim. "Müdahale etmememi söylediler." "Adil olmak gerekirse, bu senin sorunun değil."

"Öyle olmadığını biliyorum." Ama suçluluk duygusu hâlâ yanlış bir şey yapmışım gibi içimi kemiriyordu.

"Sadece ses tonundan bile seni rahatsız ettiğini anlayabiliyorum."

Caddede durdum, uzaklara doğru uzanan Seine Nehri'nin yanındaki elektrik direklerine baktım. Louvre'un tam karşısındaydım, bina ışıktaki parlıyordu. Fleur'un eski dairesi yakınlardaydı. Acaba onun yerini alacak yeni bir kiracı bulmuşlar mıydı? "Ona söylemeli miyim emin değilim."

"biliyorsun." "Müdahale etmeyeceğimi söyledim."

"O zaman umarım senden bunu istemez."

Eve geldiğimde saat sabahın yedisiydi.

Hâlâ benim tişörtlerimden biriyle uyuyordu, onu sıcak tutmak için orada olmadığımдан battaniyeler yatağın onun tarafına doğru çekilmişti. Antrenman kıyafetlerimi giyip spor salonuna gitmeden önce uzun bir süre ona baktım, ağırlık çalışmadan önce kardiyo yapıyordum.

Duvardaki aynanın yansımasından güneşin doğuşunu izledim, ışığı engelleyecek perdeleri olmadığı için açık pencerelerden yanışını seyrettim. Günün sonunda değil de başında spor yapmayı tercih ediyordum ama uyandığımda Fleur benimle vakit geçirmek için can atıyordu ve sırf biraz kardiyo yapmak için onu bırakmak bana yanlış geliyordu. Bütün gece ayakta kaldığım için çok yorgundum ama bunu daha sonra yapmaktansa şimdi yapmak daha iyiydi.

Duş almak için yatak odama döndüğümde hâlâ uyuyordu ama sanki yeni bir güne yavaşça uyanıyormuş gibi diğer tarafa dönmüştü. Duş aldım ve yatak odasına dönmeden önce hızlıca havluyla kurulandım.

Uyanmıştı, yorgun ama dinlenmiş gözlerle yatakta doğrulup oturuyordu. Sersemlemiş ve hala biraz kendinde değilken bile beni görünce yüz hatları aydınlandı. "Hey, bebeğim." Yanındaki yatağı okşadı, benim de ona katılmamı istiyordu.

Yanındaki çarşafı girdim ve onu kendime çektim, yatakta ona sarıldım ve onu öptüm, ilk uyandığındaki görüntüsüne bayıldım. Bütün gece kapalı kaldığı için gözleri hafif ıslaktı ve çok rahatlamış ve sakin görünüyordu. Beni öpmeden önce önce çenemi sonra da yanağımı okşadı. "Gecen nasıl geçti?"

Gözlerini yeni açmışken sabahını mahvetmek istemedim, bu yüzden gerçeği kendime sakladım. "Güzel. Seninki?"

"Tüm zaman boyunca uyuyordum, bu yüzden harikaydı." Gülümsedim.

"Ama şimdi evde olman daha da güzel." Gözleri şefkatle yumuşadı, kalbini koluna taktığı zamanki bakışıyla tek kelime etmeden beni sevdiğini söyledi. "Yorgun olduğunu biliyorum... ama seni özledim." Gözleri dudaklarıma kaydı, sanki onu iyice ve sertçe öpmemi, güne başlarken boşalmasını istiyordu.

"Senin için asla çok yorgun değilim, tatlım." Üstüne yuvarlandım ve giydiği küçük beyaz tangayı çıkarmadan önce boxerımı aşağı çektim. Yumuşak kalçalarının arasına girmeden önce tişörtünün üzerinde kalmasına izin verdim. Sanki bütün gece beni düşünmüş gibiydi, kanalı çok kaygan ve pürüzsüzdü. Batarken inledim, sanki ona ilk kez sahip oluyormuşum gibi inledim, oysa bunu aylardır yapıyorduk.

Benden daha da hevesliydi, ayak bilekleri birbirine kenetlenmişti ve daha fazlasını istiyormuş gibi kığımın üst kısmını sıkıyordu. Elleriyle kollarımı keşfetti, sanki antrenmanımdan dolayı kaslarımın seğirmesini hissedebiliyordu.

Bu amın sarhoşuydum, o kadar bağımlıydım ki ayılmaya çalışsam beni öldürecekti. Uzun bir geceden sonra gölgelerden bir şehri yönetiyordum.

kendimi şimdiye kadar siktiğim en büyölü amcığın derinliklerine gömmek için. Bu adamı genç bir çocuğa dönüştürdü. Bu ayık adamı yeniden bir bağımlıya dönüştürdü. "Siktir, tatlım."

Yüzüme doğru inlerken kollarımı kavradı. "Seni seviyorum, Bastien."

Bu sözler omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Bir kadından duyduğum en kirli şeydi. Bu kadının kendini tamamen bana teslim ettiğini duymak benim fantezimdi. Onu avlamış, kovalamış, yatağıma, hayatıma ve sonra da evime almıştım. Şimdi de onu karım yapmak istiyordum. "Seni seviyorum, Fleur." Daha önce hiçbir kadına onu sevdiğimi söylememiştim, söylemek isteyeceğimi de hiç düşünmemiştim ama şimdi ona sahip olduğum için kalbim farklı atmaya başlamıştı, o odadayken sanki hep ölmek üzereymişim gibi başlamıştı... ve ben ölmek istiyordum.

Uyandığımda saat öğleden sonra dördtü.

Her zaman olduğu gibi, telefonum gece boyunca aramalar ve kısa mesajlarla dolup taşmıştı.

Evin geri kalanına açılan çift kapı kapalıydı ve altlarında görünmesi gereken ışık yoktu, sanki Fleur tamamen karanlıkta uyuyabilmem için onu engellemek için bir havlu koymuştu.

Telefonumu elime aldım ve evde mi yoksa dışarıda mı olduğunu görmek için konumunu kontrol ettim. Evdeki noktasını gördüm ama yatak odasında değildi, ben de yakınlaştırdım ve mutfakta olduğunu, muhtemelen bir şeyler pişirdiğini gördüm.

Önemli bir şey olup olmadığını anlamak için diğer aramalarımı ve mesajlarımı gözden geçirdim ve önemli bir şey olmadığını anlayınca yataktan kalkıp güne başladım. Eşofman altımı ve tişörtümü giyip aşağıya indim. Bina üç katlıydı ve misafir odaları, oturma odaları ve çalışma odaları vardı ama ben yatak odam dışında hiçbir yeri kullanmıyordum. Dürüst olmak gerekirse, evin geri kalanı neredeyse Gerard'a aitti.

Sadece korunmak için daha büyük bir şeye ihtiyacım vardı, bana ulaşılmasını zorlaştırmak için. Sıradan bir dairede yaşasaydım, daireyi havaya uçurmak zor olmazdı.

ya da pencerelerden dışarı ateş etmek. indim ve hiç gitmediğim bir yer olan mutfığa adım attım ve Fleur ile Gerard'ı tezgahta birlikte gördüm.

"Bunun gibi." Gerard bir karıştırma kabının içinde bir yumurtayı katlıyor gibiydi. "Hassas olmalısın. Yoksa sarısını kırarsın." Bitirdi ve bir sonrakini denemesine izin verdi. Yaptığı şeye o kadar odaklanmıştı ki beni fark etmedi. O işi devraldı ve Gerard yanından onu izledi. "Evet, aynen böyle."

İşini bitirdikten sonra ellerini önlüğüne sildi. "Sadece karıştırmam gerekiyor, sonra hazır olacak."

Gerard dolaplardan birinden stand mikserini aldı.

Mutfak adasına yaklaştım ve diğer taraftaki bar taburelerinden birine oturdum. "Ne yapıyorsun, tatlım?"

Orada olduğumu fark ettiğinde hafifçe irkildi.

Gerard mikseri tezgâhın üzerine koymadan önce neredeyse düşürüyordu. "Özür dilerim efendim. Orada olduğunuzu fark etmemiştim."

"Sorun yok, Gerard."

Yüzü beni her gördüğünde olduğu gibi aydınlandı, sanki her seferinde ilk kez görüyormuş gibi.

Hayatımızın geri kalanında bunu yapmasını umuyordum.

Adanın etrafından dolandı ve kollarını boynuma dolayarak beni öptü, oturduğum için dudaklarımız aynı seviyedeydi.

İki elimle kıçını kavradım ve Gerard'ın orada olduğunu umursamadan onu öperken kendime çektim. Geri çekildiğinde soruyu tekrarladım. "Ne yapıyorsun?"

"Çikolatalı kek. Bu tarifi internette buldum ve aklımdan hiç çıkmıyor."

"Kahvaltı ister misiniz, efendim?" Gerard sordu.

"Akşam yemeği iyi," dedim ona bakmadan. "Şefin seçimi."

"Elbette." Gerard şefle konuşmak için şefin özel kullanımına ait olan diğer mutfaka gitti. Bu mutfak eğlence içindi, ben hiç öyle bir şey yapmadım.

Fleur hamuru karıştırdıktan sonra içindekileri yuvarlak bir tepsiye döktü. Sonra fırına yerleştirdi ve telefonundan bir zamanlayıcı ayarladı. "Parmaklar çapraz."

Zamanını bayat bir ofiste kasıntı bir takım elbise için çalışmak yerine yemek pişirerek ve okuyarak geçirdiği için mutluydum. Uyandığımda yanımda olacağını bilmek güzeldi. Eğer her gün işe giderse, sadece hafta sonları birlikte olduğumuz önceki düzenimize geri dönecektik. "Eminim harika olacak."

Geri döndü ve diğer tabureye oturdu. "Senin için önemli olduğundan değil... çünkü gerçekten tatlı yemiyorsun."

"Tatlı yediğimi biliyorsun." Dirseğimi tezgâha yaslayarak ona baktım.

Tam o anda yanakları kızardı çünkü ne demek istediğimi çok iyi anlamıştı. "Nasıl uyudun?"

"Kaya gibi."

"Güzel." Gözleri uzaklara daldı ve yavaşça kızardı.

Şimdi gün ışığında onunla yüz yüze geldiğimde, suçluluk duygusu yüzeyin altında kaynamaya başladı. Adrien'in durumunu kendime saklayabileceğimi sanmışım ama Luca haklıydı. Onunla birlikte olduğum anda omuzlarımdaki yükü hissettim. İhanet etmediğim halde ona ihanet etmişim gibi hissediyordum.

Pastaya kalan süreyi görmek için telefonunun ekranına dokundu. "Bu gece çalışıyor musun?"

"Evet."

Şikâyet etmedi ya da hayal kırıklığına uğramış görünmedi. "Amelia . onu tekrar görecek miyiz?"

Kaşlarım tam bir şaşkınlıkla çatıldı. "Kim?" "Luca'nın randevusu."

"Oh." Adını bile hatırlamıyordum. "Hayır." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu aynı kızla birkaç kereden fazla görmedim."

Yavaşça başını salladı. "Sence bu hiç değişecek mi? Yoksa ömür boyu bekar mı kalacak?"

"Ömür boyu bekar kalacağımı sanıyordum, sonra seninle tanıştım."

Gülümseme anıktı. Büyümesi, sevginin gözlerine ulaşması bir saniye sürdü.

"Plan yapma, çünkü hayat o değiştirir." "Yani planın sonsuza kadar bekar kalmak mıydı?"

Omuz silktim. "Bağlanmaya değer birini bulursam tek eşlilik fikrine her zaman açıldım. Ama bütün kadınlar aynıyken birini bulmayı hiç beklemiyordum, en azından bana öyle geliyordu."

"Belki Luca da senin gibidir." "O biraz daha inatçı." "Nedenmiş o?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sorsam bile bana asla söylemez."

"Neden söylemesin? Siz çok iyi arkadaşsınız."

"Çünkü erkekler birbirlerine bunu sormaz ve biz de en iyi arkadaş değiliz."

"Ondan daha yakın bir arkadaşın mı var?" diye sordu inanamayarak.

"Hayır. Ama yetişkin bir adam bunu söyleyerek etrafta dolaşmaz." "Neden?" diye sordu. "Çok şirin."

Ona sert bir bakış attım. "Ben sevimli değilim, tatlım."

Telefonuna tekrar dokunmadan önce bir süre bakışlarımı tuttu. "Sadece biraz kek istiyorum."

"Gerard'dan senin için biraz almasını isteyebilirsin."

"Yapmak istedim. Ama asla aç karnına yemek pişirmemelisin." "Bu yeni bir hobin mi, yoksa her zaman yemek yapmayı sever miydin?"

"Bu yeni bir şey," dedi. "Eskiden sürekli yemek yapardım, bu yüzden hiç *eğlenceli* bir şeyler yapma havamda değildim."

Adrien'in karısı olduğu dönemden bahsetti ve ondan bahsetmesi omuzlarıma daha fazla yük bindirdi. Bu bilgiyi kendime saklasaydım, bu konudaki imam asla geri dönüp beni rahatsız etmeyecekti ama yine de kendimi aldatıcı hissettim. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Telefonuna döndü, kötü bir haber olduğunu zaten biliyormuş gibi gözleri temkinliydi.

"Aristokratlarla barış yaptım ama Adrien için geliyorlar." Belki de bunu çoktan fark etmişti. Belki de başından beri bu konuda endişeleniyordu ama bana eski kocasından bahsetmek istemiyordu. "Müdahale etmezsem benimle barış yapacaklarını söylediler."

Bakışları değişmedi, sanki durumu kavramak için daha fazla zamana ihtiyacı varmış gibi.

Bir şey söylemesini bekledim ama hiçbir şey söylemeyecek gibi görünüyordu. "Sana söylemeyi düşündüm."

"Sorunun çözülmediğini biliyordum."

Yani, bu konu hakkında düşünmüştü. "Yapmamı istediğin bir şey var mı?" "Ne gibi?" diye sordu.

"Kes şunu."

Dirseği tezgâhın üzerindeydi ve çenesi kapalı yumruğunun üzerinde duruyordu. Mutfak adasının köşesinde duran bir vazo çiçekle ve sanki şimdiye kadar fark etmemiş gibi bir grup beyaz mumla meşguldü. "Müdahale etmemen konusunda seni uyardılar, değil mi?"

"Ama senin için araya gireceğimi biliyorsun tatlım." Kadınının eski kocası için sorunları çözmek istiyor muydum? Hayır. Ama onun için her şeyi yapardım.

eğer isterse. Onu koşulsuz sevdim, eğer istediği buysa benden önce sevdiği adam için hayatımı tehlikeye atabilirdim.

Gözleri başka tarafa kaydı ve öyle kaldı. "Adrien'ı her zaman önemseyeceğim. Onun için en iyisinden başka bir şey istemem. Ama onu defalarca uyardınız ve o tavsiyelerinizi dikkate almamayı seçti. Ona neler olacağını söylersen sevinirim... eğer bilmiyorsa... böylece ülkeyi terk edebilir ya da başka bir şey yapabilir. Ama bu işe başka bir şekilde dahil olmanı istemiyorum. Adrien'in ölümünü kabul edebilirim çünkü bunu kendisi istedi ama senin ölümünü hiçbir sebep ya da koşulda kabul edemem." Bana tekrar bakacak cesareti bulduğunda, bakışlarımla buluştu ve bana odaklandı.

Bu kadın için savaşa bile giderdim ama benden bunu istememiş olması benim için dünyalara bedeldi. Bir ömür boyu sevmeye söz verdiği adamı terk etmek muhtemelen kolay değildi ama bana öncelik verdi. "Ona haber veririm."

Adrien'i aradığımda şoförüm beni bir sonraki durağıma götürüyordu.

Çaldı da çaldı.

Aristokratlar muhtemelen bir telefon görüşmesini müdahale olarak görürlerdi ama Fleur benden bunu istemişti ve bu yeterince küçük bir ricaydı.

Sonunda cevap verdi. "O nasıl?" Her zaman önce onu sorardı ve ona değer veriyormuş gibi davranarak öyle iyi bir iş çıkarırdı ki neredeyse değer verdiğiğine inanırdım. Onunla defalarca yatmış olsa da onun için üzülmiydim.

"O benim sorumluluğumda, senin değil, o yüzden sormayı kes." "Sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

"O harika biri. Geçen hafta sonu benimle düğüne geldi, öğleden sonra pasta yaptı ve şu anda koca kışlı yatağımda ölü gibi uyuyor. Başka ne bilmek istiyorsun?"

Adrien vermedi. "Ne istiyorsun Bastien?"

"Ben bir şey istemiyorum. Ama dün Marcus ve konuştum ve senin kelleni istiyorlar. Müdahale etmememi söylediler ama Fleur seni uyarmamı istedi. Ve kadını ne derse o olur. O yüzden kendini uyarılmış say."

"Oscar'ı ben öldürmedim."

"Umurlarında değil Adrien. Taleplerine boyun eğmiş olsaydın şu anda hâlâ hayatta olacaktı."

"Fransız mirasının tamamına sahip olduklarını düşünüyorlar diye neden iş modelimi değiştirmek zorundayım?"

"Kendi halkından sanat tarihini çalan bir hırsızken, onların ideolojilerini oldukça zengin bir davranış."

"Ben İtalyan'ım, Fransız değil."

"Ve bence bu onları daha da kızdırıyor, pislik." Hayal

kırıklığını telefona doğru iç çekti.

"İki seçeneğiniz var. Onlara istediklerini ver ve ortadan kaybol. İstediklerini alırlarsa sizi uzun süre avlamazlar. Birkaç hafta sonra pes edeceklerdir. Ya da onlar seni vurmadan sen onları vurursun. Ama bu aptalca bir seçim olur, çünkü insan gücünüz yok ve ben de size bu konuda yardım etmeyeceğim."

"Senden yardım istemedim, Bastien."

"Haklısın. Çünkü bilseydin, aptal gibi en başta bu pozisyonda olmazdın."

Adrien sessiz kaldı.

söylemesini bekledim ama . Telefonu kapatıp onu sorunlarıyla baş başa bırakmalıydım ama onu artık sevmeyen kadına karşı saçma bir zorunluluktan dolayı telefonda kaldım. "Adrien."

"Ne?"

"Tanrım, neden bu kadar inatçısın?"

"Çünkü bu saçmalık. Saf kan bağları yüzünden her şeye sahip olduklarını sanıyorlar. Bu delilik."

"Bence de bir avuç tuhaf tipler ama senin bedenini mağaralardaki yamyamlara yedirmekte tereddüt etmeyecek kadar güçlü ve iyi bağlantıları olan tuhaf tipler, tamam mı? Olan oldu. Emekli olacak kadar paran var, kumsalda bir yerde kucağında sıcak bir amla yeniden başla. Bu yüzden kendini öldürtme."

"Anlamıyorsun-"

"Adrien. Şunu açıkça belirtmeliyim ki *senin için gelmeyeceğim*. Fleur benden senin için gelmemi istemeyecek. Kendi başınasın."

Hattın ötesinde sessizdi.

Mantıklı düşünmesi, hayatına gururundan daha fazla değer vermesi için elimden geleni yapmıştım ve daha fazlasını yapamazdım. "İyi şanslar, Adrien."

FLEUR

Cipin arkasına bindim ve şoför beni kapıdan uzaklaştırdı. Üzerimde siyah bir elbise, topuklu ayakkabılar ve düğmeli paltom vardı. Bastien onunla ve çocuklarla buluşmamı istemişti çünkü birkaç kadeh bir şeyler içmek dışarı çıkmaya karar vermişlerdi.

Her zaman içtiklerini sanıyordum ve Bastien'in beni neden orada istediğinden emin değildim ama gitmek isteyip istemediğimi sormadı, sadece olacağını söyledi.

On dakika sonra cip, camdan görebildiğim kadarıyla tıklım tıklım dolu olan barın önüne yanaştı. İçeri girdim, müziğin sesi kulaklarıma ve sigara dumanı burnuma çarpıyordu.

Hostes paltomu aldı ve ben de barın diğer tarafına baktım.

Bastien göze batan bir başparmak gibi değil, dünyanın en seksi erkeği gibi göze çarpıyordu. En az yirmi kişinin sığabileceği büyük yuvarlak bir kabinde oturuyordu, kızlar erkeklerin kucağında, hepsi sigara ve içki içiyordu. Bastien tam ortadaydı, sanki ilgi odağıydı ve kolunu kabinin arkasına atmış, etrafındaki göğüsleri neredeyse dışarı fırlayacak kadar güzel kadınları umursamadan erkeklerden biriyle konuşurken çok seksi görünüyordu.

Barın ve dolu masaların yanında duran insan kalabalığının arasından geçerek oraya doğru ilerledim.

Bastien yolun yarısına geldiğimde beni fark etti. Kendisiyle konuşan adamı hemen geldi ve sanki odadaki tek kadın benmişim, yıldızsız bir gecedeki aymışım gibi bana yatak odası gözleriyle baktı.

Adrien bana hiç öyle hissettirmede, sanki dünyadaki en önemli şey benmişim gibi.

Bastien yan tarafa yığılmış olanlara başıyla işaret etti. "Kalkın. Kadının burada."

Kızlar ayaklarını sürüyerek kabinde çıktılar ve erkekler ayağa kalkarak sanki hiçbir kesinti olmamış gibi sohbetlerine devam ettiler.

Kavisli koltuğun etrafından dolanarak ona doğru ilerledim.

Elinin arkası deri koltuğa dayanmıştı, sanki kıcıımı oraya yerleştirmemi istiyordu, böylece onu sıkıp beni kendisine doğru kaldıracıkekti.

Sonunda oraya ulaştım ve o da tam olarak bunu yaptı. Kıcıımı sıktı, sonra beni öperken kucağına aldı, içkiyle kaplı dili dilimi yakacak kadar güçlüydü. Sonra beni kucağına oturttu, herkes geri kayarak yerlerini aldı.

Elini saçlarımda gezdirirken kabinin içinde rahatladı, parmakları yanağımın yumuşak tenini hafifçe sıyırdı. Gördüğü şey hoşuna gitmiş gibi aleti altımda sertleşmişti. "Çocuklar, bu Fleur. Fleur, bunlar da çocuklar."

Düğünde bir sürü insanla tanışmışım ama bunların hepsi daha önce hiç görmediğim yeni insanlardı. "Hepinizle tanıştığımamemnun oldum."

Bastien parmaklarını kapalı kalçalarımdın arasına, elbisemin eteklerine dayayarak konuşmaya devam etti. Absinthe'den, sonra uyuşturucudan, sonra da Londra'daki eroin piyasasından bahsettiler. Her zamanki gibi iş konuşuyorlardı ama alkolle karışık.

Luca'nın orada olduğunu hemen fark etmedim. Muhtemelen onunla öpüşen kadın ben içeri girdiğimde onu görmemi engellemişti. Konuşacak kimsem yoktu ve orada bulunmamın amacının ne olduğundan emin değildim ama Bastien benim de dahil olmamı istiyor gibiydi.

Bastien konuşmasını bitirdikten sonra garsonun dikkatini çekti. "Tatlım, ne istiyorsun?"

"Votka kızılıcık harika olur."

Sesini ona doğru yansıttı. "Kızım için votka kızılıcık."

Bastien'in bu gece için çoktan sahiplenilmiş olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yürüyüp gitti.

Bana kalırsa tüm geceler için hak iddia ediyordu.

Omzuma bir öpücük kondurduktan sonra kalçalarımı sıktı. "Bu elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun." Vücuduma baktı, gözleri göğüs dekoltemi gösteren ön taraftaki derin V'ye takıldı.

"Hiçbir şeyin içinde görüldüğün kadar güzel değilsin."

Bunu komik bulmuş gibi sırttı, ama iltifatı takdir ettiğini söyleyebilirdim. Ben gelmeden önce muhtemelen onlarca kez asılmıştı, bu yüzden egosu şişirilmiş bir balondan daha şişkindi. Ama o sadece benim söyleyeceklerimi önemsiyor gibiydi. "Seni banyoda becereceğim."

"Erkekler sevişmeyeceğim." "Neden?"

"Çünkü bu iğrenç."

"Hiçbir şeye dokunmak zorunda

kalmayacaksınız." "Bu nasıl mümkün

olabilir?"

"Tıpkı duş gibi. Duşta sevişmemizi sevdiğini biliyorum."

Kalın kollarıyla beni tuttuğunda, hiçbir yorgunluk belirtisi olmadan beni yukarı ve aşağı hareket ettirecek kadar güçlüydü. Yetişkin bir kadındım ama beni bir cep amcığı gibi idare ediyordu.

Zaferle gülümsedi. "Bunun fikrini değiştireceğini biliyordum."

Ne kadar güçlü olduğunu, kaslarının üzerindeki tendonların esnedikçe nasıl patladığını düşünmek beni tahrik ediyordu. Bu odadaki en seksi erkek oydu ama istediği tek kişi bendim ve bu da beni tahrik ediyordu. Yüzüm fazla kızarmadan konuyu değiştirdim. "Bütün bu insanlar kim?"

"Ortaklar. Bazıları yapımcı. Bazıları distribütör. Çoğunlukla silah işinde." "Silah mı?"

"Silahlar."

"Onları düğünden hatırlamıyorum." "Orada değillerdi."

"Yani, herkesi tanıyor musun?"

"Hemen hemen."

"Ve onlarla parti mi yapıyorsun?"

"İş ve zevk el ele gider." Parmaklarını kalçalarımın arasında, onları sıkıca birbirine kenetlediğimde gidebildiği kadar uzağa kaydırды.

"Neden gelmemi istedin?"

"Neden?" diye sordu. "Çünkü herkesin bir kızı var ve ben istiyorum."

Oradaki kadınlardan herhangi biriyle yatabilirdi ve benim bundan asla haberim olmazdı. Ama beni oraya kendi dünyasının bir parçası olmam, tanıdığı herkese evde tutmadığı bir kızı olduğunu göstermem için davet etmişti.

"Hadi gidelim."

"Daha yeni . Daha içkimi bile almadım." "Döndüğünde burada olacak."

"Sadece sevişmek isteseydin, uğrayabilirdin."

"Bu, seni buraya ateşli bir kış parçası gibi girerken görmeden önceydi." Eli iç kalçamdan ayrıldıktan sonra bacağımın üstünden geçerek elbisemin altına kaydı ve saklı duran tangamın kumaşını hissetti. "Hadi ama."

"Bu insanları tekrar ayağa kaldırmayacağım-"

"O zaman diğer tarafa gidelim." Ben bir şey söyleyemeden gruba döndü. "Kalk. Geçmeliyiz."

Hepsi kabinden çıkıp ayağa kalktı, içkilerini yanlarına aldılar, sanki içkilerinden bir saniye bile ayrılamazlarmış gibi. Önce Bastien çıktı ve beni elimden tutarak tuvaletlerin bulunduğu koridora götürdü.

Ama erkekler tuvaletine gitmek yerine başka bir kapının önünde durdu ve kolu denedi. Kilitli değildi, bu yüzden açtı ve süpürge, paspas ve ekstra tuvalet kağıdı gibi temizlik malzemeleriyle dolu makul büyüklükte bir dolap ortaya çıktı. Sonra beni içeri çekti.

"Biri kapıyı açabilir."

Paspası aldı, mükemmel uzunlukta ikiye böldü ve o çıkarana kadar dönmemesi için kapı kolunun altına sıkıştırdı. Hızlı hareket ediyordu, sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibiydi, her şeyi bir araya getirebilirdi.

Hemen üzerime çıktı, kapının etrafındaki çatlaklardan gelen ışık karanlıkta onu siluet haline getiriyordu. Beni duvara yasladı ve elbisemi yukarı çekip tangamı indirirken beni öptü.

Bunu yüzlerce farklı kızla yüzlerce kez yapmış olması beni incitmişti. Bu yüzden bu işte bu kadar iyiydi, ayakları çok hızlıydı. Ama sonra kıskançlığı bir kenara ittim çünkü onları değil beni seviyordu.

Külotumu çıkarmama yardım etti ve düğmelerini açmadan önce kot pantolonunun ön cebine soktu. Sadece birkaç saniye içinde hazırlandı, şişman aleti bir gündemle ortaya çıktı.

Beni kalın kollarının arasına aldı, sonra aletin üzerine indirdi, ucunu ıslatmadı bile çünkü onun için fişkıracığımı varsayıyordu. Ve

Haklıydı, çünkü tam yerine oturmuştu. "Yüce Tanrım." Çıplak bedenlerimizin birleşmesinin tadını çıkarırken beni aletinin üzerinde bıraktı, sanki beni daha önce hiç böyle hissetmemişti, prezervatif kullanmamış olmamıza rağmen ilk kez . "Bu am, yemin ederim." Beni aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı, beni sikine vuruyordu çünkü beni sikmeyi çok istiyordu.

Kollarım boynuna dolanmıştı ve vücudumun yükselip alçaldığını, aletini defalarca kılıfına soktuğumu, zevk almaktan başka bir şey yapmak zorunda olmadığım hayatımın en iyi seksini yaşadığımı hissettim. Gömleği güçlü göğsünü örtüyordu ama kolları sergileniyordu, devasa ve tendon nehirleriyle kaslıydı.

"Beni sevdiğini söyle." Beni inanılmaz bir hızla kaldırdı, sanki ağırlıklarla dolu bir barı kaldırmaya alışkınken ben bir çift dambılmışım gibi.

"Seni seviyorum." Bu adamı tüm kalbimle sevdim, gitmek için her türlü sebebim varken kalmak isteyecek kadar sevdim. Yağmurda da güneşte de onun yanında olmak istedim.

"Benimle evlenmek istediğini söyle."

Sarhoş muydu yoksa bunu söylememi gerçekten istiyor muydu bilmiyordum. Çoğu erkek evlilikten korkardı ve biz bu konuyu hiç konuşmamıştık. Onun yanına birkaç hafta önce taşınmıştım. Ama onu sonsuza dek istiyordum... bu yüzden onunla evlenecektim. "Seninle evlenmek istiyorum."

şekilde beni daha sert becerdi, enerji patlaması . "Karım olmak ister misin?"

"Evet... Senin karın olmak istiyorum."

"Siktir." İçimi doldururken inledi, seks sırasında ya da herhangi bir zamanda duysalar çoğu erkeği çıldırtacak bir şeyden zevk alıyordu. Son pompalarını yaptı, çok fazla olduğunda bile tüm aletini içime soktu. Ama tekrar başlamadan önce ancak birkaç nefes aldı, beni süpürge dolabında aynı sertlikte becerdi, kot pantolonu dizlerinin etrafındaydı ve aleti kremimle kaplıydı. "Senin sıran, tatlım."

Süpürge dolabından çıktık ve utanç yürüyüşü yaparak bara geri döndük. Bastien masadaki içkisini almak için geri dönme zahmetine katlanmadı ve bunun yerine bara doğru yürüyüp bize yeni bir şeyler sipariş etti.

Küçük tangamın malzemesi fazla değildi, bu yüzden tohumunun iki yükünün çok ağır olmasından ve bir noktada iç uyluklarımdan aşağı akmasından korkuyordum. Hapşırmadığımdan emin olmalıyım.

Bana bir içki uzattı ve kendi içkisini aldığı anda neredeyse bir yudumda içti.

"Sarhoş musun sen?"

"Ben sarhoş olmam," dedi. "Ama bu oldukça yakın."

Kızılçık votkasından bir yudum aldım, alkol çok güçlü olduğu için benzin gibiydi. "Neden ben?"

"Neden sen, ne?"

"Bunu buradaki herhangi bir kızla dolapta da yapabilirsin. İstersen haftanın her gecesi. Ama sen beni seçtin ve ben hala nedenini anlamıyorum."

İçkisini tezgâha bıraktı ve bana sert bir bakış attı. Hafif ve sakın başladı ama bakışları yavaş yavaş delici ve ciddi bir hal aldı.

"Bekâr hayatından vazgeçtin. Bunu yapmak kolay değil."

"Seninle çok kolaydı. Çok kolay, tatlım." Bana dik dik bakmaya devam etti. "Kendini bir başkasının gözünden görebilseydin, belki o zaman anlardın."

"Çirkin olduğumu falan söylemiyorum. Sen sadece... tamamen farklı bir seviyedesin."

İltifat karşısında gülümsemedi. "Gerçekten mi? Çünkü ben de senin hakkında aynı şeyi düşünüyorum."

Ertesi sabah hafif bir baş ağrısıyla uyandım. Saate baktığımda neredeyse öğlen olduğunu gördüm. Eve sabah dört gibi gelmiştik ve sanki dolapta seks hiç yaşanmamış gibi beni arkadan, yüzüm çarşafın içinde ve kığım havada sikmişti.

Yatağa yığılmış ve öğlene kadar .

Akşamdan kalma olduğunu biliyordum çünkü spor salonuna gitmemiştii. Ana odada bana katılmadan önce hızlı bir duş aldı, gözleri yorgun ve kan çanağıydı. İki hap alıp suyla yutmasını izledim, bu onu nadiren içerken gördüğüm bir şeydi.

Kesinlikle akşamdan kalmaydı.

"Nasılslın?" Karşısına oturduğumda sordum.

Soruya cevap vermedi, sadece o ölü gözlerle bana baktı. "Dün gecenin çoğunu hatırlıyor musun?"

"Bazı çocuklarla bara gittik. Birkaç içki içtik, dolapta seviştik ve sonra eve döndük."

Rol yaptığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Gecenin önemli noktalarını hatırladığını ama muhtemelen karısı olma fikrinden ne zaman vazgeçtiği gibi küçük ayrıntıları hatırlayamadığını düşündüm.

Bunu kendime saklamaya karar verdim. Gerçek bir teklif değildi. Sadece bir fanteziydi. Beni de tahrik eden bir fantezi.

Parmaklarını saçlarında en seksi şekilde sonra pencereden dışarı baktı, hâlâ tam olarak uyanmamıştı.

"Bu gece çalışacak mısın?"

"Hayır."

"Yani, tamamen benim misin?" Sevinçle sordum.

Kötü tavrı azalmaya başladı ve gülümsemesi arttı. "Evet, tatlım." "Ooh, ne yapmalıyız?"

"Ne yapmak istersiniz?"

"Akşam yemeği iyi olur," dedim. "Sonra belki güzel bir süpürge dolabı bulabiliriz..."

Bazen çocuksu bir sırıtış takınırdı ki bu çok tahrik ediciydi. Tamamen erkekti ama bulaşıcı bir neşesi vardı. "Sen benim tarzımda bir kadınsın."

BAGT) TR

Uzun zamandır böyle içmemiştim. Akşam yemeği saatinde bile masaya gelen tüm içkilerin etkisini hâlâ hissediyordum. İlk defa kendimi yirmili yaşlarımda değil de otuzlu yaşlarımdaymışım gibi hissediyordum. Sanırım yaşılanıyordum.

Fleur bana bunu söylemedi, en azından doğrudan söylemedi. Ama benim için endişeleniyormuş gibi bana baktı. Yemek masasında karşıma oturdu, dolgun göğüslerini benim zevk almam için gösteren dekolte bir üst giymişti. Menüsüne bakarken şarabından bir yudum aldı.

Bu gece su içmeyi tercih etmeme rağmen şarap sipariş etmişim ama dün gece votkanın neredeyse ayaklarımı yerden kesmiş olduğunu itiraf edemeyecek kadar gururluydum. Votka beni her zaman diğer her şeyden farklı şekilde mahvetmişti.

"Ne alacaksın?" diye sordu. "Biftek."

Gözleri benimkilere kaydı ve beni azarlayacakmış gibi baktı.

"Eskiden her gün yerdim. Arada bir yiyebilirim."

Dikkatini menüye vermeden önce bir süre bana baktı.

"Peki ya sen tatlım?"

"Pancar salatası ve makarna arasında."

"Bu seçenekler daha zıt olamazdı," dedim sessiz bir kıkırdamayla. "Neden ikisini de almıyorsun?"

"İkisini birden yiyemem."

"Bence yiyebilirsin." Sabahları ilk iş olarak bir yığın krepi mideye indirdiğini görmüştüm.

"Sonumuz gerçekten bir süpürge dolabında olacaksa, salataya devam etmeliyim."

Sırıtmamaya çalıştım. "Bir fark yaratmayacak." "Ama

makarna yediğimde karnım şişiyor."

"Hiç fark etmedim."

Menüsünün üstünden bana baktı. "Bunu söylemen çok ."

Garson kız siparişimizi almak için geldi. Ben bifteğimi az pişmiş istedim.

"Makarna ."

Fleur bana küçük bir bakış fırlattı ama . Garson kız

menüleri topladı ve gitti.

Parmaklarını şarap kadehinin sapına dayadı ve bana baktı. "Çok ateşlisin. Sana sonsuza kadar bakabilirim."

Bu tür sözler normalde beni gülümsetirdi ama bu sefer gülümsetmedi. Ona tapması gereken bendim, ama o bana kendimi ödüllü bir aygır gibi hissettiren şeyler söyledi. Hayatımdaki diğer kadınlar kalbimi ele geçirmek için oyun oynamakla o kadar meşguldüler ki asla akıllarından geçeni söylemediler. Elde etmek için zoru oynadılar. Sanki onlar ne kadar az umursarsa ben de o kadar çok umursayacakmışım gibi. Bunların hiçbiri işe yaramadı çünkü hiçbiri Fleur'un yarattığı etkiyi yaratamadı. Romantik bir adam değildim ama yemin ederim bu kadına ilk görüşte aşık olmuştum. Kendimi iyi hissetmemi sağlamasını seviyordum.

Benimle hiç oyun oynamadı, beni istediğini hissettirdi çünkü beni istemesini istediğim tek kadın oydu.

O an cebimdeki telefonumun titreşimiyle bölündü. Telefonu çıkarıp ismi kontrol ettim ve Luca olduğunu gördüm. Onu daha sonra arayacaktım, bu yüzden telefonu cebime geri koydum.

Titreşimi durduktan sonra birkaç mesaj attı. Telefonun cebimdeki hareketinden bunu anlayabiliyordum. Çıkardım ve önemli olmadığından emin olmak için ekranı kontrol ettim.

Göt herif, aç şu telefonu.

Adrien'i yakalamışlar.

Ülkeyi terk etmeye çalışıyordu ve onu yakaladılar.

"Kahretsın."

"Ne?" Fleur sordu, ses tonu tamamen farklıydı.

Aramasına cevap vermeden önce hayal kırıklığıyla iç çektim.

Luca doğrudan konuya girdi. "Erik bana anlattı. Olay birkaç saat önce, güpegündüz olmuş. Eşyalarını toplayıp gitmek üzereymiş gibi görünüyordu. Bu senin sorunun değil ama bilmek isteyeceğini biliyordum."

Fleur bana bakmaya devam etti, yüzü şarabı kadar beyazlaşmıştı. Ya Luca'nın söylediklerini duymuştu ya da yüzümdeki hayal kırıklığını okuyabiliyordu.

Luca bir şey söylememi bekledi.

Ama ne diyeceğimi bilemedim. Adrien'e bunun benim sorunun olmadığını söylemiştim ama görünüşe göre tavsiyeme uymaya ve onlar kafasını koparmaya gelmeden oradan çıkmaya çalışmıştı. Sadece yeterince hızlı gitmemişti. "Onu nereye götürdüklerini biliyor musun?"

"Hayır, ama etrafı arayabilirim." Telefonu kapattı ve işe

koyuldu. Telefonu cebime geri koydum.

Panik gözlerinde yanmaya devam etti. "Ne oldu? Neler oluyor?"

Yani, duymadı. "Adrien'i Aristokratlar konusunda uyardım. Ülkeyi terk etmesi gerektiğini söyledim. Sanırım bu tavsiyeyi dinledi ama yeterince hızlı davranmadı çünkü onu yakaladılar."

"Olamaz." Duyguları yüzüne dalga dalga yayılırken elini hemen ağzına götürdü. Benim için duygularını köreltmedi, kalbini koluna taktı çünkü o böyleydi, her zaman şeffaftı. Kendisine pek çok kez saygısızlık etmiş birine değer vermesi onun iyiliğinin bir göstergesiydi. Başka bir kadın olsa, onun hak ettiğini söylerdi. Ama o öyle yapmazdı.

Adrien'in kaderine katlanmasına izin vermeye hazırdım ama onun tepkisini gördükten sonra bunu yapamayacağımı biliyordum. Gözleri akıtamadığı yaşlarla kaplıydı ve panik yüzünden nefes alış veriş i düzensizdi. Bunu yapmamı asla istemezdi ama yapmak zorunda da değildi. "Onu geri getireceğim."

"Hayır, istemiyorum-"

"İstemediğini biliyorum ama bunu yapmazsam ölecek." Ve bunu benden başka kimse başaramazdı. Paris'teki diğer örgütler bu iş e karışarak benim liderliğimi sorgulayacaklardı ama Adrien'in ölümünün ilişkimizi etkileyeceğini biliyordum. Hayaleti peşimizi bırakmayacak ve birlikte bulduğumuz neşeyi kovalayacaktı. Dul bir kadın gibi yas tutacaktı.

"Bastien." Restoranın tam ortasında duygusallaştı. "Adrien olmadan yaşayabilirim ama sensiz yaşayamam." Beni seçti. Beni ilk sıraya koydu. Bana olan sadakatini gösterdi. Bu benim için dünyalara bedeldi.

Ama ben de her zaman onu ilk sıraya koyardım. "İkimizden biri olmadan yaşamak zorunda değilsin." Peçeteyi şarabımın yanına bıraktım ve masadan kalktım.

Sandalyesini çekip beni takip etti. "Bastien."

Restorandan çıktım ve şoförüne mesaj atarken kaldırıma adım attım.

Kıpırdamadan durmama rağmen kolumu çekti. "Bastien, bunu yapmanı istemiyorum. Lütfen, sadece kal. O seçimini yaptı."

"İyi olacağım, Fleur."

"Bu riske değmez."

köşeyi döndüğünü ve önümüzdeki kaldırıma yanaştığını gördüm. "Seni eve götüreceğim. İş bitince ararım."

"Hayır." İnatçı bir at gibi çizmelerini kaldırıma vurdu. "Kalmanı istiyorum."

"Tatlım." Yüzünü avuçladım. "Eğer kalırsam, korkunç bir şekilde ölecek. Sana geçmişte başkalarına yaptıklarını anlatmayacağım çünkü bir daha asla uyuyamayacaksın. Onun yerine beni seçmeni anlıyorum ama bu şekilde ölürse asla eskisi gibi olamayacağını da biliyorum."

Gözleri sulanmaya devam etti ve onlarla savaşmak için gözlerini kırptırdı, ama bu sadece yanaklarından aşağı nehirler gibi akmalarına neden oldu. "Sen ölürsen ben de ölürüm Bastien. Öleceğim..." Gözyaşları çığ gibi yuvarlanmaya başladı ve kaldırımda ağladı.

"Ölmeyeceğim, tatlım. Geldiğimi bilmiyorlar. Çabuk olacak."

Nefes alıp veriyordu, soğukta dağılmıştı ama güzeldi. "Bana geri döneceğine söz ver. Lütfen."

Söz vermedim, bu işte olmazdı ama ona ihtiyacı olan güvenceyi vermek istedim, böylece eve gidip beni bekleyebilirdi, böylece daha fazla zaman kaybetmezdi. Her saniye ölüme bir saniye daha yaklaşıyordu. "Söz veriyorum."

Cip yolun kenarına çekildi ve Luca kapıyı açtı, böylece hızla içine atlayabildim. Ben daha kapıyı tam olarak kapatmadan araç hareket etti ve Luca pompalı tüfeğinin namlusunu açıp mermilerle doldurdu.

"Bağlantım onu kilisede tuttuklarını söyledi. Onu kurban olarak sunacaklar."

Tabii ki öyleydiler.

Silahlı dizlerinin üzerine dayadı. "Bundan emin misin?" Ona baktım.

"Bu bizim için iyi bir görüntü değil. Ortaklarımızın işlerine karışmayız."

"Kızım onlar yüzünden neredeyse ölüyordu. Bu bizim bahanemiz olabilir." "Umalım da yeterli olsun."

Şoför sokaklarda hızla ilerledi, araçlarımız Başkan Martin'i korumak için bir konvoy gibi sıraya girdi.

Luca bana bir yelek verdi, ben de onu giydim.

Kemer kılıfıma bir bıçak soktum ve horozu kurmadan önce tabancamı doldurdum. Ben de bir av tüfeği alırdım. Tüfek çok tehlikeliydi, özellikle Adrien'i vurmaktan kaçınmaya çalışırken. "Marcus planı bildiklerini itiraf etti, yani hepsi kuralları ihlal ettikleri için suçlular. Oscar'la aynı kaderi hak ediyorlar."

"Ama onlarla barış yaptınız."

"Evet." Sözümden döndüğüm için kendimi biraz suçlu hissettim. "Umarım kimseye söylememişlerdir."

"Evet."

Arabalar kilisenin önüne geldi ve tüm bloğu kapladı. Kaldırımında bulunan yayalar hemen yerlerini aldılar çünkü olayların patlak vermek üzere olduğunu biliyorlardı. Polis ya da sivil, yoldan uzak durursanız, çete savaşından kurtulacağınız söylenmemiş bir kural haline gelmişti.

Araçlardan atlادık ve kiliseye geldik. Kapıyı kırmaya çalışmakla uğraşmadık. Kapı elli metre yüksekliğindeydi, bu yüzden adamlar patlayıcılarla kapladılar ve Fransız tarihinin bir parçasını yok etmeye hazırlandılar.

Hepimiz geri çekildik ve sonra kapıları havaya uçurduk. Büyük kilisenin dışını is kaplarken ve tarihine saygısızlık ederken menteşelerinden kırıldılar.

"Bundan hoşlanmayacaklar," dedi Luca.

"On dakika içinde ölmüş olacaklar, her neyse."

Tüfekler elimizde ve etrafımızda bir sıra adamıyla dumanın içinden geçip kiliseye adım attık. Adrien'i fark etmek en kolay olanıydı çünkü İsa Mesih gibi çarmıha gerilmişti. Kendi teriyle ıslanmıştı ve acı içinde kıvranıyordu, elleri ve bilekleri delinmişti ve kana bulanmış bir cübbe giymişti. Bir orgdan gelen müzik, kapatmadıkları bir ses sisteminden geliyormuş gibi çalmaya devam ediyordu.

Arka duvar onların muhafızlarıyla kaplıydı, tüfekli ve pompalı tüfekli adamlar bizi paramparça etmeye hazırdı, tıpkı bizim onlara bunu yapacağımız gibi. Silahlarını çoktan doğrultmuşlardı ama Marcus çağrı yapana kadar ateş etmeyeceklerdi.

Marcus altın cübbesiyle ortadaydı ve bana kelimelerle ifade edemeyeceği kadar öfke dolu bir bakış attı.

Adrien bayılacak gibi görünüyordu. Ama beni görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı. Konuşmadı ama bundan kurtulma şansı olduğunu fark ettiğinde daha canlı görünüyordu.

Marcus'un bakışları buz kesti. "Görünüşe göre Kasap sözünün eri bir adam değil."

Silahımı göğsüme dayayarak bir adım öne çıktım. "Beşinci Cumhuriyet'in İlk Fransız İmparatoru olarak, Aristokratların her üyesinin yasayı ihlal ettiğini ilan ediyorum. Oscar'ın masum bir kadını kaçırdığını biliyordunuz ve bu kararı desteklediniz. Onu yatağından kaçırın adam kadar suçlusunuz."

"Barış istediniz-"

"Fikrimi değiştirdim." Silahımın horozunu kaldırdım, namluyu göğsüne doğrulttum ve ateş ettim.

Marcus havaya uçtu, göğsüne isabet eden kurşun onu anında öldürdü. Bir koltuk koridorunun yanında yere düştü ve hareketsiz kaldı.

Yere düştüğü an, açık savaş başladı.

Luca koridorlardan birine eğildi ve ilerleyen silahlı adamlara nişan aldı. Kurşunlar vitrayları paramparça etti, yukarıdan sarkan avizeyi kırdı, mihraba saygısızlık etti.

Adrien olduğu yerde sıkışıp kalmıştı. Umarım bunu atlatmıştır.

Üzerime gelen adamlardan birini indirdim ve bir koltuğun arkasına saklandım. Adamlarıma "Cüppelilerin kaçmasına izin vermeyin" diye seslendim. Tekrar dışarı çıktım ve yeniden doldurmadan önce bir el daha ateş ettim. Mermileri içeri ittim ama adamlardan biri koltukların üzerinden atladı ve elindeki bıçakla üzerime geldi. Kolumu kesti ve bir çizgi halinde kan akıttı ama suratına öyle sert bir yumruk attım ki geri kaçtı ve yere yığıldı.

Onu boğazından yakaladım ve boynunu kırdım, sonra da yoluma devam ettim.

Gerisi kaostu, altın üzerinde kan, her yerde cam, sunağın dibinde cesetler. Sonunda ateş kesildi ve sadece bir düşman kaldı. Köşede bir benek belirdi ve kayboldu.

"Luca, o kaçamaz-"

"Ben ilgileniyorum." Luca koşarak odayı geçti, bizimkilerden biri de onu takip etti.

Aristokratlardan hiçbirinin burada olanları anlatacak kadar yaşamadığından emin olmalıydım. Luca'ya bu işi halledeceği konusunda güvendim ve cüppelilerin Adrien'i çiviledikleri kazığa doğru ilerledim. Hâlâ hayattaydı ve bayılmak üzereymiş gibi terliyordu.

Adamlar onu kesip yere yatırdılar ve ben de hızla derisindeki tüm çivi ve bıçakları çıkardım.

Her çığlık atıyor, kan fişkırıyor ve her yere damlıyordu. Onu hemen

hastaneye götürmezsem muhtemelen kan kaybından ölecekti.

"Neden benim için geldin?" Kendinde değildi, gözleri kan çanağına dönmüştü ve akli yavaşça kayıp gidiyormuş gibi parlıyordu.

Adamlardan birinden gazlı bezi aldım ve yaralarını sıkıca sardım. Yaşayıp yaşamayacağı belli değildi, yüzü kardan daha beyazdı, kahvenin kremasından daha beyazdı. "Fleur'u gördüğünde ona sor."

FLEUR

Oturma odasında tek başıma oturmuş, avucumun içinde duran telefonla soğuk şömineye bakıyordum. İzlenen bir tencere asla kaynamadı ve izlenen bir telefon da çalmadı. Ama beklemeye devam ettim, dua etmeye devam ettim, hayatımın aşkının bana geri döneceğini ummaya devam ettim.

Sonra aradı.

"Aman Tanrım." Telefonu açtım ve kulağıma götürmeye çalışırken neredeyse düşürüyordum. "Bastien?"

"Ben iyiyim. Aşağıya in. Şoförüm sizi hastaneye götürecekt."

"Neden hastane? Sen iyi misin-" "Ben

iyiyim. Ama Adrien değil."

"Oh."

"Birkaç blok ."

Bastien'in oraya çok geç varmış olabileceğini düşünerek sustum. "Sence başarabilecek mi...?"

Bir süre sessizliğini korudu. "Sana yalan söylemeyeceğim. Durumu iyi görünmüyor. Çok kan kaybetmiş."

"Şimdi seninle mi?"

"Evet, birkaç dakika önce bayıldı." "Siktir."

"Birazdan görüşürüz."

"Tamam. Seni seviyorum."

Telefonu , sadece kulağına dayadı. "Ben de seni seviyorum."

Aşağıya inmek için telefonu kapattım ve cipin arka koltuğuna bindim. Şoförü beni şehrin diğer ucuna götürdü, karanlıkta yol alıyordum, sokaklar hâlâ insan doluydu çünkü henüz gece yarısı olmamıştı. Artık en büyük korkum, Bastien'in öldürülmemiş olması hafiflemişti ve yeniden nefes alabiliyordum.

Ama Adrien'in ölmesini de istemedim.

Bana davranış biçimi yüzünden ondan nefret ediyordum ama Bastien'in başından beri birlikte olmam gereken adam olduğuna inanıyordum, bu yüzden kin tutmak zordu. Kadere ya da alinyazısına inanmazdım ama bunlar gerçek olabilirmiş gibi görünüyordu. Belki de tüm bu kötü şeylerin Bastien'i bulmam için olması gerekiyordu... ve o benim hayatımı kurtaracaktı.

Yirmi dakika sonra hastaneye vardım. Bastien bekleme odasında değildi ama Luca oradaydı. Yüzündeki çirkin bir morluk dışında zarar görmemiş görünüyordu. Odaya girdiğimi görünce sandalyesinden kalkıp yanıma geldi.

İçgüdüsel olarak ona sarıldım, sıkıca kavradım ve sıktım. "İyi misin?"

Dokunduğumda irkildi, kolları iki yanında, sanki sevgime nasıl karşılık vereceğini bilemiyormuş gibiydi. Ama sonra kolları hareket etti ve bedenime dolandı. "Evet... Ben iyiyim." Çekilmeden önce beni sıktı.

"Nerede o?" Bastien görmeyi beklediğim ilk kişiydi ama orada değildi. Belki tuvalette ya da kafeteryadaydı. Ama önce beni görmeden gideceğini düşünemezdim.

"Dikiş atılıyor." "*Dikiş* mi

atılıyor?"

"Sanırım bunu sana söylemedi."

"Neyi söylemedi?"

"Kolundan bıçaklandı. Ama ." "Bıçaklandı mı?"

"O vuruldu, yani bu bir şey değil."

"Ne?"

"Şimdi değil, ama birkaç yıl önce-"

"*Luca.*"

Arkamda onun sesini duydum ve hemen yüzünü görmek için döndüm.

Luca'ya soğuk bir bakış attı. "Hayatımda gördüğüm en kötü hasta başı davranışına sahipsin."

"Ona iyi olduğunu söyledim," diye itiraz etti.

"Ona vurulduğumu söyledin," diye tersledi Bastien. "Bunu bilmesine gerek yoktu."

Göğsüne doğru ilerledim ve ona sıkıca sarıldım, giysilerini ıslatan yağmurun kokusunu aldım. Hayatta ve iyiydi ve bu gerçeğin kıymetini bilerek onu sıktım.

Kolları omuzlarımı sardı ve beni orada tuttu, bir cankurtaran salı gibi ona tutunmama izin verdi. "Her şey yolunda, tatlım."

Luca sessizce özür diledi.

Geri çekildim ve Bastien'in koluna baktım, pazısının etrafına sıkıca sarılmış kalın bandajı gördüm. "Sana bunu yapan pisliği öldürdün mü?"

Hafifçe gülümsedi. "Yaptığımı biliyorsun."

"Nerede vuruldun?"

Gülümsemesi kayboldu. "Bu uzun zaman önceydi."

"Nerede?"

Elini başının arkasına götürdü ve kulağının arkasındaki bir bölgeyi ovuşturdu.

"Beni sıyırdı. Saç çıkaramadığım tek nokta orası."

"Başınızdan mı vuruldunuz?"

"Sıyırdı dedim."

"Tanrım." Tam önümdeydi, canlı ve sağlıklıydı, muhtemelen bunların hiçbiri olmasaydı ve o bifteği yiyebilseydi olacağından daha sağlıklıydı. Ama yine de kendimi bitkin hissediyordum, sanki son gelmesine rağmen aksiyon devam ediyordu. "Nerede o?"

"Acil servis
personeliyle birlikte."

"Güncelleme yok
mu?"

Başını iki yana salladı.

"Ona ne yaptılar?"

Bastien soruyu hiç yanıtlamadı. "Onu burada mı beklemek istersiniz yoksa eve mi dönersiniz? Adamlarıma son durumu bildirmelerini söyleyebilirim."

Eğer eve gitseydim, odada volta atar ve hastanede olmayı dilerdim. "Ben burada bekleyeceğim. Eve gidip temizlenmek istersen anlarım."

"Sen nereye gidersen ben de oraya giderim, tatlım." Beni sandalyelerden birine götürdü ve oturttu. "Muhtemelen biraz zaman alacak, o yüzden rahatına bak."

Orada oturdum ve bacak bacak üstüne attım, üzerimde hala akşam yemeğinde giydiğim kıyafet vardı; dekolte bir kazak, dar bir kot pantolon ve botlar. Acil servis, muayene olmak için bekleyen ya da sevdikleri hakkında bilgi almak isteyen doluydu. Köşelerdeki televizyonlarda spor ya da pembe diziler gösteriliyordu.

Orada oturup beklemek zorunda kalmak, son bir saattir beni saran tüm korkudan sonra can sıkıcıydı.

Luca, Bastien'in yanına oturdu.

"Onu yakaladınız mı?" Bastien sakın bir sesle sordu.

Başını iki yana salladı. "Bir hamamböceği gibi mahzende kayboldu."

Bastien başka bir şey söylemedi.

Kimden emin değildim.

Luca devam etti. "Mağaralara ulaştığımda artık çok geç olacaktı."

Bastien sessiz kaldı.

Luca sandalyeye çöktü ve gözlerini televizyona dikti.

"Burada beklemek zorunda değilsin," dedi Bastien. "Bu bok kafalıyı önemsiyormuş gibi davranmak zorunda değilsin."

"O umurumda değil ama sen ve Fleur umurumdasınız."

Adrien için korkuyordum ama Luca'nın sözleri korkumu kırdı ve beni gülümsetti. "En iyi arkadaşlar..."

Doktor sonunda bize bir bilgi verdi.

Adrien çok kan kaybetmişti ama kısa sürede kan nakli yapılabildiği için bu çileden kurtulabilmişti. Vücudunun her yerinden bıçaklanmış gibi görünüyordu. Onu odasında ziyaret etmeye davet edildik, ancak Bastien onu görmekle ilgilenmiyor gibi görüldüğü için içeri giren tek kişi bendim.

Boş odaya girdim ve onu yatağında uyurken buldum, monitörler sessizce ötüyordu, sokak lambaları kapalı panjurların arasından parlıyordu. Özel bir odaydı, yani içeride sadece o vardı.

Yatağa yaklaştım ve ona baktım, teni çok solgun, vücudu çok cansızdı. Onu son gördüğümde formda olmasına rağmen on kilo kaybetmiş gibi görünüyordu. Ya kan kaybından ya da stresten... Ya da onu son gördüğümünden beri gerçekten o kadar kilo kaybetmişti.

Sanki orada olduğumu biliyormuş gibi gözlerini yavaşça açtı. Yüzüme odaklanması bir saniye, beni tanıması ise bir saniye sürdü. "Fleur..."

Sesi uzun gibi çatallaşıyordu, oysa en fazla birkaç saat olmuştu. Elini yavaşça yatağın üzerinde hareket ettirdi ve benimkine yaklaşıp elimi tuttu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "İyi olmana sevindim."

Umut, rüzgârda yanan bir mumun alevinden daha hızlı bir şekilde gözlerinden kayboldu. Yutkundu, hayal kırıklığı hissediliyordu. Bilekleri sargılıydı ve bir nakliye kamyonu çarpmış gibi görünüyordu, derisi yüzüne kızartma tavaşı yemiş gibi morarmıştı. "Neden ondan beni kurtarmasını istedin?"

"Aslında yapmadım," dedim. "Sadece yaptı, çünkü ölmeni istemediğimi biliyordu." Elini tutmaya, ona bir daha dokunmaya hiç niyetim olmamasına rağmen sandalyelerden birini tutup yatağının yanına çektim. Trajedi insanları birbirine yaklaştırırdı ama bu trajedi yeterli değildi, hele ki bu hikâyede o masum değilken. O beni kurtarmak için dağları yerinden oynatmadı, ben de onun istendiğini hissetmesi için dağları yerinden oynatmamalıydım.

"Ailem biliyor mu?"

"Onlara söylemedim."

"Güzel. Bu şekilde devam edelim."

Yüzü yerine pencereye baktım, yenilmiş ifadesini görmeye dayanamadım. "Ne oldu?"

Uzun süre bana cevap vermedi. "Hak ettiğimi aldım."

"Sana ne olduğunu bilmiyorum ama eminim kimse bunu hak etmiyordur."

"Dışarı çıkmaya çalıştım ama yeterince hızlı değildim."

"Bastien söyledi."

"En azından Bastien onları öldürdü, yani benim öldürmeme

yok." "İşe devam edecek misin?"

"Bilmiyorum," dedi sessizce. "En son kendimde olduğumda öleceğimi düşünmüştüm, bu yüzden önümüzdeki bir saatten daha ilerisini düşünmek zor."

Onunla ilgilenen ben olmazdım. Onu eve götürüp yatırmazdım. Dinlenebilsin diye ona yemeklerini getirmeyecek ve evi idare etmeyecektim. Aletini başkasına soktuğunda tüm bunları bir kenara atmıştı. Şimdi daha da değersiz görünüyordu çünkü ikimiz de o kızların hiçbirinin onun orada olduğunu bilseler hastaneye gelmeyeceklerini biliyorduk. "Kardeşlerinden birine söylemen gerekecek... böylece biri gelip seni alır."

Sanki onun için daha fazlasını yapmamı bekliyormuş gibi ruh hali daha da düştü. "Evet. Anthony'yi ara."

"Elbette, bunu yapabilirim."

Kalmak için bir nedenim olmamasına rağmen orada oturmaya devam ettim. Sanırım beni orada tutan şey acıma duygusuydu. Beni bir kenara atmıştı ve hâlâ güvenebileceği tek kişi bendim. Bana ihanet etmişti ve ben olmamam gerektiği halde hâlâ oradaydım.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." "Evet."

"Ve hayatımı kurtardığın için teşekkürler."

Sormak zorunda kalmadığım halde bunun için övgü alamazdım. Çünkü Bastien beni sormama gerek bırakmayacak kadar seviyordu. "Artık kendi başınasın, Adrien. Kendine iyi bak."

"Denerim."

Ayağa kalktım ve sandalyeyi duvara geri koydum. "Fleur?"

Ona döndüm, başka ne söyleyebileceğimden emin değildim.

"Özür dilerim... her şey için." Gözleri kendi karanlığında yanıyordu. "Eğer hepsini geri alabilseydim, alırdım."

Eskiden özürlerini görmezden gelirdim. Onları yalvarma olarak değerlendirirdim. Ama samimiyetini, gemileri eve çağıran bir ışık gibi görebiliyordum. "Biliyorum, Adrien."

"Ve..." Sanki kesintinin nedeni buymuş gibi acı içinde yüzünü buruşturmadı. Düşünce akışını da kaybetmiş gibi görünmüyordu. Sadece kelimeleri çıkarmakta zorlandı. "Ve senin adına sevindim... O iyi bir adam."

Onun onayına hiç ihtiyacım olmamıştı ama bunu almak güzeldi. Son sayfa nihayet açılmış ve kitap kapanmıştı. Bu bir novellaydı, hayatımın hikâyesine kıyasla daha çok bir dipnottu. Tıpkı kışın yılı bitirdiği gibi, aylardır aradığım kapanışı hissettim. Sonu suçluluk duymadan kabullenmiştim. Adrien'ı tüm kalbimle sevmiştim ama bu duygular batan güneşten daha hızlı solmuştu. Şimdi kalbim bir başkası için alev alev yanıyordu, sonsuza dek taşıyacağım bir meşale. "Onunla evleneceğim."

Ne bir irkilme ne de bir şaşkınlık ifadesi vardı. Sayfayı başa çevirmek yerine kitabın bitmesine izin verdi. Kış rüzgârları geçmişimizi kırların üzerine savursun ve kaybolsun. "Biliyorum."

Eve vardığımızda saat neredeyse sabahın üçüydü.

Akşam yemeğimiz yarıda kesilmişti, bu yüzden yemek yememiştik. Yatak odasına girdiğimizde iştahım açıldı, artık tüm korku ve belirsizlik geçmişti.

Bastien de aynı şeyi düşünüyor gibiydi çünkü telefonunu çıkarıp bir mesaj gönderdi ve bunun Gerard'a olduğunu varsaydım. Herhangi birine de ama Bastien'i açlıktan ölmek üzere olduğundan şüphelenecek kadar iyi tanıyordum.

O adam hep açlıktan ölüyordu.

Kıyafetlerini değiştirdi ve eşofmanlarını giydi. Üstü çıplaktı, bu yüzden kolunun etrafındaki, altındaki dikişleri gizleyen gazlı bez bir hatıra madalyası gibi görünüyordu. Bardan kendine bir içki doldurdu ve masaya oturdu, gözleri yorgun ama uykuya açmış gibi ağırdı. Sonra bir puro aldı, yaktı ve dudaklarının arasında öylece bıraktı.

Ben de değiştim, kendi kıyafetlerim yerine onunkileri giymeyi tercih ettim. Daha rahatlardı ve onun gibi kokuyorlardı. Romantizm gibi kokuyordu ve

Yağmur ve Işık Şehri. Karşısına oturdum, bir dizimi büküp ayağımı koltuğa dayadım, gömleği bol bir elbise gibiydi.

Genellikle benim yanımda puro içmezdi ve şimdi onu içerken gördüğümde, bir süredir onu sigara içerken görmediğimi fark ettim. Eve geldiğinde de öyle kokmuyordu. Bunu da azaltmaya çalışıp çalışmadığını merak ettim.

Duman bulutunun ağzından çıkmasına izin verdi, kollarını hafifçe kavuşturarak sandalyede rahatladı. Pencereden dışarı, karanlık suyun üzerinden karşıdaki binaların ışıklarına baktı, Eyfel Kulesi şehrin işaret fişeğiydi.

"Nasılsın?"

Bir nefes daha çekti ve sonra dumanı bıraktı. "Çok acıktım."

Moralinin bozuk olduğunu anlayabiliyordum ve artık *acıktığını* da biliyordum. Tek bir öğünü atladığında kendini kaybetmişti. Bıçak yarası ve neredeyse öldürülmek hiç sorun değildi. Sessiz kalıp bana doldurduğu şarabı içtim ve yemek geldiğinde hatırladığım adam olacağını bilerek sessizliğin geçip gitmesine izin verdim.

Yirmi dakika sonra Gerard yemeği getirdi.

Bastien yemeye başlamadan önce Gerard'ın tabağını önüme koymasını bile beklemedi. Biftek, patates ve yeşillik vardı, yani ne olursa olsun bu gece biftek yemeye kararlıydı.

Terbiyeyi bırakmış . Yemek yemeyi hak ediyordu.

Gerard gitti ve sessizce yemeğimizi yedik. Ben bir kase penne makarna ve yanında salata yedim, sanki Bastien ona özellikle bunu yapmasını söylemişti. Çılgın gecenin ardından sıcak yemek iyi gelmişti. Kapıdan içeri girene kadar ben de ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Son yemeğimi öğle yemeğinde yemiştim ve o da sadece bir fincan çorbaydı.

Lokmalar arasında purosunu içti, bu onu daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Yemeğini içine çekmeyi bitirdiğinde, purosunu yemek tabağının üzerine koydu ve bardağının geri kalanını hiçbir şey kalmayana kadar içti.

Yüzüne hayat geri geldi ve tanıdığım ve sevdiğim adam gibi görünüyordu. "İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim," dedim. "Onu halde görmek zordu ama iyi olacak. Kardeşleri, anne babası ve diğer şeyleri var."

"O senin sorunun değil."

"Öyle olmadığını biliyorum. Şimdi benim sorunum sensin." Kolundaki gazlı beze bakmadan önce ona şefkatli bir gülümseme verdim.

O gülümsemedi ama gözleri belli belirsiz yumuşadı.

Zor bir gündü, oldukça farklı bitebilecek bir gündü. Ama tam da ihtiyacım olan şekilde, ağlamaklı olmayan ama nazik bir vedaıyla sona erdi. "Sonunda aradığım kapanışı yaptım... ve bu güzeldi."

"Güzel. Huzuru hak ediyorsun."

"Evet, keşke daha farklı olsaydı." Bastien bıçaklanmadan ve Adrien... Ona tam olarak ne olduğundan emin değildim.

"İkimiz de hikayeyi anlatacak kadar yaşadık. Önemli olan tek şey bu."

"Evet." Yemeğimin yarısını bitirdim ve orada bıraktım, artık tamamen Bastien'e odaklanmıştım. "Yaptığın şey için sana nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum. Adrien benim eski kocam ve sen yine de ona yardım ettin. Üstelik bana sordurtmadın bile." Bu kadar güvenli olmak, eskiden bana benim diyen bir adam için hayatını riske atmak olağanüstü bir adam gerektirirdi. Ama o hiç kıskançlık hissetmedi. En bir belirti bile göstermedi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve neredeyse kızgınmış gibi bana sertçe baktı. Gözleri ölümcül bir hassasiyetle odaklanmıştı. O anda ne düşündüğünü, sözlerimin onu etkileyip etkilemediğini ya da kızdırıp kızdırmadığını bilmek zordu.

"Minnettarlığımı nasıl gösterebileceğimden emin değilim." Sevgisi koşulsuzdu, sanki benim için her şeyi yapardı, ne olursa olsun, hatta başına geleni hak eden bir eski sevgilisi için hayatını tehlikeye atmak bile olsa. Sevmek için neden beni seçtiğini asla ,

O yıkıcı mavi gözlerle istediği her kadını elde edebilecekken... ama etti.

Sessizlik ağırdı, sanki söyleyeceği şey duvarda bir delik açacak kadar önemliymiş gibi. Gözleri kolunu kesen bıçak gibi keskindi ve doğrudan ruhumu kesiyor gibiydi. "Nasıl olduğunu biliyorum."

Heyecandan kollarımda şişlikler oluştu. Geçirdiğimiz gecedan sonra kanepede sakın bir akşam bekliyordum ama beni yatağa atmak ve bileklerimi yatak başlığına bağlamak istiyor gibi görünüyordu.

Başını hafifçe eğdi, hâlâ bana bir kurşundan daha sert bir bakış atıyordu. "Evlen benimle."

Gözlerimi kırptırdım, bunun ciddi bir ifade mi yoksa bir tür şaka mı olduğundan emin değildim. Ama son birkaç saat içinde olanları düşününce, şaka yapmak için boktan bir zaman gibi görünüyordu. Neredeyse soracaktım ama fikrimi değıştirdim ve muhtemelen en iyisi de buydu.

Bakışları değışmedi ve bu bana onun çok ciddi olduğunu gösterdi. "Yaptığım şey için bana teşekkür etmek mi istiyorsun? O zaman evlen benimle."

Dolaptaki tüm o şeyler edepsiz konuşmalardı ama aynı zamanda doğruydı. Belli ki aklıdaydı, ama ne kadar zamandır, bilmiyordum. Bu bana bir adrenalin patlaması yaşattı, heyecan ve korku bir araya gelerek bir duygu girdabına dönüştü. Adrien'e Bastien'le evleneceğimi söylemişim ama bir gün demek istemişim ve bu soru beni hâlâ zor durumda bırakıyordu.

Bu hesaplaşmayı başlattığından beri gözünü kırpmadan bir şey söylememi bekledi.

Yutkundum. Bakışlarının sıcaklığında eridim. Bir hayvan gibi köşeye sıkışmış hissettim. "Gerçekten bana soruyor musun-"

"*Sana söylüyorum.*"

Tanrım.

"Ben de bunu istiyorum. Şimdi, ver onu bana."

Her tarafım ateş içindeydi, tahrik olmanın ve korkmanın garip bir karışımıydı bu. Başka hiçbir erkek beni bu kadar umutsuzca istememişti, bu kadar takıntılı olmamıştı.

Gözlerimiz buluştuğu andan itibaren benimle. Ama bu, başladığı kadar çabuk sönen bir tutku değildi. Yanmaya devam etti, büyümeye devam etti ve benden hiç bıkmamış gibi görünüyordu.

"Bu konuyu kapattığını söylemiştin." "Kapattım-"

"O zaman yapalım." Bu konuda o kadar pragmatikti ki, sanki bu romantik bir jestten ziyade bir iş görüşmesiydi. Bastien'e ne zaman bir santim versem, bir mil talep ediyordu. Şimdi de tüm millerimi istiyordu.

Tanrım, kalbim çok hızlı atıyordu.

Aniden ayağa kalktı ve yürüdü. Yatak odasına yöneldi.

Onu kızdırdığımdan ve kovduğumdan korkarak sessiz bir nefes verdim ama sandalyeme yapışmışım, hâlâ *bana* karısı olmamı teklif ettiği gerçeğiyle boğuşuyordum.

Gittiği gibi hızla geri döndü ve önüme küçük bir kutu koydu.

Kapak çoktan açılmıştı ve kocaman bir elmas yüzük ortaya çıkmıştı. "Aman Tanrım..." Parlak oval bir elmas bana doğru yükselmeye başladı, her köşeden ve açıdan gelen ışığı yansıtıyordu, berraklığı açıktı. Elmas yaklaşık yirmi karat olmalıydı, sadece bir kraliçenin takabileceği türden bir yüzüktü. Gerçek bir kraliçe gibi. O kadar büyüktü ki, amacı medeni durumu belirtmekten çok, onu bana veren adamın statüsünü göstermekti. Kuyumcu ya da nişan yüzüklerinden anlayan biri değildim ama bu yüzüğün değeri en az birkaç milyon olmalıydı. "Bastien..." Ne zamandır çekmecesinde duruyordu? Ne zamandır yanında uyuyordum? Ne zaman almıştı? Bana ne zaman vermeyi planlıyordu? Çünkü beklediği anın bu olduğuna inanmıyordum.

"Beğendin mi?"

Gözlerim onunkilere kaydı ve gergin bir kahkaha attım. "*Hoşuma gitti mi...*" "O zaman giy."

"Bu çok mu hızlı-"

"Hayır."

"Bastien."

"Ne istediğimi biliyorum ve bunu söylemekten korkmuyorum." Kolları masaya doğru hareket etti ve öne doğru eğildi. "Öyle misin?"

"Hayır..."

"O zaman şu lanet yüzüğü tak ve karım ol."

Yüzüğe tekrar bakmadan önce nefesimi içime çektim. Son alyansım tamamen farklı bir kesime ve tarza sahipti ve yeni bir şey gördüğüm için rahatlamıştım, benzersiz ve nefes kesici ama yine de bana ait bir şey. Onu gördüğüm anda sevmiştim ve onu bana veren kişi yüzünden daha da çok sevmiştim.

Yüzüğü kutudan çıkarıp parmağıma geçirdim ve tabii ki tam oturdu. Elmas, ince parmağıma kıyasla devasa boyutlardaydı. Gören herkes bunun arkasında çok güçlü ve zengin bir adamın olduğunu, acımasız ve romantik birine ait olduğumu anlayabilirdi.

Ona tekrar baktığımda artık kızgın görünmüyordu. Şimdi gözleri hafifçe yumuşamıştı ve bakışlarında bir merak vardı. Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirmeden önce gözleri benimkiler arasında gidip geldi. Sonra elini sertçe masaya vurdu, o kadar sertti ki tabaklar ve bardaklar dans etti ve yüzeye çarptı. "İşte bu!" Masanın etrafından dolaştı ve bacaklarımın arasına diz çöktü, beni sertçe öptü, iki eliyle yanaklarımı kavradı, dili çoktan ağzıma girmişti. Elleri saçlarımdaydı ve sanki o ana kadar sadece bir fanteziymişim gibi, yani sonunda bana sahip olacakmış gibi, beni baştan çıkardı.

Beni sandalyeden kaldırdı ve masanın üzerine koydu, bacaklarım beline dolandı. Bol gömleğimi tuttu ve göğüslerim ortaya çıkana kadar çekti. Ardından tangam geldi, kışkımdan ve kalçalarımın çekerek ayak bileklerime indirdi ve sonra yere bıraktı.

Bastien hızlı ve sert bir şekilde nefes alıp verirken poposunu aşağı itti ve taş gibi sert aletini ortaya çıkardı. Beni kenara çekti, kalçalarımı şişman aletini içeri sokacak kadar eğdi, dar cennetimin içine sıktı. Zorla içeri girdi ve topraklarımı ele geçirdiğinde en seksi iniltiyi verdi.

onun adı. "Siktir." Eliyle saçlarımın arkasını çekiştirdi ve beni bir nişanlıdan çok bir fahişe gibi becerdi.

Ama hoşuma gitti.

Çok acımasızdı, bana sert ve hızlı bir şekilde vuruyordu, çok fazla ya da çok derin olup olmadığını umursamıyordu.

Kollarına sarıldım, güzel teninde parlak elmasımı gördüm, onun tarafından daha önce hiç olmadığı kadar derin bir şekilde sahiplenildiğimi hissettim. Onun kadınından daha fazlası olacaktım. Onun karısı olacaktım. Evinin kadını. Çocuklarının annesi. Beni tüm hayatı boyunca istiyordu ve bunu söylemekten korkmuyordu. Oyun oynamadı. Çok fazla seçeneğİ olan bir çocuk gibi bağılılıktan kaçmadı.

"Benimle evleneceğini söyle." Beni sikmeye devam ederken kulağıma doğru nefes aldı.

"Seninle evleneceğim." Acımasızca vururken kalçalarımınla onun kalçalarını sıktım.

"Evlen benimle."

"Evet." Çoktan boşalacaktım, sıfırdan başlayıp bir saniyede yüze ulaşacaktım. "Seninle evlenmek istiyorum." Kollarını, hatta yarasını tırmaladım ama acıya tepki vermedi. "Seninle evlenmek istiyorum..."

"Aynen öyle."

Etrafında dönmeye başladım, gözyaşlarım akıyordu, vücudum yanıyordu. "Tanrım... evet."

Teni terle kaplanıp kıpkırmızı olurken içime daha sert girdi. Serbest bırakırken bir inilti verdi, ben de onunla birlikte boşalırken tohumunu içime boşalttı, ikimiz de ateşte patlarken iniyor, homurdanıyor ve haykırıyorduk.

Gün doğana kadar durmadık.

Önce yemek masasında başladık, sonra kanepeye geçtik ve sonra da yatağa girdik. Üçüncü seferden sonra ikimiz de bitkin düşmüştük, uzun geceden yorgun düşmüştük ama hâlâ birbirimizden hoşlanıyorduk. Yanına uzandım, bacağımı kalçasının üzerine uzattım ve parmaklarımla kirli sakalının kaba hatlarını çizdim.

Gözleri yorgundu ama kapatmadı, hâlâ derinlerime bakıyordu.

Adrien'dan ayrıldığımda en az bir yıl bekâr , flört dünyasına geri dönmeden önce acele etmemeyi ummuştum. Bunun yerine, altı aydan kısa bir süre sonra nişanlandım ve bu bana doğru geldi. "Yüzük bunca zamandır komodininin üzerinde mi duruyordu?"

"Evet." "Ne

kadar ?"

"Altı hafta önce aldım."

Altı hafta önce. Bana taşınmayı teklif etmeden önceydi. Birbirimizi sevdiğimizi söylemeden önceydi. Ağırdan almaya çalıştığımız zamanlardı. "O zaman her şeyi biliyor muydun?"

"Daha önce de biliyordum. Luca ile içki içtikten sonra gittim."

"Neden o zaman?"

Hafifçe gülümsedi. "Hikayeyi Luca'nın anlatmasına izin vereceğim."

Parmaklarımla çene hattındaki sert kemikleri çizmeye devam ettim. Kokusu beni boğuyordu; erkek, ter, puro dumanı ve yağmur kokusu... sevdiğim her şey. "Bu çok güzel. Bayıldım."

"Çıplakken üzerinde duruşuna bayılıyorum." "Tabii ki seviyorsun."

Eli kışıma gitti ve büyük eliyle sıktı. "Yüzük takacak mısın?"

"Mücevher yerine mürekkep takmayı tercih ederim."

Birden uzun zaman önceki o konuşmayı hatırladım, karısının adını koluna yazdırmak için yer ayırdığını söylemişti. Buna dayanarak, eğer evlenirse parmağına bir alyans da yazdıracağını düşünmüştüm. Bunu söylerken beni mi düşünüyordu? Yüzüğü o zaman mı almıştı? "Bu oldukça seksi."

Yakışıklı gülümsemesi ortaya çıktı. "Siyah. Kalıcı. Sonsuza dek benim bir parçam." "Çok tatlı."

Beni kendine çekti ve omzuma, boynuma, köprücük kemiğime öpücükler serpiştirerek beni sevgisine boğdu. Yastığa geri döndü ve bana bakmaya devam etti, güneş yavaşça yükseliyor ve perdelerdeki çatlaklar arasında hareket ediyordu. Gözlerini aydınlatıyor, tropik okyanus havuzları gibi görünmelerini sağlıyordu.

"Seni seviyorum." Tüm kalbimle. Her .

Gözünü kırpmadı. O da karşılık vermedi. Sessizlik uzadı ve aklında bir şey olduğu belliydi. Bir an önce mutluydu ama yavaş yavaş hüznün önce kemiklerine sonra da etine işlemeye başladı. "Bir gece evime geldiğinde babamla iki yıldır konuşmuyorduk..."

Bu sözleri duyduğumda, söyleyeceği her şeyin önemli olduğunu anladığımda tüm sıcaklık beni terk etti... ve kalp kırıcı.

"Tek başına ve habersiz geldi. Bunu ona ne yaptırdı bilmiyorum. Benim mahallemdeydi ve anlık bir karar mıydı? Ya da bunu planladı, bu yüzden şoförü onu getirmek yerine kendi arabasıyla mı geldi. Çok fazla soru var ve ona asla soramayacağım çünkü o gece benim onu öldürmemle sona erdi."

Bütün bunları bana neden anlattığını bilmiyordum. "Açıklamak zorunda değilsin Bastien."

Söylediklerimi duymazdan geldi. "Babam, üç kelime ya da daha az olmadığı sürece, tam bir cümleyi bir araya getirme konusunda hiçbir zaman iyi olmadı. *Bunu yap. Şuraya git. Falancayı öldür.* Bu yüzden evime geldiğinde bir sürü boktan şey söyledi. Beni hiç doğurmamış olmalarını dilemek gibi... ya da piyon olarak kullanabileceği bir kız olmamı dilemek gibi." Gözlerini kaçırdı ve yutkundu.

Bastien'in ilk kez kendinden emin olmadığını, bir an durup düşündüğünü ve sessiz bir acı içinde kıvrandığını görüyordum. Onu ürkütmekten korktuğum için hareket etmedim ya da konuşmadım, sadece korkunç hikâyeyi bitirmesini umdum.

"Babam iyi bir adam değildi, ama o zaman bile, bir insanın iki yıl boyunca konuşmadıktan sonra nasıl olup da evine girip ağza alınmayacak şeyler söyleyebildiğini anlamıyorum. Gelmesi için daha iyi bir sebep olmalı. Hiç söylemediği başka bir şey olmalı. Ya da belki de bu sadece benim bir fanteziye inanmak istememdir çünkü gerçeklik çok acımasızdır."

Ağlamamak için elimden geleni yaptım. Onu kışkırtmamak için elimden geleni yaptım. Bastien asla savunmasız değildi ve bu an geçtiğinde sonsuza dek geçeceğini biliyordum. O kaya gibi sert duygusuzluğuna, sinsî şakalarına ve kayıtsızlığına geri dönecekti.

"Bir ileri bir geri, birbirimize hakaret ettik. Önce o bana vurdu, ben de ona vurdum. Yerde kavga ettik ve o ceketinin içindeki silahına uzandı. Bugün hala beni vurmak için mi yoksa ben onu vurmayayım diye mi silahı aldığını bilmiyorum. Her şey çok hızlı gelişti ve ben o an bunu hiç düşünmemiştim. Benden nefret ettiğini söyledi, ben de ölmesini dilediğimi söyledim ve silahı ona doğrultup parmağını tetiğin üzerine bastırdım... ve onu öldürdüm."

Neredeyse şoktan nefesim kesilecekti ama bir şekilde kendimi tuttum.

"Kan kaybından öldü... ve ben de orada yatıyordum." Gözleri artık benim üzerimde değildi. Uzaklara bakıyorlardı, ben onun bedeniyle şimdiki zamanda kalırken onlar geçmişte yaşıyorlardı. "Babanın istenmeyen kişi olduğunu söylemesini dinlemek yeterince zor... ama sonra istemediğin halde onu öldürmek zorunda kalmak... ve son on üç yıldır bu suçluluğu taşımak... kardeşinden nefret etmek ve onun senden nefret etmesini izlemek... ve annene her gün yalan söylemek çünkü kocasını öldüren canavarı doğurduğuna dair hiçbir fikri yok... Bazen bu çok fazla." Gözlerinde nem birikmişti ama gözlerini kırpı ve nem kayboldu. Birkaç nefes aldı, dağından aşağı yuvarlanmaya başlayan keder çıktığını geri itti. "Ama seninleyken çok fazla hissetmiyorum."

BAGT) TR

Uşak bizi bir ofis binasındaki lobiye eşdeğer olan oturma odasına götürdü ve annem beyaz düğmeli bluzu, gece mavisi pantolonu ve babetleriyle çıkana kadar birkaç dakika bekledik. Boynuna küçük bir eşarp bağlamıştı. Annem beni gördüğünde hep parlardı, doğru ya da etkileyici bir şey yaptığımda bile babamın hiç yapmadığı şekilde parlardı.

"Bebeğim, bu ne sürpriz." Yanıma geldi ve beni sıkmadan önce her iki yanağımdan öptü. Sonra Fleur'a döndü. "Seni tekrar görmek çok güzel." Onu her iki yanağından öptü ve anne şefkatiyle sardı. "Çok güzel görünüyorsun. Buna bayıldım-" Fleur'un nişan yüzüğünü gördü ve iki eliyle ağzını kapadı. "Aman Tanrım, şuna bak!" Ellerini göğsünde kavuşturduktan sonra Fleur'e doğru ilerledi ve ona sıkıca sarıldı. "Beni çok mutlu ettin."

Annemi uzun zamandır sevinçten havalara uçarken görmemiştim. Kibarca gülümsüyor ve hayatıyla meşgul görünüyordu ama hiç böyle bir şey olmamıştı. Dizginlenemez bir mutluluk içinde ılgık atmasına neden olan hiçbir şey.

Annem sonunda Fleur'u bıraktı ve bana döndü. "Senin adına çok mutluyum, bebeğim." Bana tekrar sarıldı, Fleur'un boyundaydı, yani benden bir karış kısaydı. "Ziyaret için uğradığında bunu beklemiyordum. İnanamıyorum ama buna çok inanıyorum. Peki, düşün ne zaman? En az bir yıl içinde olmalı-"

"Anne." Kendimi geri çektim ve kolunu nazikçe sıktım. "Şu anda hâlâ o anın içindeyiz. Bunu daha sonra çözeceğiz."

Fleur'a döndü, elini tuttu ve avizenin ışığı altında yüzüğü inceledi. "Bastien." Dilini dişlerine vurarak şaklattı. "Bu yüzük harikulade. Kusursuz bir zevkin var."

"Biliyorum," dedim sırtarak.

"Bunu istediğini ona söyledin mi?" diye sordu Fleur'a.

"Hayır," dedi Fleur gülümseyerek. "Bunu kendi başına yaptı."

Annem yüzüğü bir kuyumcu gibi incelemeye devam ederken, "Bu yirmi dört karat olmalı," dedi. "Berraklığı gerçekten olağanüstü." Sonunda Fleur'un elini bıraktı ve yüzüne baktı. "Senin adına çok mutluyum. Yakında bir Dupont daha olacağına inanamıyorum. Ve etrafta koşuşturan, aile adını ve mirasını devam ettiren küçük Dupont'lar."

Sahip olabileceğimiz ya da olamayacağımız hiçbir çocuk Dupont mirasına dahil olmayacaktı. Hayatlarında Godric ve benim seçtiğimizden daha iyi bir şey yapacaklardı. Saygıdeğer, övgüye değer bir şey.

"Bu bir kutlama gerektirir," dedi annem. "Salonda şampanya ve havyar." Uşağıyla konuşmak ve ona tüm detayları anlatmak için diğer odaya geçti.

"Annenin heyecanlanmasına sevindim," dedi Fleur. "Nasıl tepki vereceğinden emin değildim."

"Seni seviyor."

"Bunun çok hızlı olduğunu, acele ettiğimizi söyleyeceğinden korktum."

"Benim kararına güvenir. Bırakın adını duymayı, tanıştığı tek kadın sizsiniz."

Bu onu ısıtmışa benziyordu çünkü gülümsedi ve tekrar yüzüğüne baktı, parmağını ortasındaki büyük elmasın üzerinde hafifçe gezdirdi. Uzun bir bakıştan sonra tekrar bana baktı, gözleri o kadar parlaktı ki ay gibiydiler. "Seni seviyorum."

Yüzündeki ifadenin, kalbini koluna takışının ve kalbinin sadece benim için atmasının tadını çıkardım. Bakışlarına kendimi o kadar kaptırmıştım ki, neredeyse karşılık vermeyecektim. "Ben de seni seviyorum."

Ağzımda bir puroyla depoda oturuyordum. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, damlalar çatıdaki kedilerin izdihamı gibiydi. Son birkaç günü Fleur'la yatakta, bahardaki tavşanlar gibi sevişerek geçirmiştım ama ne yazık ki işe geri dönmek zorundaydım.

Telefonum bir mesajla titredi. ***Buluşabilir miyiz?***

Godric'ti.

Kendisinden haber almayı beklediğim son kişiydi. Niyetleri ve toplantının amacı hakkında sorular sormak istiyordum ama bu onu korkutabilirdi. ***Ne zaman?***

Şimdi.

15 dakika içinde şehirde olacağım. Tek kelime etmeden depodan ayrıldım, arabayı kendim kullandım ve Paris'e döndüm. Görkemli şehrin binaları ve ışıklarıyla çevrili olduğumda, bana bir yer mesaj attı, sahibi olduğu bir bar olmalı çünkü sabahın dördünde hiçbir şey açık değildi.

Boş sokağa park ettikten sonra loş ışıklı bara girdim ve Godric'i odanın ortasındaki bir masada tek başına gördüm. Barmen yoktu, yani içkisini kendi yapmış olmalıydı. Adamlarından hiçbirini yanında görünmüyordu, bu bir barış jestiydi.

Barda kendime yardım ettim ve karşısına oturmadan önce bir içki hazırladım.

İçkisi bir süredir orada duruyormuş gibi görünüyordu, çünkü buzun çoğu erimiş ve bardağındaki viskiyi sulandırmıştı. Bardağın dışı buğulanmıştı ve tabanındaki masanın üzerinde gözle görülür bir halka vardı. Pahalı siyah bir ceket giymiş ve koluna Omega marka bir saat takmıştı. Her zaman güzel şeylere önem verirdi; giysiler, arabalar, mücevherler.

Önemsediğim tek şey kadınlardı. Ve şimdi, garajımdaki tüm arabalardan ve Godric'in dolabındaki tüm saatlerden daha değerli bir kadına sahiptim.

Sandalyede rahatlarırken bana baktı, düğünde olduğundan farklı olarak gardını indirmişti. Ceketini açıp puro zulasını gösterdi ve bir tane alıp bana uzattı.

"Buna hayır diyemem." Aldım ve . O da

aynısını yaptı.

Kısa süre sonra etrafımızı bir duman bulutu sardı. İkimiz sanki son birkaç yıldır hiç düşman olmamışız gibi rahat bir sessizlik içinde oturuyorduk. Sarı saçlarımız ve mavi gözlerimizle aramızdaki ilişkiyi fark etmemek imkânsızdı. Zayıftı ve sanki ağırlık kaldırmak yerine koşu bandında koşuyormuş gibi . Kendinden çok silahlara güvenirdi. Benim farklı bir felsefem vardı, çünkü bir düşman silahlarınızı ve bıçaklarınızı elinizden alabilirdi ama gücünüzü asla alamazdı.

Dakikalar geçti ve ikimiz de konuşmadık, sadece sigara ve içki içtik, caddeye bakan büyük pencere yağmaya devam eden yağmur damlalarıyla kaplıydı.

Fleur'un şu anda yatağında, tişörtünün içinde ölü gibi uyuduğunu biliyordum. Godric'in eve gidip gitmediğini merak ediyordum. Sessizlikten sıkıldığımda onu bozdum. "Uyarın için teşekkür ederim." Ona hiçbir şey için minnettarlığımı göstermek istemiyordum ama bunu yapmazsam zevksizlik etmiş olacağımı da biliyordum.

Neredeyse hiç buz kalmamış olmasına rağmen bardağını döndürdü. "Senden bir anlaşma yapmanı beklerdim, savaş çağrısı yapmanı değil."

"Bir anlaşma yaptım ve sonra fikrimi değiştirdim."

Bir kadeh içti ve bardağı masaya geri koydu. "Nişanlınızın eski kocası için."

"Annem sana söyledi."

Hafifçe başını salladı. "Tebrikler."

Gerçek olup olmadığından emin olamadığım için kabul etmedim.

"Neden Aristokratlarla olan ittifakınızı eskiden kızınızı beceren bir adam için bozdunuz?"

Bunu ifade etme şekli hoşuma gitmedi ama yemi yutmadım. "Aşk insana çılgınca şeyler yaptırır."

Purosundan bir nefes çekti ve bana bakarken dumanın dilinde emilmesine izin verdi. Saniyeler sonra dumanı bir bulut olarak bıraktı.

"Hepsi Oscar'ın Fleur'u gömme planından haberdardı. En az onun kadar suçlular."

"Bahane gibi geliyor."

"Öyle ama yine de geçerli."

"Geri geleceklerini biliyorsun. Ve , senin için gelecekler."

"O köprüye geldiğimde geçeceğim." Puromu bir kenara bıraktım ve bir içki aldım. Kardeşimle bunu yıllardır yapmamıştım, iş ortağı olduğumuzdan beri, bana yalan söylemeden önce.

Godric konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu. "Gerçek anlaşma bu mu?"

Ona baktım, cevap vermeden önce ne demek istediğini anlamaya çalıştım. "Evet."

Hafifçe başını sallamadan önce bir süre bana baktı. "Annem bana söylediğinde çok heyecanlıydı, söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamadım."

"Sana söylemesine şaşırdım."

Omuz silkti. "Her birkaç yılda bir, yeniden kardeş olmamız için yalvarıyor. Geçmiş bir kenara bırakıp yeniden başlamamız için. Sanırım yaklaşan nikâhınız bunu yeniden alevlendirdi." Purosundan bir nefes daha çekti. "Asla evlenmeyeceğimi biliyor, o yüzden..."

"Asla asla deme. Ben de evleneceğimi düşünmemiştim."

"O zaman çok iyi bir kadın olmalı."

"Hiçbir fikrin yok kardeşim."

Ona uzun zamandır söylemediğim bir şeyi söylediğimde sustu.

Kalabalık bir odanın ortasında, kendisine doğru gelen füze hakkında hiçbir uyarısı yokken, duygusal yükümü onun üzerine boşalttığım için biraz utanmıştım. Ama artık olan olmuştu, bu yüzden pişman değilmişim gibi davranmak zorundaydım.

Godric bir süre daha purosunun tadını çıkardı, düşüncelerinde kaybolurken gözleri başka yerlere kaydı. "Adı Ivan."

Tüm dikkatim ona odaklanmıştı, yağmurun sesi aniden kesilmişti.

"Kendi hükümetine karşı işlediği suçlar nedeniyle bir Rus hapishanesinden kaçtı. Yıllarca Orta Doğu'da gizlendi. Şimdi Paris'te kendi örgütü var. Buranın zenginlik ve güç merkezi olduğunu söylüyor."

Anksiyete yaşamadım ama şelaleye benzer bir adrenalini hissettim.

"Bastien." Sigarasını ağzından çıkarıp parmaklarının arasında masaya bıraktı ve konuşma bir an öncesine göre daha da ciddileşti. "Psikopatın içindeki psikopatı ortaya çıkarıyor."

"O zaman neden onunla çalışıyorsun?"

". Sadece iş konusunda aynı ideolojilere sahibiz."

"Aynı inançları paylaşıyorsanız ve o bir psikopatsa, bu sizi ne yapar?"
Bakışlarımla onu delip geçerken başımı eğdim.

Purosunun ucundan yükselen dumanla arkasına baktı.

"Sadece düşünülmesi gereken bir şey..."

Sanki bu sözler üzerine sıçramış gibi baktı. "Şehirdeki tüm gruplara senin üzerine gelmeleri için rüşvet veriyor. Rüşveti kabul etmeyenler de bunun yerine ailelerine yönelik bir tehdit alıyor. Ama birçoğu eski Cumhuriyeti destekliyor, Beşinci Cumhuriyete sadece siz zorladığınız için bağlılar. Yeni bir liderlik arıyorlar."

Tenim kızarmadan önce karıncalandı. Sanki başımın bir silah doğrultulmuş gibi, sadece iki kişi olmalarına rağmen yakın bir tehlike hissettim.

boş bir odadayız.

"Fazla zamanın kalmadı."

Dünyadaki en iyi poker suratına sahiptim, bu yüzden söylediklerine tepki vermedim, ama endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Bahçemde bir yılan vardı ve ben orada olduğunu fark edene kadar tüm meyvelerimi yemişti. Bana rapor veren çeteleri tehdit edecek kadar güçlüydü ve tehditleri bana söylemeye korkacak kadar da güçlüydü. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Purosunun ucundan çıkan duman tavana doğru yükselmeye devam ediyordu. Uzun bir süre temkinli gözlerle bana baktı. Ama yavaş yavaş duvarlar yıkıldı ve kızgınlığı kayboldu. "Çünkü sen benim kardeşimsin, Bastien."

"Geç oldu," dedi Luca, uzun gecenin ardından yorgunluktan ölüyormuş gibi gözlerini silerek. "Güneş doğmak üzere. En son Notre-Dame'dan Oscar'ı yaktığımızda bu kadar geç kalkmıştım." Kollarını kavuşturarak masaya yaslandı.

"Godric buluşmak istedi."

Luca canlandı, sanki bu bilgi yorgunluğunu yenmeye yetecekmiş gibi. "Ne dedi?"

"Ivan adında bir Rus puştunu duydun mu?" Başını

salladı.

"Ben de . Ama adamlarımıza beni teker teker ele vermeleri için rüşvet veriyor ve onları tehdit ediyor. Eğer Godric doğruyu söylüyorsa, ki bence söylüyor, bu da adamların yüzümüze karşı yalan söylediği anlamına gelir."

Luca bütün bunları sindirmiş, bakışları parlatılmış bir bıçak gibi yavaş yavaş keskinleşmişti. "Bunun bir oyun olmadığını nereden bileceğiz-"

"Çünkü öyle değil."

"Godric yıllardır seninle uğraşıyor." "Doğruyu söylüyor."

Luca başını hafifçe eğerek beni inceledi. "Neden bu kadar eminsin?"

Çünkü Godric'e gerçeği söylemiştim. Gerçeğimi söylemiş ve ona içimi dökmüştüm. "Ben sadece öyleyim."

Luca bakışlarımda bir şey görüyor gibiydi çünkü beni zorlamadı. "Bunu nasıl halledeceğiz?"

"Bildiğimizi yanlış kişiye söyleriz ve Ivan içeri girer." Başıyla onayladı.

"Bu da önce onu vurmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Ve bu darbeyi destekleyen tüm pislikleri idam edin."

FLEUR

Sonraki birkaç gün boyunca Bastien'i nadiren gördüm.

Zar zor evdeydi. Nadiren uyurdu. Mesajlarıma her zaman cevap veriyor ve beni kontrol etmek için arıyordu, ama açıkça mesafeliydi, sanki akli başka yerdeydi. Bunun benimle bir ilgisi olmadığını biliyordum çünkü bana karısı olmamı teklif etmişti ve yanında olduğu kısa süreler boyunca benimle sevişmeye devam ediyordu.

Ama bir şey onu rahatsız etti.

Bir sabah eve geldi ve yorgun olduğu için doğrudan yatağa gitti. Uyandığında öğleden sonraydı. Duş aldı ve eşofmanlarıyla dışarı çıktı, sanki bir kez olsun hemen kaçması gerekmiyormuş gibi. Ama benimle o anı yaşıyor gibi görünmüyordu, akli başka yerdeydi.

Akşam yemeği yedik, onun için kahvaltı ettik ve o haber bekliyormuş gibi telefonunu kontrol etmeye devam etti. Dikkati dağınıktı, her zamanki gibi benimle ya da konuşmamızla ilgilenmiyordu.

"Bebeğim?"

Ona doğrudan hitap ettiğimde telefonunu bıraktı. "Her şey yolunda mı?"

Bana bakarken yemeğinden bir ısırık aldı ve cevabı bilerek uzatıyor gibiydi. "Şu anda işte bir sürü işim var."

"Biliyorum. Sorduğum soru bu değildi." Soruyu geçiştirmeye çalışması, her neyle uğraşıyorsa beni daha da endişelendirdi. "Her şeyin yolunda olup olmadığını, iyi olup olmadığını sordum."

"Her şey yolunda, tatlım."

Bana ilk kez yalan söylüyordu. Bunu söyleyebilirdim çünkü bu konuda berbattı. "Bana yalan söylemeyeceğini söylemiştin."

Çocuğuna kızmış bir ebeveyn gibi sinirli bir iç çekti. "Şu anda bir sürü şeyle uğraşmak zorundayım. Eve pek uğramadığımı biliyorum-"

"Bununla ilgili bir sorunum yok Bastien. Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum."

Sandalyede rahatlamıştı, artık yemeğiyle ilgilenmiyordu ve sadece bana bakıyordu. "Ben iyiyim. Her şey yoluna girecek. Sadece bir şeyin ortasındayım."

"Neler oluyor?" "Bu

senin sorunun değil."

"Seninle evleneceğim, yani *bu* benim sorunum."

Beni pek çok kez köşeye sıkıştırdığı gibi o da köşeye sıkışmış bir halde bir iç çekiş daha yaptı. "Lütfen bu işin peşini bırak." Sesinde hafif bir yalvarış, kontrollü bir çaresizlikle sessizce söyledi.

Onu bu kadar derinden tüketen şeyin ne olduğunu bilmek istiyordum ama eğer bu konuda konuşmak istemiyorsa, onu zorlamayacaktım. Bir kasa gibi sırlarını kilitlemişti ve sadece en beklenmedik zamanlarda şifreyi girip kapıyı bana açıyordu. "Pekâlâ."

"Teşekkür ederim." Sorgulama sona erdiğinde iştahı yerine gelen adam yemeğine geri döndü. Ağızına büyük bir lokma attı ve çiğnerken etkileyici çene çizgisi sertleşti. Her şeyi yapabilir ve seksi görünebilirdi; ata binebilir, ağaç kesebilirdi. Çöpçü bile olabilirdi ve bunu seksi bile yapabilirdi. "Düğün hakkında bir fikrin var mı?"

Düğünü önemsediğinden şüpheliydim, sadece konuyu değiştirmek istiyordu. "Sanırım sen büyük bir düğün istiyorsun çünkü sen biliyorsun tam anlamıyla

herkes?"

Bana sertçe bakarken lokmasını çiğnedi. "Sevdiğim kadınla evlenmek istiyorum. Davetli listesi umurumda değil. Sen ne istiyorsun?"

"Açıkçası bilmiyorum." Adrien'la evlendiğimde zaten büyük bir düğün yapmıştım. Büyük bir kilisede yüzlerce insan, görkemli bir resepsiyon, her şey vardı. Tüm bunların bir yalan olup olmadığını merak ettiğim güne kadar hayatımın en güzel günüydü. "Küçük bir şey benim için sorun değil, ama zaten bir düğünüm olduğu için bu konuda senin de söz hakkın olması gerektiğini hissediyorum." Adrien konusunu açmak istemiyordum ama Bastien'in sahip olmadığı bir deneyime sahiptim. Bu da kararı etkilemeliydi.

"Daha önce bir düğün yaptın ama benimle hiç evlenmedin." Mavi gözleri bazen çok nefes kesici olabiliyordu, tıpkı şu anda olduğu gibi ciddi ve yoğun. "Bu seferki ben ölene kadar sürecek."

Sadece bir avuç arkadaşım vardı ve ailem yoktu, bu yüzden yanımdaki insan sayısı çok az olacaktı. Ama Bastien haklıydı. Konuk listesinin bir önemi yoktu.

"İstediğim tek şey, ödün tek şey, seni gelinlik içinde görmek. Benim adımları kendi adın olarak almanı istiyorum. Sonra o gelinliği çıkarıp yatak odamın zeminine bırakmak istiyorum. Yatak odamızın zeminine. Bunlara sahip olduğum sürece mutlu olacağım. Geri kalan her şeye sen karar verebilirsin."

Tanıştığımızda bana romantik bir adam gibi gelmemişti ama şu ana kadar birlikte olduğum en romantik adamdı. "Adrien'ı son gördüğümde ona seninle evleneceğimi söyledim. Birkaç saat sonra da sen bana teklif ettin."

Gözleri beklediğim gibi yumuşamadı. Sanki o anda beni kiliseye götürüp karısı yapmak üzereymiş gibi daha sahiplenici bir hal aldı. "Sanırım o gece ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk."

"Evet, sanırım öyle." Ama bunu daha uzun süredir , bana bir erkeği bayılabilecek büyüklükte bir elmas yüzük alacak kadar uzun süredir. "Madem bu konudan bahsediyoruz, sana bir şey sormak istiyorum."

Ya tok olduğu ve sadece birkaç parça kaldığı için ya da bu konuşma tüm dikkatini aldığı için yemeğini yemeyi bıraktı. "Ne oldu, tatlım?"

Bu kadarını önceden düşünmemiştim, her şey bu kadar hızlı gelişirken, kalbi kırık bir duldan birkaç saniye içinde sırlıklam aşık olan birine dönüşürken düşünmemiştim. Ama artık o an gelmişti ve onunla yüzleşme zamanı gelmişti. "Bu konuşmanın erken olduğunun farkındayım çünkü şu anda bu kafa yapısında değilim ama... çocuklar hakkında konuşmalıyız."

Gözünü kırpmadı ya da irkilmedi. Konudan gözle görülür bir şekilde rahatsız olmadı.

Adrien bu konuda hep ayak sürümüştü. Ne zaman bundan bahsetsem panik atak geçirecekmiş gibi görünüyordu. Ama şimdi, bu bir lütuftu çünkü böyle yalancı, omurgasız bir adamdan çocuk sahibi olmak istemezdim. Şimdi, Bastien... Onun bebeklerine sahip olmayı çok isterdim. Özellikle de onun gözlerini taşıyorlarsa... Tanrım bana yardım et.

Bir sonra Bastien konuştu. "İstiyorsan alabiliriz." "Ama bu konuda ne hissediyorsun?"

"Baba tipine benziyor muyum?" diye sordu biraz soğuk bir şekilde. "Bu benim gündemimde değil. Ama eğer bir aile istiyorsan, bana ne zaman olacağını söyle, ben de adım atayım."

Bu konudan uzak durmadı, tam bir işbirliği içindeydi. Minnettar olmalıydım ama baba olmak isteyen bir kocam olmasını umuyordum. Ama ondan bir şeyi istemesini, olduğundan farklı bir insan olmasını isteyemezdim. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Neden çocuk sahibi olmamayı tercih edeyim ki?" diye sordu hafif bir kuşkuyla. "Öncelikle, benim işim çocuk yetiştirmek için ideal değil. Gündüzleri uyuyorum, geceleri yokum. Bir veli toplantısına herkes altına sıçar. Çocukluğum travma ve şiddetle geçti, bu yüzden bir çocuğun gelişmesi için sıcak, besleyici bir ortam yaratma konusunda hiçbir şey bilmiyorum." Başını eğdi. "Babamın ölmeden önce bana söylediği son şey neydi biliyor musun?" Sesi farklıydı -Kızgın ama aynı zamanda kontrollü.

Tüm bunları dinlemek bana acı veriyordu çünkü gözlerindeki acıyı görebiliyor, göğsünün içinde bir cehennemde yanan harcanmamış öfkeyi duyabiliyordum. O emretti

Kendine güveni olan bir odadaydı ama içi hepimiz gibi kırıkta.

"Keşke hiç *doğurmasaydım* dediğim değersiz *bir* evlat olduğumu söyledi."

Acı dolu bir nefes aldım, gözyaşlarımı başlamalarına fırsat vermeden öldürdüm. Bu konuşmayı hayal etmek, birinin çok sevdiğim birine bunu söylediğini hayal etmek acı veriyordu. Annesi çok sevgi dolu, çok anaç biriydi ve böyle lanet bir hıyar olan bir babaya sahip olmayı hayal etmek zordu.

"Ebeveyn olmak istemediğim gibi, bu iş için uygun da değilim."

Söylediklerini sindirmek, kalp kırıklığını yüzüm kızarmadan kabul etmek için bir saniyeye ihtiyacım vardı. "Olanlar için üzgünüm-"

"Bana acıma. Ben sempatiye ihtiyacı olmayan yetişkin bir adamım."

Sanki yataktaki itirafı hiç olmamış, kırılmanlığı çoktan gitmiş gibiydi. "Bu acıma ya da sempati değil."

"Her ne ise, onu istemiyorum." Hırçınlaştı, bana nişanlısı değil de ona karşı gelen bir pislikmişim gibi davrandı.

Normalde karşılık verirdim ama görmeyi reddettiği yaralarından kan akmaya devam ettiği gerçeğini göz önünde bulundurarak buna izin verdim. "Annene nasıl davrandığını gördüm. Ona karşı nazik, saygılı ve kibarsın. Ve bana hayatım boyunca hiç kimsenin hissettirmediği kadar sevildiğimi hissettirdin. Sana yabancı olan genç kadınları korumak istediğin için hâlâ değer verdiğini söyleyebileceğim kardeşinle anlaşmazlık içinde sin. Bu iş için uygun olmadığını söylüyorsun ama sen benden daha uygunsun."

Bakışları kaya gibi sert ve metanetini koruyor, sözlerimin bedenini delip geçmesine izin vermiyordu.

"Ve eğer çocuklarımız olursa, artık çalışmayacaksın, böylece tüm bu şeyler hakkında endişelenmemize gerek kalmayacak."

Söylediklerim karşısında kaşları yavaşça çatıldı. "Senden asla çocuk sahibi olma hayalinden vazgeçmeni istemem, o halde neden benden bu şehri yönetme hayalimden vazgeçmemi istiyorsun?"

"Sana sormazdım. Sadece böyle olacağını varsaydım."

"Bu yanlış bir varsayımıdır."

Hayal kırıklığı beni bir yıkım topu gibi vurdu. "Yani sen bu ülkenin organize suç örgütünün başındayken ve sırtında bir hedef varken bizim küçük çocuklarımız mı olacak? Ben risk altında olmayı sorun etmiyorum çünkü bu kararı kendim verebilecek kadar büyüdüm ama onlar öyle olmayacak."

"Sana bir şey olmasına asla izin vermem. Bunu kanıtladım."

"Biliyorum, ama-"

"Çocuklarımıza bir şey olmasına da asla izin vermem. Sana bakacağım ve seni koruyacağım. Her zaman."

"Bunu anlıyorum Bastien. Ama her şeyi kontrol edemezsin."

"İstemediğim bir şey için işimden vazgeçmeyeceğim." Sesini yükseltmedi ama bir şekilde bağıryormuş gibi hissettirdi. "Ve benden bunu beklemen yanlış."

"Bastien, işini seviyor musun?" "Bu

nasıl bir soru böyle?"

Onu tetiklediğimi biliyordum ama devam ettim. "Bazen hâlâ bir şeyleri kanıtlamaya mı çalışıyorsun diye merak ediyorum." Babasının söylediklerinden daha fazlası olduğunu kanıtlamaya. Babasının hiç olmadığı kadar büyük bir kral olduğunu kanıtlamak.

Bastien ölüm sessizliğine bürünmüştü ve bu sessizlik devam ettikçe daha da boğucu bir hal alıyordu.

Kahretsin, artık geri dönüş yoktu.

İfadesi sertleşti ve değişim belli belirsiz olsa da bir şekilde delirmiş gibi görünüyordu. Konuştuğunda sakın konuşmayı başarıyordu ama deliliğin sınırına dayanmıştı. "Yapma. Analiz etme. Beni."

"Bastien-"

"Şimdi konuşuyorum ve sen de dinleyeceksin."

Tanrım, bu yüzüme bir tokat gibi geldi. Benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Eğer bu kısıtlamaysa, boğazlarını kesmeden önce erkeklerle nasıl konuştuğunu hayal etmekten nefret ediyordum.

"Seninle çoktan uzlaştım. *Eğer* istediğin buysa, istemediğim bu çocukları doğurmaya hazırım. Şimdi uzlaşma sırası *sende*. Buna diplomasi, müzakere, yetişkin olmak denir. Bu çocukları alırsın ve ben işime devam ederim ya da bu çocukları almazsın ve ben işime devam ederim. Seçenekleriniz bunlar." Aniden masadan kalktı ve muhtemelen yatak odasına gitmek üzere arkamdan yürüdü.

Sandalyemde kaldım çünkü hareket etmekten çok korkuyordum. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Benimle hiç bu kadar aşağılayıcı konuşmamıştı. Sadece benim için sakladığı öfkesini dizginlemeye çalıştığını hiç görmemiştim. Gelinliğimi yırtıp atmaktan bahsetmiş ve hemen ardından sanki benden nefret ediyormuş gibi konuşmuştu.

Bir dakika sonra geri geldi, dışarı çıkmaya niyetliymiş gibi sokak kıyafetlerini giymişti.

Onu durdurmadım. Kalmasını istemedim.

Dışarı çıktığında kapıyı çarptı ve bunu da hiç yapmamıştı.

Gece yarısı olduğunda ve eve gelmediğinde, gecenin geri kalanında geri dönmeyeceğini biliyordum.

Yatağıma uzandım, sürekli gözyaşlarının eşliğindeydim ve kendimi ondan bu kadar uzak hissetmekten nefret ediyordum.

Daha önce hiç yapmadığım bir şey yaparak, paranoyaya kapıldığım için nerede olduğunu bilmek isteyerek sık sık bulunduğu yere baktım.

Ama Bastien bunu yapmazdı.

Noktası, serinlemek için biraz yalnız ihtiyacı varmış gibi birkaç saat boyunca bir barın içinde kaldı. Sonra Paris'in farklı yerlerine gitti, belki de

diğer ortaklarıyla buluşacak.

Orada yatıyordum, uyuyamıyordum, titriyordum çünkü çok korkmuştum.

Beni terk edeceğinden korktum. Söylediklerimle çizgiyi aştığımdan. Hayatımın en iyi ilişkisinin dinamiğini sonsuza dek değiştirdiğimden.

Bastien'in aramayacağını ya da mesaj atmayacağını biliyordum. Sabaha kadar dışarıda kalacaktı. Belki o zaman eve bile gelmeyecekti. Ne kadar kızgın olduğunu anlayabiliyordum. Ama ne kadar istese de aramalarımı ya da mesajlarımı görmezden geleceğini biliyordum.

Ben de onu aradım, ışıklı ekranın parıltısıyla örtülüydü.

Telefonu açmadan önce ancak bir kez çaldı. Arka planda sesler vardı ve sonra sanki binanın başka bir bölümüne ya da belki de dışarıdaki kaldırıma doğru yürüyormuş gibi uzaklaşmaya başladılar. Hiçbir şey söylemedi, sanki iyi olduğumu biliyordu çünkü benim onun yerini kontrol ettiğim gibi o da benim yerimi kontrol ediyordu.

Ne söyleyeceğimi, nasıl başlayacağımı bilemedim. Bu yüzden söyleyebileceğim tek şeyi, mantıklı olan tek şeyi söyledim. "Seni seviyorum." Evde olmasını diledim ama sormak istemedim. İstemiyorsa orada olmasını istemedim.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, aramızdaki sessizliğin denize atılan bir çapa gibi batmasına izin verdi.

Karşılık vermeyeceğinden korkuyordum.

Sessiz bir nefes verdi ve bunun bir sıkıntı iç çekişi mi yoksa sadece sakinleştirici bir nefes mi olduğu belli değildi. Belki de ben aradığımda sigara içiyordu ve purosuna hâlâ dudaklarının arasındaydı. "Seni seviyorum, tatlım. Her zaman."

O içeri girdiğinde ben kanepedeydim.

Saat sabahın dördüydü. Kalbimdeki bu endişeyle uyumaya çalışmaktan o kadar yorulmuştum ki, sabahmış gibi duş alıp hazırlandım

Sonra da tişörtünü ve eşofmanını giyerek ateşin önündeki kanepeye oturdu.

Durdu ve sanki orada olmamı beklemiyormuş gibi bana baktı.

Bakışlarım onu tekrar kaçıracaktı gibi doğrudan ona bakmadım.

Parmaklarını saçlarında gezdirdikten sonra koltuğa doğru ilerledi ve bir bileğini diğer dizinin üzerine koydu.

Bundan nefret ediyordum. Ne kadar uzak hissettiğini. İlişkımız ne kadar gerginleşmişti. Bu garip bir durumdu çünkü ikimizden de özür dilemek gerekmiyordu. Kimse gerçekten yanlış bir şey yapmamıştı ama yine de bu konuşma ilişkimizi mahvetmişti. "Senden çocuk sahibi olmak istiyorum."

Bakışlarını kaydırdı ve sanki bunu söylememi beklemiyormuş gibi bana baktı.

Sarı saçlı ve mavi gözlü küçük bir çocuk hayal edebiliyordum. Onu gördüğümde kalbimin yerle bir olduğunu hayal edebiliyorum. Onun büyüüp bir erkek olmasını ve evden ayrılmasını izlemek çok acı olurdu. "Ama sen bu işin içindeysen bunu yapamam. Bana olanlardan sonra olmaz. Çünkü benim başıma gelen onların da başına gelirse..." Düşüncesi bile beni öldürecekken cümleyi bitiremedim.

Sanki yeni bir raunt için ringe çıkmış gibi tekrar başka tarafa baktı.

"Ama çocuksuz yaşayabilirim." Hiç sahip olmadığım bir gerçeklik olmadan yaşayabilirdim. Gerçekleşmemiş bir şey olmadan yaşayabilirdim. Çünkü Bastien'e olan aşkım ve onunla olan hayatım tanıştığımız andan beri beni tamamlamıştı. "Ama ben sensiz yaşayamam."

Bana döndü ve bir anda tüm öfkesi kayboldu. Bakışları daha önce hiç göstermediği bir derinliğe sahipti, söylediklerimden gözle görülür bir şekilde etkilenmişti. Bakışlarında ne bir göz kırpması ne de bir tereddüt vardı. Sonsuza dek sürecektir gibi gelen bir süre boyunca bana baktı. "Şimdi karar vermek zorunda değilsin. Belki birkaç yıl sonra daha farklı hissedersin."

Zaman korkumu bir buz torbasının yanığı uyuşturması gibi uyuşturmuştu ama hala oradaydı ve tavan arasında yaşamaya devam eden bir hayalet gibi peşimi bırakmıyordu. Suya batmadan önceki saniyeyi asla unutmayacaktım, öleceğimi ve bunun acı verici, korkunç ve karanlık olacağını bilmenin çiğliğini asla unutmayacaktım... ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Eğer çocuğumun başına böyle bir şeyin gelme ihtimali olmadığını söyleyemiyorsam, o zaman anne olmaya uygun değildim. Ve eğer onlara daha iyi bir hayat vermek için babalarını terk etmeye istekli değilsem, o zaman kesinlikle uygun değildim. "Fikrimi değiştirmeyeceğim." Farklı bir hayatın kaybını kabul ettim, yürümeyi beklemediğim farklı bir yolu kabul ettim. Ama bu doğru geliyordu.

Bakışlarımdaki güven yeterli değilmiş gibi beni inceledi. "İçeri girdiğimde eşyalarını toplanmış görmeyi bekliyordum. Komodinimin üzerinde yüzüğünü görmeyi bekledim. "Bittiğini söylemeni bekledim."

Gözlerim yaşardı. "Sen gittiğinden beri berbat haldeyim." Yatağında uzanmış, onun eve gelmesini beklerken, başıma gelen en güzel şeyi mahvetmiş olmaktan korkuyordum. "Ölüm beni kovalamadıysa, ne kovalayabilirdi ki?"

Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve yüzümü kavrayarak saçlarımı süpürdü. Beni tutarken açık dizlerimin arasına girdi, nasırlı başparmakları yüzümden aşağı yuvarlanan gözyaşlarını yakaladı. "Hiçbir şey, çünkü hiçbir şey beni benden uzaklaştıramaz."

BAGT) TR

Yemekler gelir gelmez Luca yemeğinin üzerine eğildi ve kreplerini mideye indirdi.

Geç saatlere kadar dışarıydık, o kadar geç olmuştu ki işimiz bittiğinde neredeyse öğle yemeği vakti gelmişti. Kahvaltı yemeği ikimiz için de gayet uygundu. Ölesiye yorgundum çünkü iş hayatım olmuştu ve eve geldiğimde kadınıma hak ettiği ilgiyi göstermem gerekiyordu.

Bekârlık geride bırakmıştım. Evim bana ait değildi, maçı bir sürahi viski eşliğinde izlemiyordum. Artık banyoda ve oturma odasında daha önce olmayan çiçek vazoları vardı. Bazen iç çamaşırı almak için çekmecemi açtığımda, onun tangaları yanıma dökülüyordu. Başka bir isimsiz kadın yatağında olmazdı. İşini yapan fahişe için komodinin üzerine para bırakmazdım.

Ama tek bir kadın bana tüm daha fazla keyif verdi. "Düğün planlaması nasıl gidiyor?" Luca sordu.

"Fleur'a sor."

Kocaman bir ısırık daha aldı ve yutmak için birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Lüksemburg Bahçeleri'nde evlenmek ve resepsiyonu Four Seasons'ta yapmak istiyor."

"O zaman büyük bir düğüne benziyor."

"Tüm şehri tanırsan böyle olur." Yumurtamı ve pastırmamı kreplerimden önce yedim. Luca tatlıları tuzlulardan önce yemeyi tercih ederdi.

"Annen ona yardım ediyor mu?"

"Hayır, ama sanırım bunu tavsiye etmeliyim. Birbirlerini daha iyi tanıyabilirler."

Ağzında bir lokma yemekle başını salladı. "İki ucu keskin kılıç. Annen ona torun falan yapması için baskı yapmaya başlayabilir."

"Fleur ve ben çocuk sahibi olmayacağız."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Şanslısın dostum. Kadınlar sanki hayatta başka bir şey yokmuş gibi çocuklarla kafayı bozmuş durumda. Fleur havalı biri, o yüzden sanırım bu beni şaşırtmadı."

Ona gerçeği söylemekte tereddüt ettim. Muhtemelen bunu kendime saklamalıydım çünkü bu benim işimdi, ama adama her şeyi anlattım. "Aslında çocuk istiyor ama sadece işi bırakırsam. Ona bunu yapmayacağımı söyledim, o da çocuk sahibi olmamasının sorun olmayacağını söyledi."

Bu Luca'nın yemeyi bırakmasına neden olacak kadar şaşırtıcıydı. "mi?" "Bensiz yaşamaktansa çocuksuz yaşamayı tercih edeceğini söyledi."

Her şey hakkında şüpheli görünmeye devam etti. "Ve bu senin için değil mi?"

"Neden bunu sorun etmeyeyim ki? Ben de tam olarak bunu istiyorum. Hiçbir zaman çocuk istemedim. Fleur ile güzel akşam yemekleri, şöminenin önünde sıcak geceler ve pahalı seyahatlerle dolu uzun bir hayat benim istediğim şey."

"Ama *senin* istediğin bu. O bunu ve daha fazlasını istiyor."

"İlişkiler uzlaşmayla ilgilidir. Şeye sahip olamazsın."

"Gerçekten mi?" Yemeğine dönmedi ve konuşma beklediğimden çok daha ciddi bir hal aldı. "Çünkü istediğin her şeye *sahipsin* gibi görünüyor..."

Öfkemin kabarmasına izin vermedim, kalabalık bir odadayken değil, her zaman iyi niyetli olduğumu bildiğim halde değil, kafa kafaya verdiğimizde bile. "Ona çocuk olayını yapabileceğimizi söyledim. Ben pislik değilim ve bana pislikmişim gibi davranılmasından hoşlanmıyorum."

"Sadece şaşırdım, dostum."

"Neden? Ona kendisini ve sahip olmak istediği çocukları koruyacağımı söyledim. Buna inanmaması benim suçum değil."

"Baban seni hep korudu, değil mi? Ama o ortamda büyümek seni fena halde mahvetmiş."

"Çocuklarımı asla bu hayata dahil etmem." Asla ellerine bir silah verip masum bir kızı vurmalarını emretmezdim. Gerçekten böyle hissetsem bile onlara asla istenmeyen kişiler olduklarını söylemezdim.

Bir süre sessiz kaldı, yemeğine baktı ama yemedi. "Bu kadını gördüğün andan beri seviyorsun. Başlangıçta korktuğu için kaçtığını biliyorum, ama bu kadın *boğuldu* ve o kaldı. Şimdi ona güvenli bir ortamda bir aile vermeyeceğinizi söylüyorsunuz ve o *yine* de kalıyor. Sana gösterdiği sadakat inanılmaz. Taşaklı kızmış dostum ve tüm bunlardan sonra ona bunu yapabilmene çok şaşırdım."

Kararımdan dolayı suçluluk hissetmemiştim ama Luca bu algıyı tamamen değiştirdi.

"Bu kadını bu kadar sevdiğin halde nasıl olur da bunu ona vermeyi reddedersin?"

"Sanırım sadece işimi elimden almaya çalışıyorsun."

Bu alay karşısında hemen sırtıttı. "Eğer işini isteseydim, seni şişlerdim, pislik herif."

Gerginliği gidermek için bir şaka yapmıştım ama dumanı elimle uzaklaştırdığım anda tekrar içeri girdi.

Tekrar ciddileşti. "Bu şimdi olacak bir şey değil. En az beş yılın var Bastien. Çocuk istemiyorum, hiç istemedim ve istemeyeceğim ama bir kadını senin sevdiğin gibi sevseydim, ona bunu yapamazdım, hele de çok iyi bir kadın olmuşken."

Yemeğime dokunulmadı ve soğudu, vücudumun geri kalanı da sanki ölüm katılığı sürecindeymişim gibi aynı şeyi yaptı. Bez değiştirmekten ve kıyafetlerime tükürmekten ibaret sıkıcı bir hayatı hayal etmek zordu, özellikle de geceleri adrenalinim olmadığında, onlar yattıktan sonra gölgelerde gelişmediğimde. Adrien onun için büyük bir hayal kırıklığı olmuştu, onu sevdiğini söylemiş ama bunu asla kanıtlamamış, ona hak ettiği sevgi ve saygıyı göstermemişti.

Ben de aynısını yapmak istemedim.

Eve geldiğimde, sanki o korkunç kavga hiç yaşanmamış gibi beni gördüğüne sevinmişti. Ben yattıktan sonra dışarı çıkmaya niyetliymiş gibi güne hazırlanmıştı bile. Saçı ve makyajı yapılmıştı ama benim uzun kollu gömleklerimden birini bol bir elbise gibi giymişti.

Beni öpmek için parmak uçlarında yükseldi, kolları boynuma dolanamadı, onun yerine omuzlarıma tutundu.

Ellerimi elbisesinin altından geçirdim ve o güzel kıçını avuçladım. Kapıdan içeri girdiğimde çok yorgundum ama onu elime aldığım anda kendime geldim. Kalçalarını kavradıktan sonra onu kendime doğru kaldırdım, bacakları otomatik olarak belime dolanıyordu.

şimdi kollarıyla boynumu sarabiliyor ve sanki sabahtan beri beni düşünüyormuş gibi beni öpüyordu. "Seni özledim."

Onun muhtaçlığı beni tahrik ediyordu, onu bu kadar çok seviyordum. Hiçbir yapışkanlık ona olan saplantımı engelleyemezdi. Bazen daha azı daha fazlaydı, ama diğer zamanlarda daha fazlası daha fazlaydı. Bir kadın elimi tuttuğunda, bu

Gecenin bir anda durması için tek gereken buydu. Ama Fleur'un beni bu şekilde hissettirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Ben de seni özledim, tatlım." Onu yatağa taşıdım ve gömleğinin altındaki külotunu tutup aşağı çekmeden önce kenara bıraktım. Gömleğini göğüslerinin üzerine ittim ve kalçalarını tutup aletimi almak için onu yerine kaldırmadan önce altlarımı indirdim.

Aletimi sırlıslıkla eden kayganlığının içinden kaydım ve şimdiden boşalmak istiyordum. "Kahretsin, beni gerçekten özlemişsin."

Uyandığımda kanepede kitap okuyordu ve üzerinde benim gömleklerimden biri vardı. Anlayabildiğim kadarıyla, benim önümde hiç giymediği için pijaması yoktu. Benim kıyafetlerimi tercih ediyordu ve bu benim için değildi.

Duş aldım ve kanepede ona katıldım.

Hemen kitabını kapatıp sehpanın üzerine bıraktı ve bana doğru sürünerek kucağıma oturdu, gözlerindeki heyecan sadece benim için taşıdığı bir meşale gibiydi. "İş nasıldı?"

Ellerim kalçalarına gitti. Bacaklarındaki değişimi, her gün koşu bandında koşarak geliştirdiği kasları hissedebiliyordum. Beli biraz daha sıkıydı ve onu her sıkıştırdığımda karın kaslarını başparmaklarımda hissedebiliyordum. Kıcı da daha sıkıydı ve bu kesinlikle hoşuma gidiyordu. "Aynı bok." Böyle rutin bir soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum, hele ki ofiste çalışan bir adam değil de bir suçluyken. "Günün nasıl geçti?"

"Yaban mersinli çöreğim çok lezzetliydi, yani harikaydı." Elleri göğsümde, kıcı kucağımda, onu gördüğüm andan beri onunla olduğum gibi bana takıntılıydı.

Kavgamızı gerçekten geride bıraktığından, feda etmek zorunda kaldığı şey için bana karşı bir kızgınlık hissetmediğinden hiç şüphem yoktu. Her şeyi oluruna bırakabilir, istediğini elde etmeme izin verebilir ve onun da bunun bedelini ödemesine göz yumabilirdim.

Ama şimdi çok fazla suçluluk hissediyordum. "Fikrimi değiştirdim."

"Ne hakkında?" diye sordu, neyi kastettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi gözleri kısılmıştı.

"Eğer çocuk istiyorsan, ben giderim."

Bu ifadeyi sindirmesi zaman aldı, yüz ifadesi şaşkınlık, daha derin bir kafa karışıklığı ve ardından şok gibi çeşitli aşamalardan geçti. Bir dakika önce mutluydu ama şimdi yıkılmış görünüyordu, sanki bu işin peşini bırakmalıymışım gibi. "Ne demek istiyorsun Bastien?"

"İşten emekli olacağım. Yeni bir hayata başlayabiliriz."

"Ama dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum. Fikrimi değiştirdim."

"Ama neden?" Sevecenliği geri çekildi. Kucağımdan ayrıldı ve yanımdaki kanepeye geçti. Sevinçten ziyade duygulara boğulmuş gibiydi, ki bu da amaçladığının tam tersi bir etkiydi.

"Çünkü seni seviyorum Fleur. Çünkü sana evlenme teklif ettim ve sen istediğin her şeyi hak ediyorsun. Seni ilk sıraya koyan bir adamı hak ediyorsun. Hiçbir şeyden ödün vermek zorunda kalmamalısn." Fleur'la tanıştığımdaya hayatım değişmişti ama ona evlenme teklif ettiğimde bir kez daha değişmişti. Artık tüm önceliklerim farklıydı. O benim için en önemli şeydi ve en çok istediği şeyi ondan esirgediğim için kendimi değersiz bir pislik gibi hissediyordum. "Yani, ne zaman olmasını istersen, o zaman olur."

Söylediklerimi kabullenmek için zamana ihtiyacı varmış gibi gözleri uzaklara daldı. "Bunu beklemiyordum." Koyu renk saçları bir omzunun üzerinden geriye doğru toplanmıştı ve gözlerinde daha önce görmediğim duygusal bir derinlik vardı. "Ben de senin sevdiğin şeyden vazgeçmeni istemiyorum Bastien."

"Ama ben onu sevmiyorum Fleur. Ben seni seviyorum." Gözleri tekrar bana döndü.

On yıldır yalanmış gibi davrandığım gerçeğin omurgamdan yukarı tırmandığını hissettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. Kırılan parçalar bir kez daha birleşmeye başladı ama her nasılsa iyileşme süreci ilk kırılmadan daha acı vericiydi. "Haklıydın."

Gözünü bile kırpmadan bakmaya devam etti.

Düğünde Godric'e söylediklerimi, kafamın ne kadar karışık olduğunu düşündüm. "Bütün bunları babamın söylediği gibi omurgasız, zayıf, istenmeyen çocuk olmadığımı kanıtlamak için yaptım. Ama o çoktan öldü ve bir hayalete hiçbir şey kanıtlayamam. Eğer gerçekten güvenli bir adam olsaydım, hiçbir şeyi kanıtlamak umurumda olmazdı. Ama değilim."

Gözleri ağlayacakmış gibi yumuşadı.

"Bu iş hiçbir şey ifade etmiyor. Her şeyin anlamı sensin." Milyarlarımı kazanmıştım, babamdan daha büyük bir adam olduğumu kanıtlamıştım, onun en sevdiği oğlundan daha başarılı olduğumu kanıtlamıştım.

Ama babamın gözlerimin içine bakıp beni hiç doğurmamış olmayı dilediğini söylediği andaki kadar boştum. Birçok yönden değişmiştim, yüz kilo kas yapmıştım ve yaralarımı dövmelemlerle kapatmıştım, beni çocukluğumdan tanıyan çoğu insan için tanınmaz hale gelmiştim, ama özümde bir nebze bile değişmemiştim.

Bunca zamandır babamın kanının içinde yatıyor ve tavana bakıyordum.

"Bastien..." Eli koluma gitti, sanki onun önünde bile asla dökmeyeceğim gözyaşlarının eşiğinde olduğumu biliyordu. Babamı öldürdüğüm geceden beri ağlamamıştım ve asla da ağlamayacaktım.

Elini tutup ağzıma götürdüğümde gözlerim şöminedeydi. Avucunu öptükten sonra yumruğumun içine aldım ve kalbimin üzerine yerleştirdim. "Sen artık benim hayatımsın."

"Bundan emin misin?" Luca arka koltukta yanıma oturdu. "Evet."

"Bir tuzak olabilir."

"Öyle olsa bile, ben iyi olacağım." Luca başka bir şey söyleyemeden arka kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Yağmur yeni başlamıştı ama giysilerimin büyümesine izin verdim.

nemli ve saçlarım ıslaktı, restoranın kapısına yaklaşırken acele etmedim.

İçeride ışıklar yanıyordu ve kareli fayans zeminli loş bir et lokantası görünüyordu. Duvara dayalı büyük şömine açıktı ve ziyaretçimin yüzünün yarısını ışıkla, diğer yarısını da karanlıkla örtüyordu.

Orada başka kimse yokmuş gibi görünüyordu ve oturduğu masa herhangi bir pencerenin hemen yanında değildi.

Masaya yaklaştım ve onu yakından gördüm, sarı saçları ve mavi gözleri vardı, Rus özellikleri barizdi. Burnu da ona göreydi. Kaşından çenesine kadar belirgin bir yara izi vardı, sanki yıllar önce bir bıçak onu fena halde deşmiş gibiydi.

Ben oturmadan önce bir dakika boyunca birbirimize baktık.

Önünde içki yoktu. Ellerini masanın üzerinde, kollarını kavuşturmuş bir şekilde tutuyordu - söylenmemiş bir görgü kuralı.

Dirseklerim masanın üzerindeydi, ellerim yüzümün yanında birleşmişti.

Ağır bir sessizlik geçti, ikimiz de birbirimize bakıyor, diğerinin kurşun geçirmez dış cephesini delmeye çalışıyorduk. Bana televizyonda gördüğüm, Kazakistan'dan fırlatılan kozmonotları hatırlattı.

Bizim gibi adamlarla bu bakışma yarışı günlerce sürebilir.

İlk o konuştu. "Beni arıyormuşsun, Kasap." Başını hafifçe eğdi, benden on-on beş yaş büyüktü ama hâlâ kaslı ve iri bir adamdı. "İşte buradayım."

Kibirli bir adamdım ama şehrimi bu kadar derinden etkileyebilecek bir rakibe karşı asla kibirli değildim. Sert ideolojileriyle benim işim için kampanya yürütüyordu ve belli ki iyi bir adaydı çünkü kendi destekçilerim bana sırt çeviriyordu. "Güzel. Kimse kanalizasyondaki bir fareyi kovalamaktan hoşlanmaz."

Hakarete karşılık vermek yerine, dudaklarında yavaş bir gülümsemenin belirmesine izin verdi. "Sen genç, kibirli bir orospu çocuğusun. Bu hoşuma gidiyor. Bana kendimi hatırlatıyorsun." Elini yüzüne doğru kaldırdı ve kaşından çenesine kadar yara izini takip etti. "Bunu almadan önceki halimi."

Tehdit inceydi ama mesajı kesinlikle aldım.

"Bunu bana veren adamı hala hatırlıyorum. Bir asla eskisi gibi olamadım..."

"Annen onu öptükten sonra daha iyi hissettin mi?"

Sırtışı geri döndü. Çoğu erkek muhtemelen onunla yüzleşmekten korkardı ama o benim hiç de korkmadığım gerçeğinden gerçekten keyif alıyor gibiydi. "Çalışmalarınıza hayran kaldım. Basit bir tüccarın oğlu olarak mütevazı bir başlangıçtan Başkan Martin'in sağ kolu ve ilk Fransız İmparatoru olmak, genç bir adam için oldukça etkileyici. İşte bu yüzden size reddedilmesi akıllıca olmayacak bir anlaşma teklif edeceğim."

O anlaşmanın ne olacağını zaten biliyordum.

"Geri adım at ve Beşinci Cumhuriyet'i iptal et, ben de yaşamana izin vereyim." "Bunu yapamayacağımı biliyorsun, Ivan."

"Ivan?" Tekrar gülümsedi. "Artık ilk isim bazında mıyız?" "Birbirini öldürmek isteyen tüm insanlar öyle değil mi?"

Bu sefer kıkırdadı. "Senden hoşlanıyorum Bastien. Bu da bunu biraz daha zorlaştırıyor... ama sadece biraz."

"Geri dönmeyeceğiz. Fransa'nın ekonomisi hiç olmadığı kadar güçlü. Turizm yüzde ellinin üzerinde arttı. Ve tüm ortaklarım zengin ve rahatlıkla çalışıyorlar. Hükümete karşı olmak yerine onunla birlikte çalışmak verimliliği arttırdı."

"Belki de bu doğru, ancak ücretli işgücü marjlar daha az elverişli ve ödemek zorunda kaldıkları vergi ve tarifelerle daha fazla çalışıp daha az tutuyorlar."

"Ama masumların canı bağışlandı ve içinde yaşadıkları ülke tarihinin en güçlü ülkesi ve bu da bir şey ifade ediyor."

"Ortaklarının yüzde sekseninden fazlası aynı fikirde değil Bastien. Vatanseverlik ya da ahlak umurlarında değil. Onlar eski Cumhuriyet'in yeniden kurulmasını ve senin gitmeni istiyorlar."

Zamanla adamların yeni politikaları kabul edeceğini ummuştum ama görünüşe göre bunun için fazla açgözlülerdi. "Beşinci Cumhuriyet kalacak. Sizinle ittifak yapan partileri keşfettiğimde, yerlerini alacaklar."

"İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz Bastien. Hâlâ insanların iyiliğine inanan zeki bir çocuğa benziyorsun, takdire şayan." Dik oturdu ve dirseklerini masanın üzerine koydu. "Ama bu bok seni öldürtecek."

Sessizliğimi korudum.

"Eğer bu dünyada iyi bir şeyler yapmak istiyorsanız, polis ya da öğretmen olun. Hayırsever ol. Bunun için yeterince zenginsiniz."

"Bu işi yapmaya başladığımdan beri binlerce, on binlerce masum insanın hayatını kurtardım ve ülkemin dünyadaki yerini güçlendirdim. Yaptığım işin gerçek etkisini hiçbir zaman bilemeyeceğim çünkü bunun ölçülmesi mümkün değil. Bu paradan daha önemli, Ivan."

"Parayı en az önemseyenler her zaman sahip olanlardır." "Peki ya sen?"

"Beş yıl boyunca bir Rus hapisanesindeydim. Kaçmayı başardım ve her şeye yeniden başlamak zorunda kaldım. Çöp bidonlarından yemek yiyor ve kıyafetleri için adam soyuyordum. Paris'e geldiğimde meşhur Kasap'ı duydum... ve istediğim işin bu olduğunu biliyordum."

"Şu anda işe alım yapbildirmekten üzüntü duyuyorum."

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Sen kendi bokunu koklamaya bayılan hıyarlardan birisin çünkü çok güzel kokuyor. Ama eğer kafanı kışından çıkarıp temiz havayı koklamazsan, o kafayı kesip attıracaksın." Gülümsemesi soldu ve ölümcül bir ciddiyete büründü. "Neyle karşı karşıya olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Bu teklifimi kabul etmek için son şansın. Akıllıca düşün çünkü bir daha karşına çıkmayacak-"

Sabırım taşmıştı. Satranç oynayan biriyle dama oynuyordu ve ben onun tüm taşlarını tahtadan silmeye hazırdım. "Ülkemi yok etmene izin vermeyeceğim. Şehrimi yakmana izin vermeyeceğim. Ve kadınlarıma tecavüz etmene ve onları köleleştirmene izin vermeyeceğim."

Gözleri hayal kırıklığıyla kısıldı. "O halde ölümü seçtin."

"Gücüm ve ittifaklarım senin bildiğinden çok daha öteye uzanıyor, Ivan. Ama yakında öğreneceksin."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Ve eğer yanılıyorsan, bedelini sadece sen değil, o güzel nişanlın da ödeyecek."

Tehdit karşısında sustum, asla geçmemesi gereken çizgiyi. "Çok geç, Kasap." Gülümsedi. "Teklifimin süresi doldu."

Arabanın arka koltuğuna geçtiğimde Luca bana sorular yöneltmeye çalıştı.

Ama önce ben sadede geldim. "Fleur'un saklanması gerekiyor. Bir ekip toplayın. Hemen."

"Sanırım bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor." Aramalar yapmaya ve mesajlar atmaya başladı.

Ben de aynısını yapmaya başladım, yakın ve uzak müttefiklerden iyilik istedim, bunlardan biri de Kurukafa Kral'dı. Onun uyuşturucularını Paris üzerinden İskandinav ülkelerine götürüyordum. Özellikle Paris'te çok fazla gücü yoktu ama yine de çok fazla gücü vardı.

Eve vardığımda yatak odasına girdim ve Fleur'un ölü gibi uyuduğunu gördüm.

Saat sabahın üçüydü.

Onu bu haberle uyandırmak istemiyordum ama kaybedecek zamanım da yoktu. Belki de Ivan konuşmanın bu şekilde geçeceğini biliyordu ve toplantıdan birkaç dakika sonra beni ve Fleur'u vurmak için bir planı vardı.

"Tatlım." Yatağın onun tarafında durdum ve kolunu nazikçe ovdum.

"Mmm?" Gözlerini açmadı. Uykuya tutunmaya çalışarak gözlerini kapatmıştı.

"Tatlım, uyanman gerek." Çarşafları üzerinden kaldırdım.

Soğuğu hissettiğinde bacakları hemen göğsüne doğru gerildi. Onu nazikçe salladım.

Sonunda gözlerini açtı ve bana baktı, gözlerinin odaklanması bir an aldı. "Bebeğim?" Cızırtılı bir sesle, güzel bir fısıltıyla söyledi.

Bana böyle seslenmesine bayılıyordum ama şimdi bir daha bana böyle seslenemeyeceğinden korkuyordum. "Kalkıp çantayı hazırlamanı istiyorum."

"Çantayı hazırla...?"

"Evet."

Bunun ciddi bir şey olduğunu, onu özlediğim ya da sevişmek istediğim için değil, bir şeyler ters gittiği için uyandırdığımı anlamış gibiydi. "Ne oldu?" Şimdi yataktan kalkmış ve ayağa kalkmıştı, tehlikeyi anladığında nefes alış verişini düzensizleşmişti.

"İşler boka sarmak üzere ve senin buradan çıkman gerekiyor. Çocuklar her şey bitene kadar seni güvenli bir eve götürecekler."

Tek kelimesini bile anlamamış gibi gözlerini kırptırdı. "Ama ben seninle kalmak istiyorum-"

"Yapamazsın."

"Seni terk etmeyeceğim."

"Bırakacaksın."

"Beni her zaman koruyacağını söylemiştin."

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Giyin ve çantayı hazırla. Şimdi."

Uyumak yerine koşuya çıkmış gibi zor nefes alıyordu. Tartışmak ister gibi görünüyordu ama tartışmadı. Onun yerine, eşyalarını bir çantaya atmak için acele etti.

Bir telefon geldi ve hemen cevap

verdim. "Çocuklar Fleur için aşağıdalar."

"Bir dakika içinde orada olacak," dedim telefonu kapatmadan önce.

Fleur dediğimi yaptı, içine birkaç şey attı ve kıyafetleri koordine etmeye çalışmadı ya da gerekli olmayan şeyleri almadı. Yatağın üzerindeki çantanın fermuarını çekti, sonra kot pantolon ve kazak giydi. Saçını bile taramadı.

Bana geri döndüğünde hem yorgunluktan hem de endişeden bitkin düşmüştü. "Bunu yapmak istemiyorum. Gitmek istemiyorum."

"Tatlım." Yüzünü kavradım ve ona . "Seni en kısa zamanda alacağım."

"Neler olduğunu anlamıyorum."

Ona gerçeği söylemek istemedim. Zaten korkmuşken bir de onu korkutmak istemedim. "Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor ve aynı anda hem bunu yapıp hem de senin için endişelenemem. Sadece kısa bir süre için. İyi olacaksın."

"Endişelendiğim ben değilim." Ağlamaklı gözleriyle bana baktı. "Eğer ayrılmak zorunda kalırsam, o zaman durumun kötü olduğunu anlarım."

"Daha önce de kötü şeyler yaşadım ve hep iyi oldu." Ama bunun gibi kötü değil, bir pisliğin şehrimde gelip onu benden alabileceğini düşündüğü zaman. Müttefiklerimi bana karşı kışkırtabilir ve ayaklarımı yerden kesebilirdi. "Ama şimdi sen varsın ve her şey farklı."

Gözyaşları serbest kaldı.

Onu bundan daha fazla teselli edemezdim. "Gitmemiz gerekiyor." Yataktan çantayı aldım, elini tuttum ve alt kata, kapının arkasındaki araba yoluna yöneldik. İki SUV zaten oradaydı, ilki Fleur'u güvenli eve götürecekti. Arka kapıyı açtım, eşyalarını arkaya attım ve sonra içeri girmesine yardım ettim.

Yine ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Onu rahatlatmak istedim ama onu daha çok korumak istediğim için oyalanmadım. "Seni seviyorum." Yüzünü kavradım ve alnına bir öpücük kondurup orada tutarak muhtemelen son kez ona sarıldım.

Onun söylediğini duyana kadar bırakmadım.

"Ben de seni seviyorum," dedi ağlamaklı bir sesle.

Elim saçlarından kaydı ve arabanın arkasına vurup çocuklara gitmelerini söylemeden önce kapıyı kapattım.

Onlar uzaklaştı, ben de bir sonraki cipe yöneldim ve arka koltuğa oturdum. "Depo." Araba döner kavşaktan çıktı. Ama dikiz aynasından arkamda başka bir cipin durduğunu fark ettim. Camları açıldılar ve korumalar sürücü ve yolcuyla konuştular.

Belki Luca oradaydı.

Fleur'un içinde bulunduğu araba yola çıktı ve şehrin kenarına doğru ilerledi.

İşte o anda her şeyi sorguladım. Bu manyakla uğraşmak yerine Fleur'un yanına yatabilir ve onun uyumasını izleyebilirdim. Onunla birlikte uyanabilir ve onu kahvaltıya götürebilirdim. Normal, huzurlu bir hayatım olabilirdi ama ben bunu seçtim.

FLEUR

Arka koltukta çantamın yanında sessiz duruyordum, gözyaşlarımla savaşmak için geleni yapsam da gözyaşlarım akıyordu. Onun için ama kendim için de endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Sadece bir ay önce son nefesimi vermiş ve beni öldüren çamurlu bir su havuzunu içime çekmiştim. Ne kadar acı verici bir ölüm olduğunu hala canlı bir şekilde hatırlıyorum. Ve sonraki bir hafta boyunca hayatımda hiç uyumadığım kadar uyumuştum, sanki beynim ne kadar uzun süre ölü kalırsam kalayım oksijen kaybından dolayı iyileşmeye ihtiyaç duyuyordu.

Ve şimdi yine buradaydık.

Kırsal kesime doğru ilerledikçe şehrin kayboluşunu izledim, sadece otoyollar ve reklam panoları vardı ve sonra her iki tarafta da önemli bir şey yoktu. Bir yola saptık ve ana bölgeden ayrıldık ve kısa süre sonra tarlalar ve ara sıra bina veya depolar vardı.

Bu bana kalp çarpıntısı yaşattı çünkü geçmişi yeniden yaşıyordum, bir tabutun beklediği ıssız bir yere gidiyordum gibi hissettim. Şehirde bir yerde, bir apartman dairesinde ya da bir ofis binasının içinde, samanlıkta iğne arar gibi kalmayı umuyordum.

Bu konuda bir şeyler doğru gelmiyordu.

Eşyalarımı çantama atarken, en yakınımdaki kıyafetleri almıştım, ama aynı zamanda dolabından bir tabanca alıp içine atmıştım.

Şoförün kulaklığına konuştuğunu duyduğumda gözlerim açıldı. "Evet, onu yakaladık."

Kanım aynı hem yandı hem de buz gibi oldu. Kiminle

konuşuyordu?

Bunu sorabilecek tek kişi Bastien'di ve o da beni giderken görmüştü.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı, içgüdülerim bana bunun doğru olmadığını söylüyordu. Bunların hiçbirisi doğru değildi.

Çantamı açtım ve içinde silahı buldum. Bastien'in bana öğrettiği gibi dolu olup olmadığını kontrol ettim ve yanlışlıkla kendimi vurmamak için emniyetin açık olduğunu teyit ettim. Önümdeki sürücüye baktım, acaba onu vurup kazada ölmemeyi mi ummalıyım?

Ama ya yanılıyorsam? Ya bunların hepsi paranoyaysa?

Yavaşladık ve yoldan saparak dikenli tellerle kaplı çelik bir kapıya yaklaştık. Burası bana Bastien'in beni götürdüğü depoyu hatırlattı, ama buraya gelmek için farklı bir yöne gitmiştik, bu yüzden aynı yer olmadığını biliyordum.

Araziye girdik ve ön kapıların yanına park ettik.

Bastien'in yaptığı gibi silahı kotumun arkasına soktum, kazağımın onu örttüğünden emin oldum ve normal davranmaya çalıştım. Ama pencereden dışarı baktığımda ve orada hepsi silahlı olan çok sayıda adam gördüğümde, buranın güvenli bir ev olmadığını anladım. Güvenli bir ev, ortama uyum sağlamak, göze çarpmamak içindir. Burası askeri bir üsse benziyordu.

Avuçlarım o kadar terlemişti ki arka cebimden çıkardığım telefonumu neredeyse düşürüyordum. Çocuklar kapıyı açmak için yaklaştılar ve ben de ilk zil sesinde açmasını umarak olabildiğince hızlı bir şekilde Bastien'i aradım.

Kapı açıldı ve adam bana baktı, elimdeki parlak telefonu ve ekrandaki ismi gördü.

Bastien, aç şunu.

Farkındalığı hızla paniğe dönüştü ve telefonu elimden almak için bana doğru hamle yaptı. "Telefonu bana ver."

Bastien telefonu açtı, sesi duyulabiliyordu. "Tatlım-"

"Bu bir tuzak!" Suratıma öyle sert yumruk attı ki telefon uçtu gitti.

Adam kapının üzerine atladı ve başka bir adam da beni yakalamak için diğer kapıyı açtı.

Darbe beni neredeyse etkisiz hale getirdiği için zar zor hareket edebiliyordum ama Bastien'in yerimi tespit edememesi için telefonu kapattığını gördüm.

En azından yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Gelecektir. Geçen sefer yaptığı gibi gelecekti.

O beni kurtaracaktı.

O beni kurtaracak.

BAGT) TR

"*Fleur!*" Katıksız panik beni boğazımdan yakaladı ve neredeyse boğuyordu. Hat kesildi ve onu tekrar aramaya çalışarak değerli bir saniyeyi boşa harcamak yerine, yerini buldum - ama çoktan gitmişti. "Bu oluyor olamaz." Panikledim, bir sonraki adımımı düşünmeye çalışırken iki elimle saçlarımı kavradım.

Luca beni sessizce izledi, hayatında bir kez olsun nutku tutulmuştu.

Depodaydık, bir sonraki planımızı yaparken silahlarımız ve cephanemizle birlikte çömelmiştik.

Ama tüm planlarımız askıya alınmış gibi görünüyordu.

"Arkamdaki SUV..." Luca'ya baktım, parçalar yavaş yavaş bir araya geliyordu. Onu oradan çıkarmak için çok acele etmişim ve Fleur'ü götüren cipin benim adamlarımla dolu olduğunu düşünmüştüm ama şimdi onların araziye izlediklerini, tam olarak ne yapacağımı bildiklerini ve sonra mükemmel bir fırsatta içeri girdiklerini fark ettim. "Onu onlara ben verdim!"

Luca sorularla vakit kaybetmedi. "Etrafı arayacağım. Yeterince teklif edersek birileri gelecektir."

Hayatımda ilk kez şoka girmiştım.

Ve diğer insanların, annemin, yattığım diğer kadınların tarif ettiği o duyguyu hissettim-endişe.

Fleur'koşmak istedim ama koşacak hiçbir yerim yoktu.

Sonra adamlarımdan biri bana bir doz daha kötü haber verdi. "Misafirimiz var."

Luca, arazideki tüm kameraları gösteren güvenlik sistemine doğru yürürken telefonu kulağına dayamıştı. Yoldan bir dizi Hummer ve SUV çekilmiş, hepsi de bizim bulunduğumuz depoya bakacak şekilde çeşitli pozisyonlar almıştı.

Etrafımız sarılmıştı.

Luca aramayı sonlandırdı ve başka bir arama yaptı. "Özür dilerim Bastien." Fleur'u bıraktı ve yardım çağırdı. "Jeremy, desteğe ihtiyacımız var. Hemen buraya gel." Telefonu kapattı ve başka bir arama yaptı. "Martin'i arıyorum. Bu şartlar altında Yabancı Lejyonu gönderecek-"

Silah sesleri patladı ve kurşunlar deponun duvarlarına isabet etti, çoğu çelikten sekiyordu ama yeterince isabet alırsa yapısal bütünlük çökecekti. Bize patlayıcılar ve el bombaları fırlatabileceğini biliyordum, bu yüzden bu tamamen bir gözdağı eylemiydi.

Ama Fleur'un yakalanmasıyla etkisiz hale geldiğim için hiçbir emir vermedim. Onu kurtarmam tam anlamıyla imkânsızdı. Sanki bileklerim kelepçelenmiş gibi orada öylece durdum ve üsse yağın kurşunları dinledim.

"Bastien, ne yapacağız?" Biri bana sordu ve adını bile hatırlayamadım.

Luca hâlâ telefonla konuşuyordu, duyabilmek için eliyle diğer kulağını kapatmıştı.

Bu depoda sıkışıp kalmıştım ama Fleur'a ulaşabilmek için tüm bu adamların ölmesine izin verebilirdim.

"*Bastien.*" Luca beni göğsümden itti. "Onları dışarı çıkaracağız, Ivan'ı canlı yakalayacağız ve konuşturacağız. Fleur'u bu şekilde bulacağız."

Dalgın dalgın başımı salladım. "Haklısın."

"Martin elinden gelen her şeyi göndereceğini söyledi ama onun buraya gelmesine yetecek kadar uzun süre hayatta kalmamız gerekiyor."

Fleur'un nerede olduğunu ya da ona neler olduğunu merak etmeme izin veremezdim. Zihnim en kötü senaryoya, ağza alınmayacak şeylere sürüklendi. Ama bu düşünceyi kendimden uzaklaştırdım çünkü bu işi bitirene kadar Fleur'a yardım edemezdim.

Bilgisayarlardan birine geçtim, kodu girdim ve ardından monte edilmiş silahlar yavaşça deponun dışındaki yerden yükseldi, otomatik hedefleme kilitlendi. Onları yıllar önce kurmuştum ve bir kez bile kullanmak zorunda kalmamıştım. O kadar uzun zaman olmuştu ki, neredeyse orada olduklarını unutmuştum.

Luca hayretle, "Bunları unutmuşum," dedi.

Atlı silahlar hareket eden her şeye ateş açıyordu.

"Dikkatleri dağınık," dedim koltuktan kalkarken. "En azından bir ya da iki dakikalığına. İndirebildiğimiz kadarını indirelim." Ön tarafa doğru ilerledik, duvar hâlâ sağlamdı ama kurşunların açtığı yarıklar çelikte görülebiliyordu. Kendimizi korurken tüfeklerin ateş edebileceği yuvaları ortaya çıkarmak için panelleri kaydırarak açtık.

Herkes ateş etti, araçları ve onları siper olarak kullanan adamları vurdu. Yüzlerce merminin atıldığı modern bir savaş alanı, mermi kovanlarından oluşan bir mezarlıktı. "El bombaları!" Hepimiz pimleri çektik ve panelleri kapatıp duvarın arkasına saklanmadan önce onları deliklerden sertçe fırlattık.

Patlamalar o kadar sıcaktı ki, katı duvarın içinden sıcaklığı hissedebiliyordum. Kulaklarımı kapattığım halde kulak zarım patlayacakmış gibi hissediyordum. Sessizlik geri döndüğünde, silah sesleri onu takip etmedi.

Luca monitöre baktı. "Arabaların çoğunu hallettik ama hâlâ her yerde adamlar var. Silah yuvaları yok edildi. Onları birkaç kez daha vurmamız gerekecek."

"Ama artık bunun biliyorlar," dedim. "Ateşe devam edin."

FLEUR

Çantamı getirme zahmetine bile . Cipin arkasında bırakmışlar.

Yediğim yumruk yüzünden başım zonkluyordu. Gözümün mosmor olduğundan şüpheleniyordum çünkü o taraftaki görüşüm bulanıktı. Kollarım arkamda bağlıyken beni zorla depoya soktular ve yerde yatan kirli bir şiltenin üzerine ittiler. Hangarın geri kalanı Hummer'larla ve hatta altı kişilik küçük bir uçakla doluydu.

Güve yeniği yatağa uzandım ve kalbimin her atışında başım ağrıyarak bir an öylece kaldım. Etrafımı altı adam sarmıştı, hepsinde silah vardı ve hepsi beni korumak için oradaydı. Aklımı kaçırarak kadar korkmuştum ve o anda sahip olduğum tek güç Bastien'in benim için geleceğine dair güvenceydi.

Sadece onun buraya gelmesine kadar hayatta kalmam gerekiyordu.

Bu, sessiz kalmam, beni incitmeleri için onlara hiçbir neden vermemem ve bunun bitmesini gerektiği anlamına geliyordu.

Ama kısa sürede bu lükse sahip olamayacağımı anladım.

Adamlardan biri diğeriyle kısık bir sesle konuştu. "Oldukça seksi." Yumuşacık suratlı çirkin bir adamdı, muhtemelen kendi başına elde edemediği için seks için para ödemek zorunda kalan bir adamdı.

Diğer adam başını salladı. "Patron onun adil bir oyun olduğunu söyledi."

Hay sikeyim.

Sanki sağırmışım da onu duymuyormuşum gibi, "Nasıl olsa onu öldürecek," dedi. Beni kelepçelemediler ya da silah aramadılar bile çünkü onlara o kadar çaresiz görünüyordum. "En iyisi peşinden gitmek."

Nabız kulaklarımda o kadar gürültülüydü ki, birkaç saniyede bir ses boğuluyordu. Bastien bana birkaç şey öğretmişti ama silahımda sadece altı mermi vardı, yani bu işten kurtulmak için her adamı kafasından vurmam gerekiyordu.

Nişancılığım o kadar iyi değildi ve o kadar hızlı da değildim.

Ama tecavüzcüyü ortadan kaldırırsam, en azından bu sorunu çözmüş olurum.

Adam tüfeğini çıkardı ve uzattı. "Onu arka odalardan birine götüreceğim."

"Cehennem gibi, yapacaksın." Kendi sesimi duyana kadar bunu söyleyenin ben olduğumu bile fark etmemiştim. Dehşete kapıldığım için öylece ağızımdan çıkıvermişti, korkumu bastırmıştı. Hâlâ yatağın , bir kolumla arkama yaslanmışım, böylece bana daha fazla yaklaşırsa tabancama uzanabilecektim.

O da bunu söylediğime şaşırmış gibiydi, çünkü bana bakarken gözlerini kırıştırdı ve sonra bana yumruk atan adama baktı. "Sanırım ona yeterince sert vurmadın." Yatağın üzerine çıktı ve beni sürükleyebilmek için bileğime uzandı. Beni sertçe çekti ve beton zeminde sarsarak sürükledi.

Silahımı çıkarıp ateş etmek üzereydim ama sonra beni diğer adamlardan uzaklaştırmasına izin vermem gerektiğini fark ettim. Onu öldürdükten sonra bu Hummer'lardan birinin anahtarını bulabilir ve buradan siktir olup gidebilirdim.

Beni kanepeli bir ofise götürdü ve kapıyı kapattıktan sonra dizini göğsüme indirip yüzüme yumruk attı, sanki bana vurmak beni kızdırmak yerine itaatkâr yapacakmış gibi.

"Orospu çocuğu." Silahı kotumun arkasından çıkardım ve emniyeti açmadan önce namluyu göğsüne dayadım. Sonra tetiği çektim, hepsi bir saniye içinde oldu.

Sanki ona bir tüfekle vurmuşum gibi üzerimden uçu ve ahşap masanın yanına yığıldı.

Her tarafımda kan vardı ama bana ait değildi.

Kulaklarım bir an için çınladı çünkü silah hemen yanımda patlamıştı.

Sonunda kendime geldim ve silah ya da telefon aramak için üzerini aramadan önce cesedini kaldırdım. Telefonu vardı ama şifreyle kilitlenmişti ve bunu birkaç saniye içinde tahmin etmemin imkânı yoktu. Kemerinde kılıflı bir bıçak buldum ve ofisten çıkmadan önce onu aldım.

Adamlar silahlarıyla bana doğru koşuyorlardı ve sayıları öncekinden daha fazlaydı.

"Lanet olsun." Ateş açarlarsa diye korunmak için Hummer'lara doğru koştum. Bastien'e karşı kullanmak için beni hayatta tutacaklarından ya da beni bir yük olarak ortadan kaldıracaklarından emin değildim. Diğer tarafa geçmeyi başardım ama keskin nişancı tüfeği olan bir adam önümü kesti.

Silahımı kaldırıp onu suratının ortasından vurmadan önce iki kere düşünmedim.

"Aman Tanrım..." Hâlâ hayattaydı ama hareketsizdi, bu yüzden tüfeği hareketsiz ellerinden çekip alabildim. Adamların tekrar üzerime gelmeye başladığı diğer uca varana kadar araba sırasının aşağısına doğru koşturaya devam ettim. O zaman anladım ki iki taraftan da geliyorlardı.

Dışarı çıktım ve tetiğe basarak on ikisine birden kurşun yağdırdım. Taktik yelek giyiyorlardı, bu yüzden bacaklarına ve diz kapaklarına nişan aldım, hayatta olsalar bile peşimden gelemeyeceklerinden emin oldum. Havaya kan püskürdü ve çığlıklar deponun duvarlarını oluşturan çelikten yankılandı.

O kadar çok insan öldürmüştüm ama hiçbir şey hissetmiyordum.

Hiçbir şey.

Diğer taraftan daha fazlası geliyordu ama şarjörümün boş olduğunu biliyordum çünkü fişek dışarı fırlamıştı. Acı içinde kıvranan ceset yığınının doğru koştum ve bulabildiğim ilk tüfeğin şarjörünü aldım.

"Durdurun şu kaltağı!"

şarjörü yerine taktım ve az önce üzerimde beliren adama ateş ettim, geri çekilip benden uzaklaşana kadar kurşun yağdırdım. Yandan gelen bir bot yüzüme çarptı ve burnumdan kan neden oldu.

Silah başka biri tarafından benden çekildi ve sonra başka bir adam beni kulağımdan yakaladı.

"Siktiğimin amcığı." Sertçe çekiştirdi ve çığlık atmamı sağladı. "Bunun bedelini ödemeyeceğini mi sanıyorsun?" Tekrar çekiştirdi, bir tutam saçımlı kopardı ve tekrar çığlık atmama neden oldu. Sonunda beni bıraktı ve diğer adamlar bileklerimi birbirine bağlamak için beni yüzüstü yatmaya zorladılar.

"Bırakın beni!" Karşı koymaya çalıştım ama sadece daha da sıkıldılar ve omuzlarımla o kadar geriye çekilmekten ağrımına neden oldular. Sanki yuvalarından fırlayacaklarmış gibi hissediyordum. Adamlar beni kaldırıp yatağa götürdüler ve yüzüstü yatağa bıraktılar.

"İlk kim?" dedi adamlardan biri.

"Ben," dedi diğer. "O saçlardan biraz daha koparacağım." Dizleri arkamdaki yatağa çarptı ve kot pantolonumu ve iç çamaşırımı tutup çıplak bedenimi ortaya çıkarmak için kıcımdan çekti.

"Hayır!" Kıpırdanmaya çalıştım, dizlerimin üzerine çökebilmek için yatağa doğru zıplamaya çalıştım. "Bastien seni öldürecek. Seni öldürecek!"

Bir diğer saçlarımla arkasından tuttu ve silahının namlusunu içeri sokmak için ağzımı zorla açtı, parmağı tetikteydi. "Kımıldarsan parmağım kayabilir." Gözleri o kadar vahşiydi ki ona inanmaktan başka çarem yoktu.

Tek yapabildiğim nefes almaktı, silahın metali tam ağzımın içine değiyordu. Adam pantolonunu indirip beni o pis yatak bahanesinin üzerinde becerebilmek için yatağını indirirken şilte kayıyor ve hareket ediyordu.

Bastien'in gelmeyeceğini

biliyordum. Bunu durduracak

kadar yakında değil.

Eline tükürdüğünü duyduğumda gözyaşlarım başladı.

Risklere rağmen Bastien'le birlikte olmayı seçmiştim ve şimdi bu kararın bedelini ödüyordum. Daha akıllı bir kadın, dokuzdan beşe kadar çalışan, sıradan ama güvenli bir hayat süren iyi bir adamı seçerdi.

Ama bunu ben seçmiştim ve şimdi bunun için tecavüze uğrayacaktım.

"Bu da ne böyle?" Bastien'in sesine benzeyen ama kesinlikle ona ait olmayan bir ses depoda gümbürdedi.

Ağzımda silah olan adam bakmak için döndü ama silahı yerinde tuttu.

Üstümdeki adam hareketsiz kaldı. Aleti muhtemelen çıkmış, sertleşmiş ve gitmeye hazırdı.

Silahın patlamasından korktuğum için başımı kıpırdatamıyordum ama başımı kaldırıp baktığımda düğünden tanıdığım adamı gördüm; sarı saçlı, mavi gözlü, Bastien'in daha zayıf bir versiyonuydu ama aynı acımasız havaya sahipti.

Bastien, Godric'in ondan nefret ettiğini söyledi... ama ne kadar?

Bunun başıma gelmesine izin verecek kadar mı? Kendisi yapacak kadar mı?

Bana bakmadı ama etrafımı saran diğer adamlara, sıralarını bekleyenlere baktı. "Silahı ağzından çıkar."

Adam emirleri yerine getirmeden önce tereddüt etti ve silahı yavaşça dilimden çekip aldı.

Gittiğinde normal nefes alabiliyordum ama yine de aşırı nefes alıyordum.

Godric hemen pantolonunun arkasından silahını çıkardı ve adamı başından vurdu.

Yanımdaki betonun üzerine yığıldı, silah hala elindeydi.

Üstümde duran ve sikini içime sokmak üzere olan adamı vurmadan önce sessiz bir çığlık attım.

Arkamda bir kargaşa var gibiydi, silahların çekilme sesleri geliyordu. Ama Godric hızlıydı, bir şekilde hepsini tek bir tabancayla vurarak öldürdü.

Nefes nefese kalmaya devam ettim, bileklerim hâlâ bağlıydı ve çıplak kığım tüm dünyanın görebileceği şekilde ortadaydı.

Silahı kot pantolonuna geri koydu ve diz çöküp beni serbest bırakmadan önce cebinden bir bıçak çıkardı.

Hızla ayağa kalktım, hayatım buna bağıymış gibi pantolonumu yukarı çektim ve sonra bana neredeyse tecavüz edecek olan adama baktım. Yerde etrafında kan birikmişti ama hâlâ yaşıyormuş gibi nefes alıyordu.

Silahı yerden aldım ve ateş etmeden önce tam yüzüne doğrulttum.

Tekrar ateş ettim, silahtaki mermi bitene kadar tetiğe basmaya devam ettim. Sonra bir çığlık atmadan önce silahı kafasına doğru fırlattım. "*Orospu* çocuğu!"

Godric beni izliyordu, mavi gözleri kardeşininkilere o kadar benziyordu ki neredeyse aynı ifadeye sahipti, aynı ciddiyeti ve yoğunluğu taklit edebiliyordu. Yanıma yaklaşmadı ve mesafesini korudu. Tek yaptığı çığlık atmamı ve ağlamamı izlemek, hala mermisi olan diğer silahları almamı ve bana tecavüz etmeye çalışan adamı kafası kalmayana kadar, yerde bir beyin yığını haline gelene kadar vurmamı izlemektir.

BAGT) TR

Çatışma devam etti ve sonra adamlar roketleri çıkardılar. Luca, "Bu iş nükleerleşmek üzere," dedi.

"Yabancı Lejyon nerede?" Havladım.

"Bilmiyorum," dedi Luca. "Belki de Ivan'ın bize ulaşmak için aşması gereken başka bir güç vardır."

Ben paramparça olmak üzereydim ve Fleur... o tek başınaydı. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Yapamadım. "Ona söz verdim..."

Luca'nın tek yapabildiği bana bir saniye bile sürmeyen sempati dolu bir bakış fırlatmak oldu, sonra tekrar gerçekliğe odaklanmak zorunda kaldı. "Bunu atlattıktan sonra onun peşinden gideceğiz. Sığınağa gitmeliyiz."

"Eğer sığınağa gidersek, o zaman fiçidaki balık oluruz," diye tersledim. "Yüzüme sıkılan bir kurşunla öleceğim, sırtıma değil."

"Eğer bir şey yapmazsak hepimiz öleceğiz-"

Ivan'ın güçlendirilmiş sesi Hummer'lardan birinin hoparlör sisteminden megafon gibi yüksek bir sesle geliyordu. "Kasap."

İki taraftan da silah sesleri kesildi.

"Karşıdan karşıya geçmeden önce iki tarafa da bakın derler," dedi. "Ve asla yabancıların arabasına binme derler. Sanırım ailen seni hayal kırıklığına uğrattı."

Boynumun gerildiğini ve kordonlarımın gerildiğini hissettim. Başka hiçbir şekilde ifade edemediğim öfkem yüzünden yüzümün kızardığını hissettim. Ben lanet bir sıçan gibi saklanırken, sevgilim kim bilir neredeydi. Zirveye kadar yükselmişim, ama şimdi dibe doğru yuvarlanıyordum - altı ayak altına.

"Bütün rejimler düşer, Kasap," dedi. "Şimdi sende."

Bana sadık kalan adamlarla dolu odaya baktım ve bu sadakat onları öldürmek üzereydi.

"Teslim ol, ben de gitmesine izin vereyim."

Sert bir nefes aldım ve ellerimin yumruk haline geldiğini hissettim. Oraya gidecektim ve herkesin görmesi için beni kafamdan vuracaktı, Kasap'ı idam eden ve rejimini gasp eden kişinin kendisi olduğunu bilecekti. İşini bitirdiğinde muhtemelen cesedime işeyecekti.

Ve eğer onu gerçekten bırakırsa benim için sorun olmazdı.

Luca bana baktı. "Bunu yapmayacağını biliyorsun Bastien."

Yutkundum.

"O ..." Cümlesini bitirmedi, bana dinletmedi. "Yapma bunu."

Ivan hoparlörlerden tekrar konuştu. "Haydi, Kasap. Sabrım tükeniyor."

Luca'ya baktım ama Fleur'un yüzünü gördüm. "Yapmak

zorundayım." "Yalan söylediğini biliyorsun-"

"Öyle olsa bile, nasıl olsa hepimizi öldürecek. En azından seni ve burada bunca yıldır yanımda olan herkesi kurtarabilirim. Ben oraya giderim, sonra da sen Fleur'u alırsın. Onu geri alana kadar rahat etmeyeceğine söz ver." Luca onu geri almazsa Ivan'ın ona ne yapacağını düşünmekten nefret ediyordum. Buna dayanamazdım. Aksi takdirde gözlerim yaşardı.

Ivan tekrar konuştu. "Buraya gel, yoksa onu o küçük güzel kafasından vururum, pislik."

Gözlerimi dolduracak kadar büyük bir acı hissettim.

Cebimdeki telefonum çaldı ve onu çıkarmamın tek nedeni Fleur'un bana nerede olduğunu söylemesi gibi saçma bir umuttu. Ama ekranda Godric'in adı vardı, tüm bunlar başladığından beri aklıma gelmeyen biriydi.

Luca ekrana baktı. "Ne istiyor?"

"Bilmiyorum. Çok fazla tesadüf var." ben açtım. "Godric."

Ivan hoparlörden konuştu. "Buradan çıkmak için on saniyen var, yoksa kız ölür, pislik. On...dokuz..."

Ama bu hiç de Godric değildi. "Ben ," dedi ağlarken. "Ben ..." Onun sesiyle gözlerim yaşla doldu ve gözlerimi sıkarak . "Sekiz...yedi..."

"Tatlım, Tanrım..." Burnumu çektim ve gözyaşlarımı elimden geldiğince yuttum. "Neredesin sen?"

"Godric beni Paris'e geri götürüyor. Beni o kurtardı."

"Kurtardı mı?"

"Altı...beş."

"Evet," dedi gözyaşları arasında. "O beni kurtardı." "Dört...üç."

"Gitmek zorundayım. Seni seviyorum." O başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım. "Sen ne-"

Paneli kaydırarak açtım. "Dışarı çıkıyorum." Paneli tekrar kapattım.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Luca tersledi.

"Ben oraya gidiyorum, sen de el bombalarını atıyorsun."

"Öleceksin, Bastien." "Atmadan

önce ıslık çal." "Bu bir intihar."

"Yap şunu Luca. Sana güveniyorum."

"Ben de sana yapma diyorum-"

"Hâlâ öyle düşünüyorum." Onu göğsünden ittim. "Şimdi gel bakalım." Kapıya gittim ve Luca'ya bakmaya devam ederken kapıyı kırarak açtım, Ivan'a dışarı çıkmak üzere olduğumu söyledim. "Bu iş sende." Dışarı çıktım ve kapıyı çarparak kapattım, gecenin en karanlık kısmı geçtiği için doğumundan gelen alçak ışığa adım attım.

Ivan ona doğru yürüdüğümü görünce dahili telefonu bir kenara bıraktı ve bana doğru yaklaştı, yüzünde birkaç saat önce restoranda takındığı o kendini beğenmiş bakış vardı. Birkaç adım ötemde durdu.

Ben de durdum.

Fleur'un hayatta olduğunu biliyordum ve bu bana her durumda eşlik eden sakinlik hissini geri vermeye yetti. Adrenalin bir uyuşturucu gibiydi ve ölümden sadece saniyeler uzaktayken bile bir uçurtmadan daha yüksekteydim. Kendimi hiç önemsemiyordum ama onu tüm varlığımla önemsiyordum.

Ama o görüşme hiç olmamış gibi davranmak zorundaydım. Belli ki Godric'in ona ihanet ettiğini ve onu kaçırdığını bilmiyordu. Kardeşim muhtemelen tüm adamlarını öldürmüştü, bu yüzden onu ispiyonlayacak kimse kalmamıştı. "Bırak onu gitsin. Onun bu işle bir ilgisi yok."

"Seni buraya getirdi, değil mi?" Benden en az on santim kısaydı.

"Hayatta olduğuna dair kanıt

istiyorum." "Zaten buradasın, Bastien."

"Seninle bir erkek gibi yüzleşiyor olmam teslim olduğum anlamına gelmez. Bana lanet olası kanıtı ver, yoksa sana saldırırım. Eğer yere düşersem

benimle gel."

Talebimi düşünürken kollarını göğsünde kavuşturdu ve sanki bir numaram varmış gibi gözlerimi inceledi.

Bu adil bir varsayımdı çünkü ben yaptım.

Sonunda telefonunu çıkardı ve kulağına götürerek bir arama yaptı.

Çaldı, çaldı ve çaldı.

Telefonu aldı ve başka birini aradı. Gülümsememek için tüm gücümü harcadım.

İkinci kez kimse telefonu o kadar da kendinden emin görünmüyordu

Luca deponun içinden bir ıslık sesi çıkardı, ses sessizdi ama dikkat eden biri varsa fark edilebilirdi.

Ivan bana bakmadan önce arkama baktı ve bir emir vermek için ağzını açtı.

Sözünü kestim. "Sanırım insanlar sana sandığın kadar sadık değiller." Sonra deponun olduğu yöne doğru olabildiğince hızlı koşmaya başladım, el bombalarının ters yönde üzerimden uçtuğunu görüyordum. Silah sesleri patladı ve tam depoya açılan küçük kapıya ulaştığımda kapı açıldı.

O kadar hızlı koşuyordum ki içeri girdiğimde tökezledim ve bir masaya çarpmadan önce beton üzerinde birkaç kez yuvarlandım. Patlamalar yeri deprem olmuş gibi titretmeye yetmişti.

Luca bağırarak emirler verdi ve adamlar ateş etmeye devam etti. "Geri çekiliyorlar." Kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve tüfeklerden birini kaptım.

"Ivan öldü mü?"

"Hayır, onu görmüyorum."

Çukurlardan birine gittim ve yolu kontrol ettim. Hâlâ çalışır durumda olan araçlar olay yerinden kaçmış, arabaları yolun ortasında yanar halde bırakmıştı. Her yerde ölümler vardı, yaşayanlar kaçarken bedenleri terk edilmişti.

Ivan'ın cesedi hiçbir yerde bulunamadı.

Arabalar uzaklaştı ve ateş kesildi.

Olay tüm haberlerde yer alacaktı ve muhabirlerin bu konuda ne söyleyeceğinden emin değildim. Çünkü az önce olanlar Fransa gibi ülkelerde yaşanmıyordu. Başkan Martin medyanın sorularını yanıtlarken çok zor anlar yaşayacaktı.

Ama hayattaydık. Ve

Fleur iyiydi.

Luca beni eve bıraktı, ben de içeri koştum.

Misafir odasındaydılar, kanepeleri ve şöminesi olan, eğlenmek için mükemmel bir yerdi -asla eğlenmediğim gerçeği dışında. Bunun için arkadaşlarımla ve sosyal bir hayatımın olması gerekirdi ve ben bunların hiçbirine sahip değildim.

Godric pencerenin yanında duruyordu, sırtı bana dönüktü.

İçeri girdiğimde Fleur koltukta oturuyordu ve beni gördüğünde yüksek sesle nefes aldı ve kollarıma atlamadan önce doğruca bana koştu.

Onu yakaladım ve bir daha asla içime çekemeyeceğimi düşündüğüm kokusunun tadını çıkararak sıkıca sarıldım. Onu daha birkaç saat önce görmüştüm ama bu kadar stres kalbimi yaşlandırdığında sanki haftalar, aylar geçmiş gibi gelmişti. Ona sarıldığımda kollarım titredi ve gözlerimin yaşardığını hissettim çünkü orada olduğu için o kadar minnettardım ki. "Çok özür dilerim."

" yok," dedi gözyaşlarının arasından. "Sorun ..." İyi

değildi. Asla iyi olmayacaktı.

Sonunda onu yere bıraktım ve yüzüne baktım ve neredeyse kusuyordum.

Morarmış bir gözü ve şişmiş bir burnu vardı. Yanağında bir kesik. Dudakları da ağzına yumruk yemiş gibi şişmişti.

Gözlerim yaşlarla doldu ve hiç ağlamadığım kadar ağladım. "Hayır..."

"Ben iyiyim." Elleri yanaklarımı kavradı ve ağladı, kendisi için değil benim için. "Ben iyiyim."

Güzel yüzü lanet olası canavarlar tarafından kırılmıştı ve Ivan'ı ve bana sırtını dönen her orospu çocuğunu öldürecektim. Sırf bunun nasıl bir his olduğunu görebilmeleri için karılarının kanını akıtmak ve çocuklarını kaçırmak istiyordum.

"Ben iyiyim," dedi üçüncü kez çünkü diğer ikisi etkili olmamıştı.

Dövülmüş ve kanlar içinde olan oydu ama beni teselli eden de oydu. Onu görünce hasta oldum, gerçekten hasta oldum. "Bunun için acı çekecek." Gözyaşlarımı sildim ve gözlerimdeki yanmayı bastırdım. Onun yanında olmalıydım, temizlemesi gereken bir pislik olmamalıydım. "Bunun için ölecek." İçimdeki kana susamışlık, her şeyi tüketen öfke çaresizliğimi bastırırken sesim sertleşti.

Yanağımı okşadı. "Biliyorum."

Godric pencereden uzaklaştı ve benimle konuşmak ister gibi bize yaklaştı.

Bana dönmeden önce omzunun üzerinden ona baktı. "Tek başıma kaçmaya çalıştım ama çok kalabalıklardı. Sonra Godric geldi ve hepsini öldürdü. Eğer o gelmeseydi..." Düşüncesini tamamlayamamış gibi gözleri düştü. "Bırakayım da ikiniz konuşun." Uzaklaştı ve elleri yavaşça benimkilerden kayıp gidene kadar kaydı.

Kendimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım vardı, kardeşime, hiç tanımadığım, *hâlâ* tanımadığım bir adama bakmadan önce onun yokluğunu kabullenmem için bir saniyeye.

Önüme geçti, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde bir süre yere baktı. Ne kibirli ne de kızgındı. Öyle görünüyordu ki

Hiçbir şey yoktu, neredeyse ilgisizdi. Ama sonra bana baktı ve farklı görünüyordu.

Kelimeleri nasıl bulacağımı bilmiyordum. Fleur'u kurtaramayacağımın, ona ulaşsam bile çok geç olacağının acı bir şekilde farkındaydım. Şimdi, daha dün düşmanım dediğim bu adama sonsuza dek borçluydum. "Teşekkür ederim, Godric." Bu üç küçük kelime onun benim için yaptıkları için yeterli değildi. Kalbimde hissettiğim minnettarlığı göstermiyordu. "Hayatımın geri kalanını sana borçluyum. Neye ihtiyacın olursa sorgusuz sualsiz yanında olacağım." Benden istediği buysa, öldürülmüş bir çocuktan bile kurtulabilirdim.

Mavi gözleri hiçbir tepki vermeden yüzümde kaldı. "Bunu bu yüzden yapmadım Bastien."

"O zaman neden?" diye sordum. "Sen olduğunu anlayacaktır." "Eminim zaten biliyordur."

"O zaman onu birlikte öldüreceğiz," dedim. "Şimdi bana nedenini söyle."

Bana bakarken kolunu hafifçe ovuşturdu. Söylemek istediği şeyi bulmadan önce bakışları biraz dolaştı. "Dürüst olmak gerekirse, müdahale etmeyecektim. Seni uyardığımda üzerime düşeni yaptım. Ve bana özel bir iyilik olarak, Ivan'dan sana barışçıl bir şekilde istifa etme fırsatı vermesini istedim. Seni kollamak için elimden geleni yaptım ama sen bu fırsatları değerlendirmedin." Bakışları tekrar dolaştı ve bana geri dönmedi. "Ama sonra onu depoda gördüm ve ona ne yapmak üzere olduklarını gördüm-"

"Lütfen, size yalvarıyorum..." Sesimi eşit tutmak, kırılmasını engellemek için mücadele ettim.

Devam etmeden önce duraksadı. "Kurtardığın tüm kadınları düşündüm... ve orada seni kurtaracak kimsenin olmaması yanlıştı. Anlık bir karardı. Hepsini öldürdüm ve onu senin en büyük kabusundan kurtardım. Ona hiçbir şey olmadı."

Kızım hayatı ve onuru için savaşırken ben o depoda sıkışıp kalmıştım. Bundan sonra hiçbir şekilde devam edemezdim. "Beni terk edecek ve terk etse iyi olur."

Godric buna bir şey söylemedi. "O gece babam seni o kızı vurmaya zorladı..."

Düşüncelerimi Fleur'dan geçmişe çevirdim. Hatırladığımı belirtmek için başımı salladım, çünkü nasıl unutabilirdim ki?

"Onu ben vurdum, böylece sen vurmak zorunda kalmadın. Bunu istediğim için yapmadım." Gözlerini kaçırdı, sanki bana bakamıyormuş gibiydi. "Sana karşı hep soğuktum çünkü orada olmanı istemiyordum, seni sevmediğim için değil, senin için daha iyisini istediğim için. On beş yaşındayken babam beni o dünyanın içine çekti ve her saniyesinden nefret ettim. Ve bunu senin için de istemedim. Ama sonra sen on beş yaşına girdin... ve ben bunu durduramadım."

Onu vahşi bir kuş gibi ürkütmekten korktuğum için tek kelime etmedim. Ona içimi dökmüştüm ve şimdi o da bana bunu yaptı, paylaşmasını hiç beklemediğim bir şey söyledi, sonunda anlamama yardımcı olan bir şey.

"Babam lanet olası bir pislikti." Gözleri sonunda tekrar benimkileri buldu. "Ona hayvanlara yardım etmek için veteriner olmak istediğimi söylediğimde..." Nefes aldı ve sanki yeniden yaşamak istemiyormuş gibi yere baktı. "Bana güldü ve sonra... hayvanların yenmek için yaratıldığını söyledi. Bu yüzden Ayı'yı vurdu ve akbabalar yesin diye ormana attı." Daha sert nefes aldı, artık yetişkin bir adam olmasına rağmen çocukluk köpeğimizin ölüm hikayesinden acı duyuyordu.

Ama o hala kırık bir çocuktuk... tıpkı benim gibi. "Annem ona araba çarptığını söyledi."

Başını iki yana salladı.

"Ama benim bilmemi istemedin..."

"Hayır," diye fısıldadı, hala gözle görülür bir şekilde acı çekiyordu, sanki bu anı bunca zaman sonra peşini bırakmamış gibiydi. "Hâlâ babam olmak istiyordum, bana iyi davranmasını istiyordum, bu yüzden onun istediği gibi olmak için elimden geleni yaptım. Sonra sen tam tersi olmak istedin... ve birbirimizden uzaklaştık."

"Evet..."

"Ona yaptıkların için senden nefret ediyordum, ama sonra bana neler olduğunu anlattın ve... her şeyin ne kadar berbat fark etmemi sağladı. Sana davranış şekli.

Bize davranış şekli. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, beni de seni önemseydiği kadar önemsiyordu - ki bu hiç de öyle değil. Sadece istediğini yaptığım için bana karşı daha nazikti."

Günümün böyle geçmesini beklemiyordum. Düşmanımınla kafa kafaya çarpışmak, kız arkadaşımı pisliklerden geri almak ve kardeşimle kalp kalbe konuşmak. Bir gün içinde koca bir yıl yaşlanmıştım.

Sonunda çenesini kaldırdı ve bana tekrar baktı, sertliği yerine gelmişti. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Yanlış bir şey yapmamışken ondan özür dilemesini istemiyordum ya da buna ihtiyacım yoktu ama yine de bunu duymak benim için dünyalara bedeldi. "Ben için üzgünüm."

"Evet... hala acıyor."

Kardeşıme yeni gözlerle baktım, onu benden uzaklaşmış sessiz bir genç olarak görüyordum. Sanki zamanda geri gitmiştik, şimdi olduğumuz barbar adamlara dönüşmeden önceki masumiyetimizin bir kısmına hâlâ sahiptik. "Bunca zaman arkamı kolladın..."

Suçlulukla gözlerini kaçırdı. "Ivan'ın onu aldığını biliyordum." "Ve sen gidip onu aldın."

Gözleri tekrar benimkileri bulmadan önce tereddüt etti.

"Başka neden oradaydın?"

Cevap vermedi.

"Bu anlık bir karar değildi, Godric. Kızımı kurtarmak için oradaydın." Elim omzuna gitti ve dokununca irkildi. "Çünkü sen her zaman benim arkamı kolladın." Onu sarstım. "*Her zaman.*"

Gözleri benimkilerde kaldı.

"Ve bunca zaman, bunca saçmalıktan sonra bile seninkine hep sahip oldum." Gözlerimin yandığını hissettim ama gözyaşlarımın akmasına izin vermedim. Parmaklarım koluna girdi ve onun sıcaklığını ve nabzını hissettim, benimkiyle aynı olan kanı hissettim. "Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum."

Babam beni sevdiğini hiç söylemedi. Zorunlu bir şekilde bile. Bekledim ve gelmesini umdum ama hiç gelmedi. Bu baba sorunları bunca zaman, yetişkin bir adam olarak bile beni takip etti. Onun gibi olmak istemedim. Sevgiyi hiç hissetmemek yerine göstermek istiyordum.

Godric bir süre bakışlarıma cevap vermedi, ya sözlerimden rahatsız olmuştu ya da göstermediği bir duyguya kapılmıştı. Ama sonunda tekrar bana baktı. "Ben de seni seviyorum kardeşim."

O gün ilk kez gülümsedim, yanlış yerlerde aradığım huzuru hissettim. "Bu pisliği birlikte öldürelim. Sen ve ben."

Başını salladı. "Beşinci Cumhuriyet kalıyor."

"Öyle mi?" Söylemesini hiç beklemediğim bir şey daha.

Başını salladı. "İnsanları incitmek insanları incitir. İnsanları incitmekten bıktım."

Yatak odama girdim ve onu pencerenin yanında oturup bekleyemeyecek kadar endişeli bir halde buldum.

Sırtı bana dönüktü ve öyle kalmasını istiyordum çünkü çirkin yaralarını görmek midemi bulandırıyor. Ona bunu yapan adamları öldürmek istedim ama onlar çoktan ölmüştü. Elimde sadece Ivan kalmıştı.

Kapının kapandığını duyunca bana döndü ve sanki birbirimizi ilk kez görüyormuşuz gibi bana doğru koştu.

Ona sıkıca sarıldım ve çenemi başına yasladım, sanki et ve kemikten değil de dolgu malzemesi ve pamuktan yapılmış gibi onu sıktım. Benim için dünyadaki en önemli şeydi ve onu kaybetmek üzereydim.

Uzaklaştım ve ona baktım, yeşil gözlerine ve çürükleri, şişlikleri ve korkunç kötü muamelesinin kanıtlarını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Ama başına gelebilecekler kadar kötü değildi ve tek tesellim buydu. "Beni terk etmelisin." Acımasızca peşinden koştuğum, tanıştığımız gecedan beri sevdiğim kadındı bu, ama gitmesine izin vermeliydim.

Gözleri yaralanmış gibiydi. "Hayır."

"ikinci kez oluyor-"

"*Gitmiyorum.*" Hafifçe geri çekildi, bu öneriden rahatsız olduğu belliydi. "Sadece sen ve ben varız, hepsi bu. Seninle evleniyorum ve yaşlanıp ölene kadar birlikte olacağız. Aş artık bunu."

Bakışlarına rağmen gülümsediğini hissettim. Onun vahşiliği çok güzeldi. "O zaman işim bitti."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "İşim bitti de ne demek?"

"Bu hayatla."

Ne demek istediğini anladığında, duyguları bakışlarına geri döndü.

"Sana yemin ederim ki hayatım son beş yıldır olağanüstü. Sonra sen ortaya çıktın ve ortalık karıştı. İlk seferinde bir anormallik vardı, ama şimdi bu var ve artık ona güvenmiyorum." Kimse beni geçmeye çalışmadı. Kimse sevdiğim insanların peşinden gelmedi. Ama şimdi dünyam alt üst olmuştu ve onu koruyacağıma dair verdiğim tek sözü tutamıyordum. Başarısız olmuşum ve bu hayatımın en acı verici deneyimiydi. "Benden bu kadar."

Nefes almaya devam etti, söylediklerimi düşünürken gözleri başka yöne kaydı. "Yapmak istemediğin bir şeyi yapmanı istemiyorum."

"Güven bana, bunu yapmak istiyorum." Hâlâ şansım varken masadan kalkıp gitmek istiyordum. Fleur ile büyük ikramiyeyi kazanmıştım ve bir el daha oynamayacaktım. Kazandıklarımı alıp gidecektim. "Bazen bir şeyler olur ve sizi değiştirir ve ben . Geri dönemem. Sırtında hedef tahtası olan tek kişi ben değilken bir gün daha yaşayamam." Onu kurtaramadıktan sonra kalmasına bile izin vermemeliydim. Ben olmam gerekirken kardeşim onun kahramanıydı. Bunun için kendimi asla affetmeyecektim ama o kadar zayıftım ve o kadar aşkıttım ki doğru olanı yapamıyordum. "Ama önce buna bir son vermeliyim. Ivan'ı öldürmeli, şehirde düzeni yeniden sağlamalı ve sonra da anahtarları Luca'ya teslim etmeliyim."

Uzun bir süre bana baktı. "Emin misin?"

"Emin olduğum tek Şey sensin."

Gözleri yumuşamıştı, sanki kelimeler benimkilerden ayrılırken onun kalbini delip geđmiŐtı.

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama Luca seni almaya geliyor." Gözleri tekrar bana döndü. "Ne? Şimdi mi?"

"Evet."

"Neden-"

"Bunu bitirmek zorundayım." "Ama *Şimdi* mi demek istiyorsun?"

"Şimdi olmak zorunda. Ivan geri çekildi, şeteler sadakatlerini gevŐettiler, kaos var. Eğer beklersem, kaçabilir ya da bana tekrar vurabilir." Ve onun ölümlü kan arzumu tatmin edecek tek Şeydi.

"Ama Luca'ya ihtiyacın var."

"Şu anda güvendiğim tek kişi o. Senin için ölür."

Gözleri sulanmaya başladı. "Sadece sana geri döndüm. Gitmek istemiyorum. Gitmeni istemiyorum-"

"Tatlım." Yüzünü avuçladım ve o da hemen bileklerime tutundu. "Ne kadar cesur olduğunu biliyorum. Ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Bir süre daha böyle olmanı istiyorum. Lütfen bunu benim için yapar mısın?"

Başını aşağı eğdi, gözleri parlıyordu ve ıslaktı. Burnunu çekti, gözyaşlarını düŐmeden önce geri emdi. "Evet."

Onu tekrar terk etmek istemiyordum ama o ölene kadar ne dinlenecek ne yemek yiyecek ne de uyuyacaktım. Kızıma yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Őehrim yaptıklarının bedelini. "Aferin kızıma."

Luca Fleur'u alıp gitti. Ona nereye gittiğini kimseye söylememesini söyledim, bana bile.

Eve geri döndüğümde Godric telefonu kapattı. "O biliyor."

"Ne kadar sürecek?"

"Bunu bilmiyorum."

"Nerede olduğunu biliyor

musun?"

"Ya iyilik istiyor ve bu tarafa doğru geliyor ya da kaçıyor." "Kaçacak birine benzemiyor."

Godric başını salladı. "Sylvestre'nin binalarından birini karargâh olarak kullandığını biliyorum. Orada olduğundan şüpheleniyorum."

Sylvestre ortaklarımdan biriydi. Onu yıllardır tanırım. Düzenin değişmesinden hoşlanmadığını biliyordum ama onun böyle bir yılan olduğundan şüphelenmemiştim. "Daha kaç adamım beni aldattı?"

Bakışlarını bana çevirdi ve cevap vermeden önce bir süre geçti. "Kişisel bir şey değildi Bastien. Senden her zaman övgüyle bahsettiler, sadece ideolojilerine katılmadılar. Bu sadece iş."

"Bana oldukça kişisel geliyor."

"Bununla nasıl başa çıkacaksın?"

Başımı hafifçe salladım. "Buna yerime geçecek kişi karar verecek. Sadece Ivan'ı iktidardan uzaklaştırmam ve şehre düzeni geri getirmem gerekiyor."

Buna hiçbir tepki vermedi, sadece soğukkanlılıkla yüzümü inceledi. "Pekâlâ."

" arayın, ben de benimkileri

arayacağım." "Bizi bekleyecektir."

"Güzel. O pisliğin geldiğini bilmesini istiyorum."

Arka koltukta beraber oturuyorduk, şoför bizi şehrin öbür ucuna, Ivan'ın bulunduğu yere götürüyordu. Bir araba kuyruğu vardı ve Başkan Martin sokakları boşaltmış ve bir terör durumu olduğunu belirtmişti. Zaten haberlerde de vardı, muhabirler bir terörist grubun şehre saldırı planladığını ama etkisiz hale getirildiğini söylüyordu. İyi bir örtbas ve biraz da gerçekçiydi.

Bu Ivan'ı ele verirdi ama artık bir önemi yoktu. Önceden haber alıp almadığına bakılmaksızın ölmüştü.

Godric bir mesaj telefonuna baktı. "Yaralanmış."

Binaların geçişini, sabahın geç saatleri olmasına rağmen şehrin koşturmasını ve hareketliliğini izledim. Daha önce hiç gün ortasında böyle bir vurgun yapmamıştık. Her zaman akşam karanlığını beklerdik ama başka seçeneğimiz yoktu. Ivan muhtemelen yeni bir plan bulana kadar güvende olduğunu sanıyordu.

Ama yanılıyordu. "Görünüşe göre adamlar artık onun peşinden

koşuyor." "Fleur'u kaçırdığını öğrendiklerinde sadakatleri sarsıldı."

Bu benim öfkemi yatıştırdı ama sadece biraz.

Godric pencereden dışarı bakarken doğuştan gelen bir kayıtsızlığı vardı. Ergenliğimizden beri böyleydi, sanki etrafındaki dünyaya karşı sürekli hissizleşmişti. Ama çocukken, birlikte dinozorlarla oynarken ve karda hoyratça koştururken böyle değildi. Babamızın verdiği zararın onun için benim için olduğundan daha mı kötü olduğunu merak ediyordum.

"Kendi başına en az bir düzine adam öldürdü."

Ona geri döndüm.

"Kızgınlıklarından birini almış olmalı. Cesetleri deponun diğer tarafındaydı, yani oldukça uzağa gitmiş."

Gurur içimde kabardı. "Aferin kızıma."

"Sana yakışıyor." Tüm bunları bana bakmadan söyledi, gözleri hala penceredeydi.

"Öyle." Bu, ağabeyimden alacağım onaya en yakın şeydi.

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti, ama bir değişiklik olarak, katmanlı bir düşmanlık ve kızgınlıkla dolu değildi. İlk defa Luca'nın yanında, adamlarımdan birinin yanında, bir arkadaşımın yanında oturuyormuşum gibi hissettim.

Kordon altına alınmış caddeye yaklaştığımızda yolun ortasında durduk, diğer Hummer ve SUV'lar zaten oradaydı. Hepsi de Başkan Martin tarafından gönderilmiş polis arabaları ve SWAT araçları vardı.

Binanın etrafı sarılmıştı.

Godric arabadan indi ve yeleğini giydikten sonra arkadan otomatik tüfeğini aldı.

Ben de aynısını yaptım ve kardeşimle birlikte binaya doğru yürüdüm.

Ardından silah sesleri patladı, tetikçiler pencerelerden ateş ederken kurşunlar yollara sıçradı.

Godric'i korunmak için bir arabanın arkasına ittim. Kurşunlardan camlar kırıldı ve camlar yere sıçradı.

"Savaşmadan yenilmeyecek, değil mi?" Godric sesini yükseltmeden konuştu.

"Bir sıçan gibi ölmeyi seçiyor. Benim için pek mücadele sayılmaz." Arabanın yan tarafına yaklaştım ve Yabancı Lejyon'un araçlardan birinin arkasına konuşlandığını gördüm. "Eğer acele etmezsek, ben fırsat bulamadan onu öldürecekler."

"Ne fark eder ki? Bırakın onu öldürsünler."

"Bu çok önemli." Askerlerin minibüsü terk edişini ve barikatlı ön kapıyı kırışını izledim. Daha fazla silah sesi patladı. "Bunun için gidiyorum-"

"Bastien."

Çok hızlı olduğum için yağın silah seslerinden kaçarak arabaların arasında koşmaya başladım. Diğer askerlerle birlikte ön tarafa ulaşana kadar önce sağa sonra sola zıplayarak hedeflerinden kaçtım.

Siper aldım ve nefesimi tuttum, elimde silahımla yere çömeldim.

Godric sanki başka bir yoldan gelmiş gibi diğer taraftan belirdi. "Gelmene gerek yoktu."

Askerlerin kapıyı kırıp Ivan'ın adamlarını öldürmesini izledi. "Evet, ."

İçeri girdiler ve binaya doluştular, ben de Godric'le birlikte arkalarından gittim ve ekibin diğer üyeleriymişiz gibi binayı temizledik. Üç katlıydı ama birkaç farklı ofis alanı ve konferans odası vardı, kimsenin oturmadığı kiralık bir bina.

Samanlıkta iğne aramak gibiydi.

Ekibin geri kalanıyla iletişim sisteminde değildim ama Martin'le konuşmanın en iyi yolunun bu olmayacağını biliyordum, bu yüzden koridorlardan birinde durarak onu doğrudan aradım.

"Bastien, bu artık bir hükümet meselesi, bu yüzden geri çekilebilirsin."

Godric silahını indirmiş, bir misafirle karşılaşma ihtimaline karşı koridoru gözetliyordu.

"Bu adamı öldürmem gerek Martin."

"Luca bana bilgi verdi. İdam edilecek."

"Anlamıyorsunuz. Onu öldürmem *gerek*."

Bir süre sonra konuştu. "Onu kuzeybatı köşesine sıkıştırmışlar. En üst katta."

"Teşekkür ederim." Telefonu kapattıktan sonra üst kata çıktım ve kapıları kırmaya devam eden ve bir köşeye sıkışmış fareye yaklaşan adamlara yetiştim. Son kapıya ulaştıklarında barikatlıydı, bu yüzden bir koçbaşıyla kırdılar ve oradaki tüm mobilyaları bir kenara ittiler.

Ama oraya çok geç vardık.

Ivan kendini çoktan asmıştı. Tavanın ortasındaki avizeden sarkıyordu.

Adamlardan biri onu kesti ve yere düştü. Hiçbir hayat kurtarıcı önlem alınmamış. Kalp masajı ya da epinefrin yok. Hayata döndürülebilecekken kimse zahmet etmemiş.

Başında durdum ve orada yatışını izledim, gözleri açıktı ve teni solgundu, sanki en az birkaç dakikadır ölüymüş gibiydi. İntikamım elimden alınmıştı, bana borçlu olunan hastalıklı zevkten mahrum bırakılmıştım.

Pantolonumun arkasından tabancamı aldım ve onu yüzünden vurdum. Tekrar vurdum.

Ve tekrar.

Yüzü kalmayana kadar vurdum onu. Adamlar beni durdurmadı.

Godric sadece izledi.

Namlu boşalana kadar ateş ettim.

O gitmişti ve dövüş bitmişti ama ben içimde bir boşluk hissediyordum. Fleur'u kurtaramamıştım ve intikamını da alamamıştım. Sıçan benimle yüzleşmek yerine bir korkak gibi ölmeyi seçti, bir erkek gibi gazabımla yüzleşmek yerine.

Godric yanıma geldi ve elini omzuma koydu. "Her şey bitti." "Onun için," dedim. "Ama benim için asla bitmeyecek."

Luca ilk zil sesinde telefonu açtı. "Her şeyi haberlerde gördüm." "Ben oraya varmadan önce kendini asmış. Ama ben onun yüzüne ateş ettim."

Haberler arka planda duyulabiliyordu, sanki televizyon hâlâ açılmış gibi. "Bitti. Önemli olan tek şey bu."

Fleur'un yüzünü gördükten sonra, bu yeterli değildi. Ivan'ı çıplak ellerimle öldürmeyi planlamıştım. Çoğu organize suç örgütü ve çete hükümete karşı çalışır, onlarla birlikte değil, bu yüzden bu konuda haksız bir avantajım vardı. Başkan Martin'in müdahalesi olmasaydı, Ivan'ı yakalamak, gazabımızı hissettiğinde destekçilerini korkutmak daha zor ve daha uzun sürerdi. Bu bir avantajdı ama şu anda baş belası gibi geliyordu.

Eğer fırsatım olsaydı ona kendi başıma . "O nasıl?" diye sordum.

"O iyi. Şu anda bana köpek yavrusu gözleriyle bakıyor." "Onu eve getir. Yola çıkıyorum."

"Hallediyorum."

"Ve burada kal. Seninle konuşmam gerek."

Luca sessizliğin sürmesine izin verirken bir an durakladı. "Bunun olacağını biliyordum..."

Eve geldiğimde Luca aşağıda beni bekliyordu. Fleur

konuşmamız için yukarı çıkmış olmalı.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bu konuşmayı yapmak istemiyormuş gibi gözlerini dikmiş duruyordu.

Ona baktım ve kelimeleri bulmaya çalıştım ama belki de kelimeler gereksizdi. Sadece bana bakarak, gözlerimdeki kalp kırıklığını görerek bile niyetimi anlamıştı. Olanlar hayatımı sonsuza dek değiştirmişti ve bunun Luca'ya açıklanmasına gerek yoktu. "Bu iş sende, dostum."

Bakışlarını başka bir yere yönlendirirken sessiz bir iç çekti.

"Bunun eninde sonunda olacağını biliyorduk. Ve en azından ben öldüğüm için olmuyor."

"Biliyorum. Sadece aynı olmayacak."

"Bunca zamandır işimin peşinde olduğunu ikimiz de biliyoruz." Zoraki bir gülümsemeyle onu neşelendirmeye çalıştım, her ne kadar benim de neşelenmeye ihtiyacım olsa da.

O da gülümsedi ama zoraki olduğu belliydi. "Beni yakaladın."

Elini sıktım ve omzuna vurdum. "Teşekkür ." Hafifçe omuz silkti.

"Hainlere ne yapacaksınız?" "Bekle, işin

bitti mi, şimdi mi?" "Derhal emekli

olacağım."

"Tanrım." İç çekti. "İşi yeni aldım dostum. O kadar ilerisini düşünmemiştim."

"İyi şanslar."

"Teşekkürler." Güç alışverişi yapılmış ve konuşma sona ermişti. Ama söyleyecek daha çok şeyi varmış da nasıl bilemiyormuş gibi duruyordu. "Pazar günleri birlikte Holybelly'ye gideceğiz, değil mi?"

Sırıttım. "Tabii ki."

"Ve yine de içeceğiz?" "Kesinlikle."

"Güzel," dedi. "Sadece emin olmak istedim."

FLEUR

Bastien bir hafta geçmesine rağmen kendinde değildi.

Bana aynı şekilde bakmıyordu, sanki morluklar dayanılamayacak kadar acı veriyormuş gibi. Ancak morluklar geçmeye başladığında kendisi gibi davranmaya başladı. Her gün benimle evdeydi, gece boyunca yanımda uyudu, sabahları benimle kahvaltı etmeden önce spor yaptı. Olanlar hakkında konuşmadık. Buna hazır değilmiş gibi görünüyordu.

Yatakta birlikte uzandık, çarşafın altında çırılçıplaktık, teni dokunulamayacak kadar ateşliydi çünkü birkaç dakika önce tüm işi yaptıktan sonra hala sıcaktı. Ama asla beni uzaklaştırıp serinletecek kadar sıcak değildi.

Parmaklarımla çene çizgisini takip ettim ve sakalının kaba tüylerini hissettim. "Nasılsın?"

Bacağımı kalçasının üzerine kaldırdı, eli kıcımdaydı. Soruyu ele almadı, yüzleşmek istemiyormuş gibi sessizliğiyle geçiştirdi.

"Eğer geri dönmek istiyorsan,
dönebilirsin-" "Geri dönmek gibi bir
arzum yok."

Uzak ve içine kapanık görünüyordu, omuzlarına çöktüğünü görebileceğim kadar ağır bir depresyon taşıyordu. "O zaman seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana."

"Beni rahatsız eden ne?" diye sordu. "Sana bakmak canımı yakıyor. Beni rahatsız eden bu."

"Ben iyiyim Bastien. Çoktan iyileşti bile."

"Önemli değil. En bunun olmasına izin verdiğimde bir erkek olarak başarısız oldum." "Beni hayal kırıklığına uğratmadın," dedim nazikçe.

"Ben yaptım. Godric oraya gelmeseydi, tamamen kendi başına olacaktın. Ben gelmiyordum Fleur. Elli mil ötedeki bir depoda kapana kısılmıştım ve seni kurtarmam tam anlamıyla imkânsızdı. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğime söz vermiştim... ve bu sözümü tutmadım."

Nihayet hayatlarımız bir aradaydı, nihayet arzuladığımız huzura kavuşmuştuk ama bu huzur onun kendisinden tiksinişle yok oldu. "O gece Jules Verne'de yemek yedik... ve ben çıkıp gittim. Gittim çünkü senin dünyandan korkuyordum."

"Olman gerektiği gibi. Keşke geri gelmeseydin."

Bu, suratıma yediğim yumruktan daha çok acıttı. "Geri geldim çünkü seninle bu hayatı seçtim. Riskleri biliyordum ama kalmayı seçtim. Her şeyi kendine yüklüyorsun ve benim de eşit bir katılımcı olduğumu unutuyorsun. Boğulduğumda, yine de kalmayı seçtim. Her şeyi yeniden riske atmayı seçtim çünkü alternatifi düşünülemezdi."

Bana bakmaya devam etti ama gözleri çok sert ve acımasızdı. "Gittiğin için sana kendini bok gibi hissettirdim."

"Seni affediyorum."

"Senin affını hak etmiyorum."

"*Bastien.*" Artık kendimden nefret etmek istemiyordum. Bu mesafeyi ve soğukluğu daha fazla istemiyordum. "Diğer tarafa geçmeyi başardık. Artık buradayız. Bugünümüz ve geleceğimiz için bu kadar heyecanlıyken geçmişini düşünmek istemiyorum. Zor olduğunu biliyorum ama artık bırakmalısın."

"Hiçbir şeyin gitmesine izin vermem."

"Biliyorum." Yüzünü avuçladım. "Ama bunun peşini bırakmana ihtiyacım var. Çünkü nihayet istediğim hayata sahibiz ve bunun her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum."

Çünkü sonsuzluk çok hızlı geçecek."

Sanki öfkesini durdurmak için mükemmel bir Şey söylemişim gibi gözlerini kapattı. Sessiz bir i çekti, hayal kırıklığını ve umutsuzluğunu dışarı vurdu.

"Sorun yok." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, erkeğimi tekrar yanımnda istedim, mavi gözlerini, gülümsemesini ve sadece bir bakışıyla bana verdiği sıcaklığı istedim.

Gözlerini tekrar açmadan önce bir nefes aldı, bana daha keskin bir bakışla, kızgın olmayan, sadece odaklanmış bir sertlikle . "En azından bunu telafi etmek için hayatımın geri kalanına sahibim."

Haftada birkaç kez annesinin evine gidiyordum ve birlikte düğünü planlıyorduk. Normalde düğün niŐandan bir yıl sonra yapılırdı, ancak ikimiz de Şimdi evlenmek istediğimizden ve Bastien'in Paris'teki hemen hemen herkesle çok sayıda bağlantısı olduğundan, sadece altı hafta önceden haber vererek istediğim her Şeyi ayarlayabildim.

Annesinden ihtiyacım olduğu için yardım istemedim, sadece onunla vakit geçirmek, kayınvalidem olacağı için onunla olan iliŐkimi derinleŐtirmek istedim. Adrien'in ailesiyle yakındım ve yaşadığım sürece onlara karşı hep sevgi besleyecektim ama artık Bastien ve ailesi benim ailem .

Sonsuza dek sürecek ailem.

Bastien düğün planlamasıyla hiç ilgilenmedi. Sadece bana davet etmek istediği kiŐilerin bir listesini verdi; bu listede Başkan Martin, Senato'nun birkaç yesi ve Kasap olduğu dönemden tanıdığı tüm suçlular vardı. Davet edecek sadece birkaç arkadaşım vardı, bu yüzden neredeyse tüm davetli listesi onun tarafındaydı.

Bir gece annesi bizi akşam yemeğine davet etti ve içeri girdiğimizde Godric çoktan oradaydı çünkü o da davet edilmişti.

Godric'le neredeyse hiç konuŐmamıŐtım. Kesinlikle güçlü ve sessiz bir tipti, ama onun için yaptıklarından dolayı kendimi yanında çok rahat hissediyordum.

Ben. Ona bir sürü soru sormak ve zorla sohbet etmek yerine, enerjisini yansıtmayı seçtim, böylece yanımda rahat hissedecekti.

Annesi onları aynı odada görünce öylesine kendinden geçmişti ki hıçkırıklara boğuldu ve iki oğlunu birden kucakladı, ikisi de onun üzerinde yükseliyordu.

Kardeşler birbirlerine sarılmadılar ama Bastien onun omzunu sıvazladı.

"Buna inanamıyorum." Annesi elini kalbinin üzerine koyarak geri çekildi. "İki oğlum da burada. Oğullarımdan biri evleniyor. Keşke baban da burada olup bunu görebilseydi."

Bastien ve Godric birbirlerine baktılar ama bu kısa sürdü. "Anne, erkek arkadaşını davet ettin mi?" Bastien sordu. "Erkek arkadaş mı?" Godric sordu.

"Duymadın mı?" Bastien sordu. "Pierre adında sanat koleksiyoncusu bir erkek arkadaşı var."

"O benim erkek arkadaşım değil," dedi hemen. "Ama evet, o da bize katılacak."

Bastien Godric'le bir kez daha bakıştıktan sonra göz kırptı.

Godric sırtıarak karşılık verdi, sanki bu adamı sorguya çekme planında sözsüz olarak anlaşmışlardı.

Kâhya odaya girdi ve Pierre'in geldiğini anons ettikten sonra uzaklaştı.

Annesi, ne kadar kıvrak ve çevik olduğunu gösteren yüksek topuklu mor bir elbise giymişti. "Uslu durun çocuklar."

Pierre odaya pantolon, yelek ve yakalı gömlekle girmişti, tıpkı Bastien'in annesi gibi çok zarif görünüyordu. Yanaklarının her birini öpmeden önce ona en sıcak gülümsemesini verdi.

"Pierre, geldiğin için çok teşekkür ederim." Onunla birlikte Bastien ve Godric'in yanına kadar yürüdü.

acımasız suçlular. "İki oğlumu da tanıştırmak benim için bir zevk." Onlara baktığında gözleri yaşardı, sanki ikisini görmekten daha büyük bir zevk olamazdı. "Godric ve Bastien."

Bastien önce onun elini sıktı. "Sizinle tanıştığım memnun oldum." Godric de onun elini sıktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ee," dedi Bastien. "Annemizle ilgili niyetiniz nedir?" "Bastien." Annesi onun koluna vurdu. "Saçmalıyorsun."

"Sadece bir soru," dedi Bastien. "O bir erkek, bunu halledebilir. Yapamazsa da gidebilir."

Annesi biraz önce gülümsüyordu ama şimdi mahcup görünüyordu. "Oturup yemek yiyelim."

"Sorun değil," dedi Pierre, bütün bu olanları eğlenceli buluyormuş gibi kıkırdarak. "Onlar iyi evlatlar, sana göz kulak oluyorlar." Bastien'e hitap etmeden önce onun kolunu nazikçe okşadı. "Karımı kaybedeli uzun zaman oldu ve tek istediğim bir arkadaştı. Ama bu arkadaşlık daha fazlasına dönüştü... Muhtemelen annen çok müstesna bir kadın olduğu için." Tüm bunları söylerken ona baktı, sanki onun güzelliğine ve zarafetine gerçekten hayrandı.

Bastien ikisini izlerken sırtıttı. "İyi cevap, Pierre." Elini yumruk yaptı ve ona hafifçe yumruk attı.

Pierre karşılık vermeden önce kıkırdadı.

"Tamam," dedi annesi. "Bu pembe diziyi bitirelim ve akşam yemeği yiyelim."

Uzun bir akşam yemeği yedik ve saatlerce sohbet ettik.

Bastien ve Pierre hâlâ sanat siyaset üzerine kapsamlı bir sohbeta dalmışken Delphine masanın başında onları dinliyordu.

Godric oturma odasına girmiş ve sanki sosyal sayacının süresi dolmuş gibi ateşin yanında bir puro yakmıştı.

Ben de ona katıldım ve karşısındaki koltuğa oturdum.

Ucunun yanması ve dumanın bir bulut halinde yükselmesi için birkaç nefes çekti. Sonra karşısındaki bana baktı ve ceketinin cebine uzanıp keyifle içmem için bir puro uzattı.

"Hayır, teşekkürler. Sigarayı bıraktım."

Cebine geri koydu ve sessizce sigara içti, dikkati şöminedeydi, aurası sakin ve kayıtsızlık sınırındaydı. Kardeşine hiç benzemiyordu, tam bir muammaydı.

"Bastien'le tekrar konuşmaya başlamanıza sevindim," dedim, konuşmaya çalışarak.

Gözleri tekrar bana kaydı ve bir süre öylece baktı.

"Umarım seninle de bir ilişkimiz olabilir."

Purosunu içti ve bakışlarını sürdürdü. "Dürüst olmak gerekirse, hoş bir arkadaş değilim."

"Senden zaten hoşlanıyorum, bu yüzden iyi bir arkadaş olmaya çalışmana gerek yok." Ortaya çıkıp o adamları kafalarından vurduğunda zaten sevgimi ve sadakatimi kazanmıştı. Beni atlatamayacağım bir dehşetten kurtarmıştı. Bastien de devam edemezdi. İlişkimiz kalıcı olarak değişecekti.

Ağızındaki dumanı bıraktıktan sonra dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bu işi kolaylaştırıyor."

Bir süre ateşe baktım, ona söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım ama delmek Luca'yı delmekten daha zordu. Luca sadece rol yapıyordu ama Godric'in tam olarak görüldüğü gibi biri olduğunu anlayabiliyordum. "Merak ediyordum da... benimle koridorda yürür müsün?"

Bu soru üzerine gözleri hemen benimkilere kaydı.

"Benim bir ailem yok. Sadece ben varım."

Sigarasını tutarken dumanının yükselmesine izin verdi.

"Ve biliyorum ki sen benim kardeşim olacaksın, yani..." Zorlamak istemedim. Onu rahatsız etmek istemedim. İstemediği bir işi ona yüklemek istemedim.

Uzun bir süre sessiz kaldı, o kadar uzun ki soruyu tamamen görmezden gelebilirmiş gibi görünüyordu. "Bunu yapabilirim."

"Öyle mi?" Heyecanımı dizginleyemeyerek sordum.

Başını salladı. "Elbette."

BAGT) TR

Düğünden önceki geceydi.

Fleur gece için başka bir yerde kalmayacaktı, hele ki ben bu geleneksel saçmalıklara inanmıyorken. Her zamanki gibi yatmadan önce onu becerecektim. Sabahleyin evden ayrılıp evin başka bir bölümünde hazırlanacak, sonra da evlenmek için bahçede buluşacaktık.

Bekâr olarak son gecemi kardeşimin evinde geçirdim, onunla birlikte salonda sigara içtik, ikimiz de bazı iyi ama çoğunlukla kötü anıları yâd ettik.

Parmaklarının arasında yanan purosuyla, başının üzerinde asılı duran avizenin loş ışığında oturuyordu. "Artık bir önemi yok ama cesedini nereye attınız?"

Bunun bir süredir aklında olduğunu söyleyebilirim. Sadece sormak istemedi.

"Naylona sardım ve binamın dışındaki çöp kutusuna attım." Bir nefes çektim ve sanki bulut günahlarımla doluymuş gibi dumanı dışarı verdim.

"Ve kimse fark etmedi mi?"

"Çöp kamyonları onu boşaltmaya geldiğinde öleli sadece birkaç saat olmuştu. Ve onu gerçekten iyi sardım, bu yüzden koku muhtemelen en az bir hafta sonra kontrol altına alındı. O zamana kadar çoktan bir fırına ya da çöplüğe atılmış olurdu." Adama acımasızca ve barbarca davranmak

beni zalimce yetiştiren. Ama o zamanlar fazla seçeneğim yoktu. "Kasıtlı değildi, sadece o sırada sahip olduğum kaynaklardı." Mezarlıktaki mezarı boştu. Mezar taşı, orada bile olmayan bir adama yakılmış bir methiyeydi.

"Senden bir kez bile şüphelenmedim."

"Kimsenin yapmayacağını biliyordum." ünkü beni hafife aldılar. Herkes hafife aldı. Godric gözlerini kaçırdı ama öfkeyle değil. "Ona söylemeyi hiç düşündün mü?"

Gözlerim puroya odaklandı çünkü suçluluk duygusu birden etimi kemirmeye başladı. "Bazen."

Ben daha fazla konuşmayınca konuyu kapattı. "Senin için sırada ne var?"

Dumanı serbest bırakırken "Her zamanki gibi iş," dedi. "Ama Beşinci Cumhuriyet'e uygun . Luca kontrollerini yapmak için uğradı bile."

Altı hafta içinde yerimi almıştım, mirasımın yerini yeni bir Fransız İmparatoru almıştı ama Luca bu pozisyon için bu kadar yetenekli olmasaydı geçişin bu kadar sorunsuz olmayacağını biliyordum. Herkes onu zaten tanıyor, ona saygı duyuyordu. Bir arkadaşa dönüşecektim... ya da eskiden tanıdıkları birine.

"Bu senin için gerçekten yeterli mi?" diye sordu. "Bu mu?"

"Emeklilik. Evcilleştirme. Tek eşlilik."

İnanmamasına şaşırmadım, çünkü kısa bir süre önce ben de aynı fikirdeydim. Kimse için, özellikle de bir kadın için işimi asla bırakmayacağımı söylemiştim. Yuva kurmayı bir şekilde heyecan verici kılacak biriyle karşılaşacağımı düşünmemiştim. "Heyecan ve adrenalin hala orada, sadece yeni bir şekilde. Düşünden sonra birkaç aylığına seyahate çıkacağız. Onu İtalya ve Yunanistan'a götürmek istiyorum."

Başını salladı. "Güzel balayı."

"Evet."

"Yani çocuk olayını da mı yapacaksın?" "Bir noktada."

Daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi beni izledi ama zorlamak istemedi.

"Ebeveyn olmak için uygun olduğumu düşünmüyorum ama iyi bir iş çıkarmak için elimden geleni yapacağım."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Şey, ben kendi babamı öldürdüm ve cesedini çöpe attım, yani..."

"Ama bu kendi tercihim değildi," dedi. "Sen her zaman iyi olan oldun Bastien. Kendileri için savaşamayanlar için savaşan hep sen oldun. Boyun eğmek çok daha kolay olacakken, sen kendi ayaklarının üzerinde durdun. Fleur'u nasıl sevdiğini görüyorum, yani kesinlikle başka bir insana bakabilecek kapasitedesin."

Bana söylediği en güzel şeydi.

"Bence iyi bir baba olursun - eğer istediğin buysa."

Şömineye baktım ve onun iyiliğini nasıl kabul edeceğimi bilemediğim için yüzümü asmadım. "Babam beni istemedi... ve korkarım ben de onları istemeyeceğim." Bunu söylerken ona bakamadım. Bunu Fleur'a bile söylememiştim.

Bana baktı.

Bakışlarını göremiyordum ama etimde sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Babam lanet olası bir pislikti. Tek derdi para, güç ve daha fazla para ve güç elde etmek olan bir psikopattı. Bizi insan olarak değil, bedava işçi olarak önemsiyordu. Annemi umursamazdı. Onu sürekli . Kabul etmek istemediğim kadar çok yönden ona benziyorum ama sen ona hiç benzemiyorsun."

Sonunda ona tekrar bakacak cesareti buldum. "İyi olacaksın Bastien."

Uşak beni eve aldı, sonra da salona götürdü. Şöminenin üzerinde eski bir aile portresi vardı, dördümüz birlikteydik, Godric ve ben o zamanlar neredeyse ergenlik çağındaydık. Ona baktım ve kalbimin hızla çarptığını hissettim. Yarış pistindeki bir Maserati'ydi.

Annem arkamdan odaya girdi. "Bastien, her şey yolunda mı?"

Cesaretimi toplayıp onunla yüzleşmeden önce bir süre daha resme baktım.

Yüzümdeki kederli ifadeyi görmüş olmalı ki bir adım öne çıkıp kollarımdan tuttu. "Tatlım, ne oldu?"

Şu anda annemin sevgisini kabul edemeyeceğim için ellerini nazikçe uzaklaştırdım.

Daha da üzüldü. "çok doğal. Düğünümünden önce ben de aynı şekilde hissediyordum. Ama sadece birkaç nefes al-"

"Sorun o değil." Fleur hayatımda şüphe duymak zorunda kalmadığım tek şeydi. Ama kendim de dahil olmak üzere diğer herkes tedirginliğin gölgesinde kalmıştı. Sahip olduğum tek şüphe, onu hak edip etmediğimi merak etmektir.

"O zaman nedir?"

Yıllarca bunu ondan saklamaya karar vermiştim, bunun onun iyiliği için olduğunu çünkü bu sırrı kaldıramayacağını söylemiştim. Ama bu sadece gerçeği saklamak için bir , olmadığım biri gibi davranmak için bir bahane. Ona karşı her zaman iyiydim, her zaman onunla ilgilenirdim ve bunları gerçek bir arzudan ziyade suçluluk duygusuyla mı yaptığımı merak ediyordum. "Anne, sana söylemem gereken bir şey var."

"Tamam... Dinliyorum."

"Hadi oturalım." Oturma alanına doğru ilerledim ve birine uzandım.

Saat geç olmasına rağmen hala giyinik ve makyajlıydı, sanki başını yastığa koyana kadar rahatlamasına izin vermemiş gibiydi.

Ellerini kucağında birleştirmişti ve o kadar korkmuş görünüyordu ki, dışarıdan bakan biri onu öldürmek için orada olduğunu düşünebilirdi.

Yarınki düğüne gelmeyeceğinden şüpheleniyordum. Bir daha asla konuşamayacağımızdan şüpheleniyordum. Ama ona söylemek zorundaydım. İtiraf etmeli ve yaptıklarımın sonuçlarını kabullenmeliydim. "Babam ölmeden önce evime uğradı."

Söylediklerimi duyunca kaskatı kesildi, gözleri karanlıktaki bir baykuş gibi iri ve yuvarlaktı. "Bunu bana hiç söylemedi."

Çünkü kimseye söylemedi. "Siz

ikiniz barıştınız mı?"

"Hayır. Kavga ettik. Bana bir çocuk daha yapmak istemediğini ama senin onu buna zorladığını söyledi. Benim bir hayal kırıklığı olduğunu söyledi. Bana sahip olduğu için pişman olduğunu söyledi." Bunu söylemek daha kolaydı çünkü bu soğuk ve acı gerçeği çoktan kabullenmiştim.

"Bu doğru değil Bastien. demek istemedi."

"Sorun değil anne. Sevgin fazlasıyla yeterli oldu. Kolaylıkla iki ebeveyne eşdeğer oldu."

Gözleri sanki bu onu incitmiş ya da onun için dünyalara bedelmış gibi yaşardı.

"Bana hiç sahip olmamış olmayı dilediğini söyledi, ben de ölmüş olmasını dilediğimi söyledim ve bu bir kavgaya dönüştü. Silahına uzandı ama-"

"Aman Tanrım." Elleri hemen ağzını kapadı ve hıçkırıklarını . "Aman Tanrım..."

Çığlıklarını duymazdan geldim ve devam ettim. "Ama önce ben aldım ve onu vurdum."

Elleri yüzünü tamamen kapattı ve o sahneyi hayal ederken göğsü kabararak hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Özür dilerim."

Sessizliğin içinde feryat etti, sanki bu odada vurulmuş gibi feryat etti.

Kendimi daha iyi hissetmiyordum ama en azından onurlu hissediyordum. "Gerçeği bilmeyi hak ettiğini düşündüm." Kanepeden kalkıp odadan çıktım, arkamdan ağlayışını dinledim, bir canavar olduğumu biliyordum. Kocasını elinden almıştım. Ailesini parçalamıştım. Olan her kötü şeyden ben sorumluydum.

"Bastien." Hıçkırıklarını bastırdı. "Bekle."

Durdum ama arkamı dönmedim, yüzündeki ifadeden korktum, bana doğru gelen tokattan korktum.

"Bastien." Ayak sesleri arkamda daha da yükseldi.

Onunla yüzleşmeden önce bir nefes aldım, gözyaşlarının makyajında yarattığı tahribatı gördüm, itirafım yüzünden onarılamaz bir şekilde kırılmış bir kadın gördüm.

Ellerime uzanmadan önce bir nefes aldı ve gözyaşlarını sabitlemeye zorladı. Onları sıktı.

Ve ben anlamadım. şey anlamadım.

"Bastien." Gözyaşları yüzünden aşağı damlıyordu. "Babanın zalim bir adam olduğunu biliyordum ama bu kadar zalim olduğunu bilmiyordum... Bunu hak etmedin ve daha iyisini yapmadığım için, seni ve Godric'i koruyamadığım için, Fleur'un gittiği gibi gitmediğim için üzgünüm. Çok seviliyorsun Bastien. Sen ve Godric benim için en önemli şeylersiniz ve sizi kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla seviyorum." Ellerimi kendi elleriyle kavradı ve göğsüne doğru sıktı. "Özür dilerim, bebeğim. Çok üzgünüm."

"Anne..." Kendi babamı öldürmüştüm ama o bana kurban muamelesi yaptı.

"Sorun değil Bastien," dedi. "Sen doğru olanı yaptın. Onsuz yaşayabilirim ama sensiz asla yaşayamam."

FLEUR

Aynanın karşısında durdum ve omuzlarında küçük askıları olan ve ön kısmında göğüs dekoltesini gösteren bir açıklık bulunan beyaz elbisemin içinde kendime baktım. Fiyat etiketini gördüğümde neredeyse almayacaktım çünkü bir elbiseye asla o kadar para harcamazdım. O noktada bir araba da alabilirdim.

Ama sonra Bastien'in ne istersem almamı isteyeceğini hatırladım ve kredi kartını uzattım.

Delphine arkamdan odaya girdi ve ilk bakışta sanki gerçekten onun kızıymışım gibi parladı. Arkamdan geldi ve omuzlarımı sıktı. "Oğlum aklını kaçıracak." Yansımda bana gülümsedi. "Herkes oturdu ve seni bekliyor tatlım. Gergin misin?"

"Hayır." Hiç gergin değildim. Bu benim ikinci evliliğimdi, ilk boşanmamdan sadece aylar sonra, ama bu farklı hissettirdi. "Hiç de değil."

"Güzel. Evlendiğimde çok gergindim. Bunun ne anlama geldiğini bilmeliydim." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve uzaklaştı. "Ne kadar güzel bir gün. Şanslıymışsın."

"Bastien nasıl?"

"Onu hiç görmediğim kadar mutlu. Oğullarıyla sigara ve içki içiyor."

Sırıttım. "Tabii ki öyle." Bu konuda benden daha emin olan tek kişi oydu.

"O iyi bir adam. Ve sen de iyi bir kadınsın. Birbirinizi bulduğunuza sevindim."

"Ben de. Oğlunuz benim için çok önemli."

"Öyle olduğunu biliyorum. İşler zorlaştığında bile onun yanında durduğun için sana minnettarım."

Kapı açıldı ve Godric içeri girdi, daha az cüsseli olduğu için bir şekilde kardeşinin daha genç bir versiyonu gibi görünüyordu. Takım elbise giymiş ve kravat takmıştı ve bana hemen ölçülü bir bakış attı. "Bastien acele etmemizi söyledi, hadi gidelim."

Tabii ki öyle. "Pekâlâ." Çiçek buketini kaptım ve koluna girdim. Bana sarayda rehberlik etti, Bastien'in beni sosyal bir etkinliğe götürdüğü ve her şey çok hızlı geliştiği için kaçmaya çalıştığım yerde. İstediklerini elde edene kadar beni tuvaletin yanında köşeye sıkıştırmıştı.

Ve şimdi, yine aynı yerde istediklerini elde etti.

Koridordan bahçelere açılan çift kapıya doğru ilerledik, yüzlerce insan Bastien'in arkasındaki çiçekli kafeslere bakıyordu ve Luca da onun yanındaydı. Kapılar açıldığında, dört parçadan oluşan yaylı çalgılar dörtlüsünün müziği beni çarptı.

Sonra herkes bana bakmak için ayağa kalktı.

Midem boğazıma düğümlenmişti ve Godric'in kolu birden kendimi okyanusun ortasında bir cankurtaran salı gibi hissetmeme neden oldu. Bastien'le evlendiğimde onun gözlerinin içine bakabilmek için satın alabildiğim en yüksek topuklu ayakkabılarla ilerlerken denge için onu kullandım. Kolay kolay sinirlenmezdim ama beş yüz kişi bana bakınca kendimi güçsüz hissettim. Elbisem ağır, trenim bir yük gibiydi.

Ama sonra ona baktım ve tüm korkularım kayboldu.

Çünkü bana kazandığı bir ödül, şöminesinin üzerinde sergileyeceği bir kupa, açana kadar tüm mevsimler boyunca bahçesinde yetiştirdiği güzel bir gülmüşüm gibi bakıyordu. Dudaklarındaki yakışıklı gülümseme ve gözlerindeki derin şefkatle sanki orada bizden başka kimse yokmuş gibiydi. İşten eve döndüğünde bana bakışı, gözlerinin

Beni saç çizgimden öpmeden önce yumuşadı, derin bir şehvet içinde değil, derin bir aşk içinde olan bir adamın bakışı.

Ben de gülümsedim ve oraya gitmek için sabırsızlanıyordum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nihayet başarmıştık ve beni elimden tutmak yerine büyük kollarıyla etrafımda dönüp beni , çenesini başıma dayadı ve beni alnımdan öpmeden önce bir saniye orada tuttu.

Eridim.

Elimi tuttu ve rahibin önünde yüz yüze geldik, Tanrı'nın ve birlikteliğimize tanıklık etmek için toplanan beş yüz kişinin önünde birbirimize olan sonsuz aşkımızı ilan etmeye hazırдық.

Bana aynı şekilde bakmaya devam etti, hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı, gözleri lanet olası gökyüzünden daha maviydi. Tıraş olmuştu, bu yüzden çene çizgisi pürüzsüzdü ve ağzı boyunca uzanan gölge daha da belirgindi.

Rahip devam etti, ben de "Çok ateşlisin" diye mırıldandım.

Sırıttı ve gözlerinde beliren pırıltı saf bir neşeydi.

Yüzüklerimizi değiştirmedik çünkü benim yüzüğüm zaten vardı ve o da büyük gün için iyileştiğinden emin olmak için kendi yüzüğünü günler öncesinden takmıştı. Paris gökyüzünün altında, Eyfel Kulesi'nin manzarası eşliğinde birbirimize sarıldık ve birbirimizi sonsuza dek seveceğimize söz verdik.

Four Seasons'daki resepsiyon büyük bir patlamaydı, herkes içiyor, eğleniyor ve hayatlarının en iyi zamanını geçiriyordu. Bastien'i daha önce hiç dans ederken görmemiştim ama dans pistinde sanki iyi olduğu başka bir şeymiş gibi hareket ediyordu.

Parti sabahın ikisine kadar sürdü ve parti sona erdiğinde konukların çoğu hâlâ oradaydı. Işıklar yandı ve insanlar ayrılmaya hazırlanmak için ceketlerini ve paltolarını almaya başladı.

Bastien smokin ceketini omuzlarıma doladı. "Hemen döneceğim, tatlım." Bir arkadaşına ve karısına veda etti ve kısa sürmesi ayrılık uzun bir sohbete dönüştü.

Koridora adım attım, sıcak kalabilmek için ceketimi vücuduma sımsıkı sarıyordum.

"Bittiği üzgün müsün?" Luca ortaya çıktı, harika vakit geçirmiş gibi sarhoş gözlerle bakıyordu.

"Senin kadar üzgün değilim sanırım," diye takıldım. "Bastien'in evine gidip onu çıplak görebiliyorum. Geri kalanınız göremiyorsunuz."

Kıkırdadı. "Onu zaten çıplak gördüm, o yüzden bunu bana karşı kullanamazsın."

"Onu neden çıplak gördün?" diye sordum.

Omuz silkti. "Uzun hikâye."

"O kadar uzun sürmemeli."

Başının arkasını ovuşturdu ve sessizce kıkırdadı. "Sana söylemek istediğim bir şey var. Bastien konuşma istemediği için o zaman söyleyemedim ama... aylar önce ikimiz birlikte bir içki içmiştik. Bu, sana taşınmayı teklif etmeden önceydi, işler çok ciddileşmeden önce."

"Tamam."

"Karısı olacağını bildiğini söyledi. Senin doğru kişi olduğunu bildiğini söyledi."

Bastien'in bana olan sevgisini zaman anlayamamıştım ama başıma gelen en güzel şeyken bunu asla sorgulamayacaktım.

"Ona deli olduğunu, seni çok az tanıdığını söyledim, ama o bana sadece bildiğini söyledi. Ve bunu sana düğün gününde söylememi istedi."

Gözlerimin o kadar yumuşadığını hissettim ki gerçekten acıdılar. "Ne kadar şanslı olduğumu biliyorum Luca." Her kadının benim sahip olduğum şeye, onun gibi bir adamın sarsılmaz sevgisine ve sadakatine sahip olmak için her türlü hileye başvuracağını biliyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, bence o daha şanslı." Yaklaştı ve bana tek koluyla sarıldı. "Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim. Sonra görüşürüz."

"Sonra görüşürüz." Yürüdü ve insan kalabalığının içinde kayboldu.

Bastien geri döndü, beni dudağımdan hızlı bir öpücük için kendine çekmeden önce kolunu belime doladı. "Hazır mısın, tatlım? Yağmur yağıyor, o yüzden arabayı getireceğim."

"Yağmur mu

yağıyor?"

"Evet."

Güneş ışığını sevdim, bu elbiseyi üşümeden giyebilmeyi sevdim ama yağmuru da kocamı sevdiğim gibi sevdim. "Yürüyebilir miyiz?"

"Yağmurda eve yürümek mi istiyorsun?" diye sordu hafifçe eğlenerek.

"Evet." Yağmur gibi kokmasını, saçlarının hafif nemli olmasını, kıyafetlerinde ağır bir koku olmasını seviyordum. Bu bana birlikte geçirdiğimiz geceleri hatırlatıyordu, benim yatağımda ya da onun evinde, kafelerde dışarıda otururken ya da vardiyamdan sonra bardan çıkarken. Benim için özeldi. "O zaman eve gittiğimizde ateşin önünde ısınabiliriz..."

Beni tekrar öptü ve sonra elimden tuttu, yüzünde bir gülümseme ve gözlerinde mutluluk vardı. "Hadi yapalım, tatlım."

EP) LOGUE

BAGT)EN

Oturma odasında Pierre ile konuştum.

"Onun nasıl olduğunu bilirsin," dedi. "Tanıdığım en inatçı kadın."

"Oh, biliyorum."

"Onu bu şekilde seviyorum ama bazen bana karşı çalışıyor."

Başımı salladım.

"Sanırım ikimiz için de destekli yaşama geçme zamanı geldi. Loire Vadisi'nde gerçekten güzel bir yer buldum ama o bunu düşünmüyor bile. Merdivenlerin çok fazla olduğunu kabul edemeyecek kadar gururlu. Bu kadar alana ihtiyacı olmadığını kabul edemeyecek kadar gururlu. Çok genç olduğunu söylüyor."

"Bence destekli yaşamın ne olabileceğini tam olarak anlamıyor."

"Katılıyorum," dedi. "Bence şimdi harekete geçmek, gerçekten çok zor olduğu zamandan daha iyi. Benim için onunla konuşabilir misin?"

Başımı salladım. "Bir deneyeceğim,

Pierre." "Baba?"

Omzumun üzerinden bakınca onu odanın diğer ucunda, şöminenin üzerindeki eski bir aile fotoğrafına bakarken gördüm. Pierre'e geri döndüm. "Bu hafta onunla akşam yemeği yiyeceğim. Eğer bu işe yaramazsa, Godric deneyebilir."

"Teşekkür ederim, Bastien."

Ayağa kalktım ve eski aile portreme bakmaya devam eden odanın karşısındaki oğluma katılmadan önce ona hızlıca sarıldım. Ona en son babama ne yaptığımı anneme söylediğim gece bakmıştım. Ondan sonra arka planda bulanıklaştı. Fotoğrafta hepimiz gülümsüyorduk ama bu lanet bir yalandı. "Ne oldu Bruce?" Oğlum on beş yaşındaydı ve ortaokula gidiyordu. Okula başladığından beri yüksek notlar alıyordu ve tüm öğretmenleri onun zeki olduğunu söylüyordu. Bunu benden mi yoksa Fleur'dan mı aldığından emin değildim, belki de ikisi de değildi. Belki de ikimizden de daha iyi bir çevreye sahipti.

"Neden onun hakkında hiç konuşmuyoruz?"

"Babam mı?" Bu doğrudu. Ondan hiç bahsetmedim, annem de bahsetmedi. Sadece hayatımızdan çıkıp gitmişti. Birkaç yıl önce annem benden çocukluğumuzla ilgili daha fazla ayrıntı istemişti, mesela o yokken bana ve Godric'e neler yaptığını sormuştu. Onun anısına saygı duyup sonra da hayaletinden nefret edişini izlemiştim.

"Evet." Bruce bana baktı, benim mavi gözlerime ama annesinin koyu renk saçlarına sahipti. Yakışıklı bir çocuktı ve bir erkek olduğunda, istediği her şeye sahip olacaktı. İsteddiği her şeyin peşinden koşabilecek kadar zeki olacaktı. Her duruma girip çıkabilecek kadar yakışıklıydı. Fleur bana bir oğul vermişti ama aynı zamanda bir de kız vermişti ama o evde annesiyle birlikteydi. "Pierre'e büyükbabam diyorum ama sanırım değil."

"Öyle." Babamın yaşasaydı daha iyi bir büyükbabaydı. Tüm hayatlarımız tamamen farklı olurdu. "Birden fazla olabilir."

"Büyükanne ne zaman onun hakkında soru sorsam değişiyor. Sanki onun hakkında konuşmak istemiyor. Nasıl öldü? Hastalandı mı?"

Oğluma yalan söylemek istemiyordum ama ona babasının bir katil olduğunu da söylemek istemiyordum. "Onun hakkında konuşmuyoruz çünkü o iyi bir adam değildi Bruce. Bana, büyükanne ve Godric Amca'ya çok acı veren şeyler yaptı. Aile her şeydir ama bir aile olmak için kandan fazlası gerekir. Bu yüzden Pierre'in senin büyükbaban olduğunu söylüyorum, çünkü seni kendi çocuğu gibi seviyor. Önemli olan da bu."

Bruce, geçen yıl okulda bir genetik dersi aldıktan sonra aile bağları ve önceki nesillerle daha fazla ilgilenmeye başlamıştı. Soybilimle ilgilenmeye başladı. Bir gün aile servetimizi nasıl kazandığımızı öğrenmesinden korkuyordum. Babamın bir suçlu olduğunu ve benim daha büyük bir suçlu olduğumu anlayacaktı. "Sana ne yaptı baba?"

Onun mavi gözlerine baktım, benimkilere benzeyen gözlerine ve kalbimin kt kt attığını hissettim.

Çünkü onu çok seviyordum.

O doğduğunda, bir dadı ve doula ile bile hayatımız altüst oldu ve uyum sağlamak benim için zor oldu. Asla şikayet etmedim, sadece Fleur'u elimden geldiğince destekledim. Bağlılık ilk başta yoktu. O sadece günde yirmi bez değiştiren bir bebektir.

Ama sonra... değişti.

Bir baba oldum ve hayatımı başka türlü hayal edemezdim.

Kızım doğduğunda çok heyecanlıydım. Çok heyecanlıydım. Kk bir kızım olduğu ve Bruce'a bir kardeş verdiğim için heyecanlıydım.

Olduğum kişi olmam zaman aldı ama oldu ve oğluma bakıp bir saniye bile istenmeyen biri olduğunu düşünmedim. Yeterli olmadığını. Bir hayal kırıklığı olduğunu.

"nemli değil." Elimi omzuna koydum ve sıktım. "Her şeyi oluruna bırakmak ve mutlu olmak en iyisidir. Ben bunu zor yoldan öğrendim." Onu kendime çektim ve sanki hâlâ bir çocukmuş gibi başının yan tarafına hızlı bir öpücük kondurdum. "Hadi biraz pizza alıp eve gidelim. Annen acıktığında nasıl olur bilirsin."

Güldü. "Senin kadar kızgın değilim baba."

Beşinci Cumhuriyet Serisi, *İmparator'da* Luca'nın hikyesiyle devam ediyor. Luca'nın hikayesinin ilk birkaç bölümünü okumak için bu kitabın sonuna geçin ve **hemen n sipariş** verin.

İmparator'u beklerken okuyacak yeni bir şeyler arıyorsanız, dokunması yasak olan kadına ilk ve sert bir şekilde aşık olan bir golden retriever ile başka bir mafya romantizmim var. Şimdi **Beni Öldürüyor**'u okuyun!

MMC'nin FMC'nin özgürlüğünü kazanmasını sağladığı, kara kedi titreşimli, ahlaki *açıdan çok* gri bir alfa hakkında karanlık bir romantizm arayanlar için, şimdi **Düğmeler ve Dantel**'i okuyun.

Romantizm okurlarım için Penelope Barsetti adıyla karanlık fantastik romantizm de yazıyorum. En yeni kitabım **The Death Kin4**, intikam almaya niyetli bir büyücü... ve kadınına dokunan herkesi diriltecek.

Beşinci Cumhuriyet Özel Baskıları

Fifth Republic Özel Baskılarını duyurmaktan büyük heyecan duyuyorum! Bu çarpıcı ciltler sizin gibi sıkı hayranlar için tasarlandı. Bu Özel Baskılar ayrıca özel içeriklerle birlikte geliyor - Fleur ve Bastien ile ek epilog bölümleri!

Şimdi ön sipariş verin!

Pene'yi takip edin...

G'de: **@penelopeskyauthor**

Ve TikTok: **@penelopeskyauthor**

Tüm eğlenceli hikayelerini dinlemek ve yeni çıkan kitaplardan olmak için **Penelope' bültenine kaydolun**ninhaber. Ayrıca çekilişler ve sınırlı sayıda basılan ciltli kitaplara erişim de var!

THE EMPEROR - CHAPTER 1

Aliénor

Septime'de sommelier olarak vardiyamı bitirdiğimde saat gece yarısıydı. Şişeler silinip kasaya geri ve şarap kadehleri askıya asılmadan önce elle kurutuluyordu. Sadece bir avuç masanın bulunduğu küçük bir restorandı, ancak sıkışık atmosferi cazibesine cazibe katıyordu.

Uzun siyah paltomu giydim ve soğuğa adım atmadan önce gül rengi atkımı boynuma doladım. Restoran tek yönlü dar bir cadde üzerindeydi ve diğer işyerlerinin çoğu çoktan kapanmıştı. Normalde gecenin her saatinde kaldırımlarda yayalar olurdu ama kışın sonlarında şehir sessizdi. Bahar uzaktaydı, görülebilecek kadar yakındı ama dokunulabilecek kadar değil.

Topuklarım kaldırımın soğuk taşına belirgin bir şekilde vurarak sokağın aşağısındaki daireme doğru ilerledim. Çantamı yaklaştırıp telefonuma baktım ve bir kez daha cebime koymadan önce saati kontrol ettim.

Çenemi kaldırdım ve caddenin karşısında puro içen, siyah bere takmış, tamamen siyah giyinmiş bir adamın kim olduğumu biliyormuş gibi bana baktığını fark ettim.

Hızla önüme baktım ve onun sessiz saldırganlığını fark etmemiş gibi .

Paris'te her yere yürüyerek gittim. Taksiler ve araç çağırma hizmetleri benim gibi alt tabakadan biri için çok pahalıydı. Sommelier'dim çünkü ayrıcalıklı bir şekilde büyümüştüm ama bu uzun zaman önceydi.

O kadar uzun süre fakir ki zengin olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

Başka bir ayak sesi benimkine eşlik etti ve beni takip ettiğini anladım. Kaldırımdan ayrılıp kaldırım taşlarına adım attığında sesin nasıl değiştiğini fark ettim. Bacakları benimkilerden çok daha uzundu, adımları hızla bana yetişiyordu.

"Kahretsin," dedim nefesimin altında.

Başımı eğdim, dikkat çekmedim, hiç kimse olmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Ama o sözünü tuttu ve yıllar sonra bile beni aradı. Ödemem gereken bir borç olmaması gereken intikam için can atıyor, kafamı kalesinin dışındaki çivilerden birine eklemeye kararlı, bardağını ailemin kanının son damlalarıyla doldurmak için çaresiz.

Sonunda dar sokağın sonuna ulaştım, kaldırım sokak lambalarının altındaki diğer dükkânlara açılıyordu, hepsi de sezon dışı erken saatlerde kapalıydı. Sokaktan birkaç araba geçiyordu ama çoğunlukla boştu.

Sadece tek bir araba vardı, gece yarısı siyahı jantları ve karartılmış renkli camları olan karartılmış bir Range Rover. Kaslı bir adam dükkânlardan birinden çıktı ve Range Rover'a doğru yöneldi. Yan dikiz aynaları sanki kendi aracıymış gibi yaklaştığında hemen açıldı ve görüş alanıma girmeden önce anahtarlığın düğmesine bastı.

Düşünecek zamanım yoktu.

Sürücü kapısını açmadan hemen önce, ağaçların ve parktaki bankın yanındaki taş patikadan aşağıya doğru koştum, koşuşturmam sırasında botlarını duyamasam da saldırganımın peşimde olduğunun farkındaydım.

Yolcu kapısını açtım ve içeri atladım. "Siktiğimin arabası!" Yolcu kapısını çarparak kapattım ve kilit düğmesine bastım, sanki bu bir kurşunun camı parçalamasını gibi. Sürücüye döndüm ve

Bağırarak ya da açıklama yapmak zorunda kalmak istemiyordu ama gaza bastı ve boş yolda ilerlemeye başladı, güçlü motoru rüzgârın hızıyla birlikte bizi de hızlandırdı.

Beni takip eden adama bakmak için geri döndüm ve ardından Range Rover'ın arka camına isabet eden silah seslerini duydum. Camda iki küçük çatlak oluştu ama bir şekilde kırılmadı. "Lanet olsun." Tekrar öne doğru döndüm ve sürücüye baktım.

Sakindi, neredeyse kayıtsızdı.

Kavşaktaki ışık kırmızıydı ama o normal bir günmüş gibi Rue du Faubourg Saint-Antoine'dan sola döndü. Hızını düşürdü, sanki silahlı adamın bizi yaya olarak takip edemeyeceğine inanıyordu.

Ani tehlike geçtikten sonra, kaçış arabamın sürücüsüne baktım.

Koyu renk saçları ve koyu renk gözleri, uzun kollu gömleğinin kollarını geren kaslı kolları, sakın ve derli toplu olmanın tanımıydı. Kolunda Omega marka bir saat vardı, değeri yüz bin avronun üzerindeydi ve bunu bilmemin tek nedeni babamda da benzer bir saatin olmasıydı. Çene çizgisinde bir gölge vardı, sanki temiz bir görünüm elde etmek için her sabah tıraş olmak zorundaymış gibi, ama gece yarısı karanlık geri döndü.

Bir eli direksiyonda kalırken, koltuğunda rahatladı ve gözlerini yola dikti.
"Nereye?"

Şok içinde, üç saniye boyunca öylece bakakaldım. "Bu kadar mı? Soru yok mu?" "Senin işin senin işin."

"Arka camınızın parasını ödememi talep etmeyeceksiniz değil mi?"

Direksiyonu rahatça kavramıştı, orta konsoldan gelen ışık yüzünü parlatıyordu.
"Amacına hizmet etti."

"Ama senin zararına."

Başka bir kırmızı ışığa geldi, ama bu sefer yasalara uydu ve durdu. İlk kez bana bakmak için döndü ve gördüğüm şey karşısında şaşkına döndüm.

Hayatımda gördüğüm en muhteşem adamdı.

Yeraltı dünyası kadar acımasız gözler. Yüzünde sert ve yontulmuş kemikler. Sıkı boynunda kordonlar. Erkeklik o kadar güçlüydü ki nefes almak zehir gibiydi. Otururken boyunu ölçmek zordu ama üzerimde Paris'in üzerindeki Eyfel Kulesi'nden daha fazla yükseleceğini söyleyebilirdim. Ve bir et parçası gibi kalındı. Sadece kolları değil, omuzları ve göğsü... her yeri.

Bir soru sormuş gibi bakmaya devam etti.

Bakışları beni sanki dolu bir silahmış gibi hareketsiz bırakmıştı. Bir göz kırpmamla hayatım sona erecekti.

"Nereye?" diye tekrarladı.

Işık sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kırmızıda kaldı. Kavşak ıssızdı ama o yine de ayağını frende tuttu. Uzaklardan bir yerden siren sesleri gelene kadar şehir sessizdi, ihtiyacı olan bir sivil için sokaklardan geçen bir ambulans.

Kahve rengi gözleri benimkileri delmeye devam etti.

Nutkum tutulmuştu.

Bir kez daha önüne baktı. "Gidecek hiçbir yerin yok."

Dairem güvenli değildi. Muhtemelen biri oturma odamda dolu bir silahla oturmuş, beni infaz etmek için içeri girmemi bekliyordu. Ya da kapının arkasına saklanmış, içeri girmemi ve namluya takılı bir susturucu ile hayatıma son vermelerini bekliyordu.

"Sormak için çok gururlu ama rol yapmak için çok çaresiz." Sinyal lambası yanmıyordu ve düz gitmesi gereken şeritteydi ama aniden sağa döndü ve gideceği yere varınca kırmızıda geçti. "Birkaç gün benimle kalabilirsin."

"Adamın biri beni öldürmeye çalıştı. Ya beni takip ederse?"

"Takip etmez."

"Neye bulaştığımı bilmiyorsun. Beni öldürmek isteyen adamlar tehlikeli-"

Sanki bir tür şaka yapmışım gibi kıkırdadı. "Ben ciddiylim."

"Biliyorum." Gülümsemesi bir süre daha devam etti, yanından geçtiğimiz lamba direklerinin ışıkları gözlerine yansıyor. "Bu konuda endişeli değilim. Ve eğer ben endişelenmiyorsam, sen de endişelenmemelisin."

Kimdi bu herif? "Kimsin sen?" "Luca Fournier."

"Bu benim soruma cevap olmadı."

Bir eli direksiyonda, sakın ve rahat bir şekilde sürmeye devam etti, sanki bu macera boyunca kalp atışları bir kez bile hızlanmamıştı. "Benim işim benim işimdir."

"Ya tehlikeliysen-"

"Ben çok tehlikeliyim." Bir dönüş daha yaptı ve şehrin en lüks bölgelerinden biri olan, dairelerin milyonlarla ifade edildiği ve tüm binaların ünlülere, politikacılara, aristokratlara ve diğer ultra zenginlere ait olduğu 6. bölgeye girdi. "Ama sizin gibi insanlar için değil."

"Benim gibi insanlar mı?"

"Kadınlar. Çocuklar. Masumlar."

"Masum olduğumu nereden biliyorsun?" Seçkinler arasında geçen bir çocukluğu, süslü kanepeler ve pahalı şampanyalarla verilen abartılı partileri hatırlayarak binaların geçişini izledim.

"Sadece bir önsezi." Ortasında bir bahçenin tepesi bulunan otuz metre yüksekliğindeki demir kapılara yaklaştığında arabayı yavaşlattı. Yaklaştığında kapılar hafifçe aralandı ve içeri girmeden önce kapıların tamamen açılmasını bekledi.

Arnavut kaldırımlarıyla kaplı küçük bir araba yolu, ortasında bir çeşme bulunan döner bir kavşağa çıkıyordu. İki kapısı olan çift kapının önünde durdu.

İki yanında saksı ağaçları vardı, sanki burası eskiden bir otelin girişıydı. Adamlar tüfekleriyle kapıyı kuşatmışlardı.

Adrenalinim aniden yükselmişti.

Luca arabadan indi ve adamlardan biri arabaya bindi. Tüfekli adamlardan biri bir centilmen gibi kapımı açtı.

Dışarı çıktım ve böcek yutmuş gibi görünmemeye çalıştım.

Luca bir kral gibi kendisi için açılan çift kapıya yaklaşırken beni beklemedi.

Takip ettim ve dışarıdaki kapı kadar yüksek, görkemli bir girişe girdim. Paris'e özgü sanat eserleri ve devasa heykellerle dolu giriş, bu esrarengiz adamın özel mülkü haline gelmeden önce lüks bir otelin lobisine benziyordu.

Elleri arkasında, smokinli bir uşak belirdi. Hiçbir şey söylemedi, sadece ortaya çıktı ve emirleri bekledi. Bana baktı, koyu renk saçları jöleyle geriye taranmıştı, ağzının üst kısmında kalın bir bıyık vardı. Bana ne yapacağını bilmiyormuş ama sormaya cesaret edemiyormuş gibi baktı.

Luca uşağına bakmadan önce telefonundan mesaj atmıştı. "Misafir odasını hazırla-" Bana bakmak için döndü. "Sen de kimsin?"

"Aliénor."

Tekrar uşağına baktı. "Aliénor. Üç gün kalacak." "Elbette. Başka bir şey var mı efendim?"

"Hayır." Luca merdivenlere yöneldi ve yukarı doğru yürümeye başladı.

Bu villada kendimi yabancı hissediyordum ama orada amaçsızca durmak daha da garip geliyordu, bu yüzden onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim. Merdivenler tek bir kat değildi, birkaç taneydi, tam olarak üç. Luca nefes nefese en tepeye kadar çıkmayı başardı ama muhtemelen topuklu ayakkabı giydiğim için göğsümde bir sıkışma hissettim.

Ona yetiştiğimde çoktan yatak odasına doğru gidiyordu. "Bekle." Elim kalçamda dururken tırabzanı kavradım ve nefes almaya çalıştım.

Dönüp bana baktı, kaşları emir verdiğiime inanmamış gibi hafifçe kalkıktı.

Ona yaklaşacak kadar nefesimi topladım, yanımdaki dikiş hâlâ duruyordu.

Bakışları devam etti ve düşmanca büyüdü.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Ne?" Sesinde soğukluk vardı, sıkıntısını ifade ediyordu. "Burada kalmama izin vermek."

"Çünkü bana başka bir seçenek sunulmadı."

"Seçme şansın var. Beni öylece dışarı atabilirdin ve dürüst olmak gerekirse, bunu yapacak birine benziyorsun." Beni kurtarmıştı ama bana bir kadın için kapıyı açacak ya da sandalyeyi çekecek fedakâr bir beyefendi gibi gelmemişti. Karmaşık biriydi. Bu kadarı kesindi.

Gözlerini kırpmaya bile gerek duymadan o sert bakışlarıyla bana baktı. "Seni dışarı atmamı ister misin?"

"Hayır-"

"O zaman beni rahatsız etme." Yatak odasına girmek için döndü.

"Bekle-"

"Lanet olası evimde bana bir daha ne yapacağımı söylersen, kışın sokakta kalır." Benim için tehlikeli olmadığını söyledi ama bana tekrar baktığında gözleri kurşun gibiydi. Tetiğe bastığı anda tüm vücudum kurşunla dolacaktı. "Üç günün var. Akıllıca kullan."

THE EMPEROR - CHAPTER 2

Aliénor

Misafir yatak odası abartılı bir ana süitti. Mobilyasından duvar kağıdına ve sanat eserlerine kadar her yönüyle Paris'e özgü olan bu oda, lüksü en seksi fısıltıyla haykırıyordu. Aşağıdaki şehrin ve bitişik binaların nefes kesici manzarasını gösteren büyük pencerelerim vardı. Görünürde bir bitki ya da çiçek olmadığı halde bahçe gibi kokuyordu.

Luca hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama burada dokunulmaz olduğumu biliyordum.

O pislikler beni takip etseler bile eşiği geçemezler. Eğer deneselerdi, Luca gülümserdi.

Kahya bana oda servisi gibi kapıda kahvaltı servisi yaptı ve bahçeden yeni koparılmış gibi görünen güllerle dolu küçük bir vazo bulunan tekerlekli arabayla içeri girdi. Yapraklardan birinin üzerinde bir damla çiy bile vardı. Tabakların üzerindeki çelik kapakları kaldırdığında, krepin içine konmuş Gruyère peynirine bulanmış yumurta, yanında Fransız tostı ve domuz pastırması ve bir kase çilek ve yaban mersini ile Michelangelo tarafından elle boyanmış görünen özenli bir yemek ortaya çıktı. Bir fincan kahve ve yanında krema da vardı.

Dün gece vurulmuştum ve şimdi tatildeymişim gibi hissediyordum. "Luca ile konuşabilir miyim lütfen?" Numarası bende yoktu ve yatak odası benimkinden koridorun sonunda olsa da, öfkesini yeniden alevlendirmeye cesaret edemezdim.

Uşak ne dediğimi anlamamış gibi bana baktı. "Beni hiç görmemeyi ya da konuşmamayı mı bekliyordu?"

Kapakları arabadaki tabaklara geri koydu ve sorularıma cevap yatak odamdan ayrıldı.

"Bu çok kabaydı." Ama hiçbir soğukluk bu ziyafeti görünce iştahımı kaçıramazdı. Hayatımda gördüğüm en güzel yemekti, hatta Noel yemeğinden bile daha güzeldi.

Tek başıma yemek yedim, bir şef tarafından hazırlanan gurme yemeklerin tadını çıkardım ve sıkıntılarımla bir süreliğine unuttum. Dairemi ve tüm eşyalarımı terk etmek zorunda kalacaktım çünkü oraya dönmek güvenli değildi ve şimdi hayatıma yeniden başlamak zorundaydım. Yeni bir isim, yeni evraklar, yeni bir iş... her şey.

Paris'ten ayrılmak akıllıca bir hareket olurdu ama ben bu şehri kaçınamayacak kadar çok seviyordum. İlk aşkımla, dünyada beni gerçekten seven tek şehri terk edemeyecek kadar inatçıydım. Burada en kötü şeyler oldu... ama en iyi şeyler de oldu.

Kapı çalınmadan açıldı ve Luca siyah şortu ve koşu ayakkabılarından başka bir şey giymeden görüldü. Tamamen gömleksiz ve çıplak göğüslü, güzel teninde terden bir parıltı vardı, bana aynı delici bakışla baktı.

Onu sustum ve tekrar nasıl konuşacağımı unuttum.

Sanki bana bir soru sormuş gibi baktı ve ben cevap vermedikçe daha da sinirlendi.

"Buraya öylece girmeni beklemiyordum." "Kendi evimde mi? Beni çağırmışsın."

Karşılık vermemeye çalıştım çünkü dilenciler seçilemezdi, ama karşılık vermek neredeyse tüm kişiliğimi oluşturuyordu. "Hemen şimdi demek istedim. Tanrım, bana yardım ediyorsun ama sonra boğazıma atlıyorsun."

Gözleri kısıktı. "Dikkatim sende ve bunu boşa harcıyorsun." "Konuşabilir miyiz?"

"Ne halt ediyoruz biz?" diye tersledi.

"Yani medeni insanlar gibi. Bana bağırmayı kes."

Garip bir şekilde, öfkesi biraz azaldı.

"Önce bir duş alabilirsin." Gözlerinden başka bir şeye bakmamaya çalıştım. Giyinirken fark ettiğim sertliği incelememeye çalıştım. Az önce beş mil koşmuş gibi ter içindeydi ama özel bir spor salonunda ağırlık çalıştığından şüpheleniyordum. Barlar ve dambıllar... ve muhtemelen birkaç araba.

Beni şaşırtarak içeri girdi ve karşımdaki koltuğa oturdu. Kulaklarında kablosuz kulaklıklar vardı ama onları çıkarıp cebine soktu. Kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bana baktı.

Sadece gözlerine bakmak için tüm gücümü harcadım.

Kollarındaki patlayan damarlar değil. Kafamın büyüklüğüne rakip olan pazuları. Dağlar gibi büyük omuzları. Seine Nehri üzerindeki köprüleri ayakta tutan beton levhalara benzeyen sert göğüs kasları.

Gözleri hem zekâ hem de kızgınlıkla parlayarak baktı.

Tanrım, bu adam çok güzeldi. Ama lanet olsun, eyer takmayı reddeden bir aygır gibi huysuzdu.

Dışarıdayken erkeklerden ilgi ve bakış almaya alışkındım. Restoranlarda ve barlarda. İşteyken. Eğer biriyle yatmak istiyorsam, tutkulu bir geceyi paylaşacak birini bulmak hiç de zor değildi. Ama Luca bana hiç etkilenmemiş gibi bakıyordu. Sanki birçoğundan biriymişim gibi. Hatırlanmaya değmeyen bir isim. Sanki yattığı kadınlar benim sunabileceğim her şeyden çok daha üstünmüş gibi.

Ben ondan kesinlikle etkilenmişim, ama o açıkça benden etkilenmemişti.

Bu biraz acıttı.

Sabırsızlığı sessizliği bozdu. "Benden ne istiyorsun Eleanor?"

"Aliénor. A ile telaffuz edilir-" "Devam et."

Pislik. "Öncelikle, dün gece bana yardım ettiğin için sana teşekkür etmek istiyorum. Eğer orada olmasaydın muhtemelen ölmüş olurdum."

"Muhtemelen değil."

Herkesle böyle mi konuşurdu? "Şey... teşekkür ederim." Kurtarıcıma minnettarlığımı göstermek bu kadar zor olmamalıydı, ama bu kendi dişlerimi sökmek gibiydi. Bambuyu lanet tırnaklarımın altına sokmak gibi.

Hareket etmemişti. Gözünü kırpmadı. Sadece sessiz bir düşmanlıkla bakıyordu. "Bu kadar mı?"

"Teşekkür ettim, tepkiniz bu mu?"

"Seni minnettarlığını duymak için kurtarmadım. Eğer minnettarlığını göstermek istiyorsan, bunu yapmanın daha iyi yolları var."

"Ne gibi?" Tersledim. "Çünkü anladığım kadarıyla sen taştan yapılmışsın."

O yoğun, gözlerini kırpmadan bakmaya devam etti, onu olmakla suçladığım heykel gibi hareketsizdi.

Bir cevap bekledim çünkü bu adamın alnında kelimeler yazılı olsa bile okuyamazdım.

"Ne gibi?" Tekrar ettim.

Başını diğer tarafa eğdi, bu etkileşim sırasında yaptığı tek hareketi. "Bir oral seks iyi olurdu."

Bu istek karşısında kaşlarım kalktı.

Tamam. Belki de benden etkilenmişti.

"Yani beni bu yüzden mi kurtardın? Benden seks talep etmek için mi?"

"Senden hiçbir şey talep etmedim," dedi sakince. "Teşekkür etmek için beni oturttunuz ve ben sadece minnettarlığınızı göstermek için zamanımı bu şekilde almaktan daha iyi bir yol öneriyorum. Bu bir zorunluluk değil, tıpkı bir restoranda bahşişin zorunlu olmadığı ama çok takdir edildiği gibi."

Onun bu cüretkârlığıyla alay ederken gözlerim başka yöne kaydı. "Vay be."

İşten çıkarılmamdan dolayı hiçbir hayal kırıklığı göstermedi, sanki teslim olup olmamam gerçekten umurunda değilmiş gibi. Hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyordu. "Eğer başka bir şey yoksa, önümde uzun bir gün var."

"Kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Ne fark eder ki?"

"Çünkü uğraştığımı bilmek istiyorum." "Senin türüne zarar vermediğimi söylemiştim."

"Sadece oral seks iste."

Sırıtmadı ama ağzının kenarlarında bir gülümseme belirtisi gördüm. Bir gülümsemenin gölgesi. "Bilmen gerekenleri çoktan öğrendin. Her kimden korkuyorsan benden de korkuyorsun. Bir sonraki hamlenizi planlamak için üç gününüz var, şimdi iki. Bu değerli zamanı beni sorgulamakla harcama."

"Bu bir sorgulama değildi."

Kollarını iki yanına gevşetti ve göğsünün tamamını, sert karın kaslarının üst kısmını ortaya çıkardı. Dakikalar önce üzerini kaplayan ter çoktan buharlaşmıştı. "olursa sana para verebilirim. Kimlik, evrak işleri, her neyse."

"Ve bunu bana özgürce mi teklif

ediyorsun?" "Evet."

O oldu neredeyse dayanılmaz için konuşmak için, ama sonra o yaptı alışılmadık derecede nazik bir şey. "Ve bahşiş beklemiyorsun?"

Bu kez sırttı ve bu onu çok daha yakışıklı yaptı. "Hayır. Ama minnettar olurum."

Şu anda bir planım yoktu. Yeniden inşa ettiğim hayatım bir anda yerle bir olmuştu. Hâlâ sahip olduğum duygusal eşyalarım depoda kilitliydi çünkü onları evimde tutmaktan çok korkuyordum. Bu ana hazırlanacak kadar ileri görüşlü olduğum için mutluydum. Tüm kıyafetlerim ve eşyalarım artık yoktu. Sahip olduğum tek şey üzerimdeki kıyafetlerdi.

ve kolumdaki çantayı aldım. "Benim için yaptıklarından sonra daha fazla yardımını kabul etmek istemiyorum ama çaresizim."

Gülümsemesi sadece bir anıydı ve gözlerinde empatinin gölgesi vardı. "Olmuş bilin."

Luca sözünü tuttu ve uşağı tüm evrakları ve parayı yatak odama getirdi. Bir pasaport, kimlik, hatta hayatımda bir gün bile araba kullanmamış olmama rağmen bir ehliyet. Ve bir yığın nakit para vardı, en az otuz bin avro, ihtiyacımdan çok daha fazlası.

Ama benim de hiçbir şeyim yoktu, ben de kabul ettim.

İnternette daire baktım ve bu sefer farklı bir bölge seçtim. Bu şehirde iki milyon insan yaşıyordu ve yıl boyunca turist akınıyla birlikte bu sayıya sokaklarda dolaşan birkaç yüz bin kişi daha ekleniyordu. Nereye bakacağınızı bilmiyorsanız birini bulmak samanlıkta iğne aramak gibiydi.

18. bölgeyi seçtim çünkü burası en az güvenli olan yerdi. Gecenin her saatinde sokaklarda bir sürü insan vardı, insanlar gelip gidiyordu, tek başına bir kadın için ideal bir yer değildi. Beni tekrar arayacaklardı ve muhtemelen en az yer de orasıydı.

Bu sefer mobilyalı bir daire buldum çünkü hiçbir fiziksel eşyaya bağlanmamam gerektiğini biliyordum. Belki bir hafta içinde beni tekrar bulurlardı ve ben de bir kez daha giderdim. Kendi lanet şehrimde gezgin bir turist.

Üçüncü gün geldiğinde ve işlerimi yoluna koyduğumda, gitme zamanının geldiğini biliyordum. Güzel çiçeklerin ve gelmiş geçmiş en seksi pisliğin bulunduğu bu özel otelden ayrılmak. Süslü bir tatil deyken oda servisi sipariş etmişim gibi doğrudan kapıma teslim edilen gurme yemekleri bıraktım. Demir kapıların ve dışarıdaki silahlı adamların korumasından ve kimseden korkmayan adamdan ayrılmak.

Evin geri kalanını ziyaret etmemiştim, sadece yatak odama kapanmıştım. Luca'yı çağırmadığımda yanıma gelmedi, ben de onu bir daha görmedim. Yatak odamdan çıktım ve merdivenlerden aşağıya, girişin olduğu yere indim.

Uşak oradaydı, sanki üst katlardan ayak seslerimi duymuş gibiydi. "Evden ayrılıyor musunuz?"

"Um, evet." Ne yazık ki. Bu üç gün, koşuşturan zihnime bir sessizlik, acı çeken kalbime bir yumuşaklık getirmişti. Bir anlığına da olsa huzur bulmak, omzumun üzerinden bakmamak ya da tek gözüm açık uyumamak güzeldi.

hissetmeyi uzun zaman olmuştu. "Gitmeden önce Luca ile konuşabilir miyim?"

İki ön kapı da açıldı ve eve yeni gelmiş gibi içeri girdi. Üzerinde uzun kollu siyah bir gömlek, koyu renk kot pantolon ve botlar vardı, onu ilk gördüğüm geceki kıyafetine benziyordu. Varlığında bir komuta havası vardı ama aynı zamanda güçlü, bir bok vermeyen hisleri de vardı. Sert bakışlarını bana çevirdi ve gözleri yüzüme yerleştiğinde, önceki etkileşimlerimizde olduğu kadar sinirli olmadıklarını fark ettim.

Konuşmadığı için bakışları sözleri gibi görünüyordu. "Ben de tam gidiyordum."

Hafifçe başını salladı.

Uşak sessizce çıktı ve evin başka bir bölümünün, belki mutfak ya da misafir odasının çift kapısından girdi. Hiçbir fikrim yoktu çünkü bu büyük evin sadece küçük bir bölümünü ziyaret etmiştim.

"Her şey için teşekkür ederim."

"Kendine iyi bak." Tanıştığımız geceyi hiç sormadı. Silahlı bir adamın neden beni avlamaya çalıştığını hiç sormadı. Ya umursamıyordu ya da mahremiyetime saygı duyuyordu. Hangisi olduğundan emin değildim.

"Başka bir şey istemekten nefret ediyorum ama... Başka nasıl alacağımı bilmiyorum."

Gözleri yorgun görünüyordu, sanki bütün gece ve bir gün önce dışarıdaymış gibiydi ama yine de bir suşi bıçağının keskinliğine sahiptiler. Yüzümdeki dikkati derinleştikçe hafifçe daraldılar.

"Bir silah alabilir miyim?" Daha önce bir tane almıştım ama daha önce de dolandırılmışım ve güvenilebileceğim bir şeye ihtiyacım vardı.

Tereddüt etmeden gömleğini kaldırdı ve kot pantolonunun arkasına uzandı, silahı namlusundan tutup bana uzatmadan önce sert karnını gösterdi.

"Seninkini almak zorunda

değilim." "Ben duygusal

değilim."

Silahı aldım, metal onun tenine bastırıldığı için sıcaktı. "Nasıl

kullanılacağını biliyor musun?"

"Evet." Çantama koymadan önce emniyetini kontrol ettim. "Teşekkür . Her şey için. Cidden..." Yakın olduğum herkes ölmüştü ve hayatımda olan herkes yasak bölgedeydi. Onları ziyaret ettiğim anda hedef haline geliyorlardı. Yıllardır tek başımaydım, varoluşta yalnızdım, şehir benim tek yoldaşımdı.

"Bırakmamı ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim." Ondan başka bir şey istemedim.

Telefonunu çıkardı. "Numaran kaç?"

Yüksek sesle söylemeden önce tereddüt ettim.

Telefonuna yazdı ve arama düğmesine bastı. Arama gerçekleşirken çantamda belirgin bir titreşim oldu. Sonra telefonu hızla kapattı ve arka cebine soktu. "Başın sıkışırsa ara."

Bu şaşırtıcı derecede hoştu. Buz gibi soğuktu ama bana bir yıl boyunca işsiz hayatta kalmama yetecek kadar para ve kendi silahını vermişti. Bir yabancıyken bana kalacak bir yer vermişti. "Sana pislik dediğim için özür dilerim."

Bir süre durakladıktan sonra dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Haklı olduğun için asla özür dileme. Her zaman iki katına çıkar."

Ona karşı açıklanamaz bir bağlılık ve ayrılığımızdan dolayı bir üzüntü hissettim. Ya da belki sadece sağladığı güvenliği, onun dünyasının bana benimkini hatırlatmasını bırakmak istemedim... elimden alınmadan önce.

Ona baktığımda, gecenin geç bir saatinde barda peşine düşebileceğim bir adam gördüğümde sinirlerimin gerildiğini hissettim. Havai fişeklerle sona erecek bir gecenin ardından kasvetli bir sisle maskelenmiş bir sabah. Onu bir daha asla , bu yüzden peşinden gittim.

İçeri girdim ve ona tepki vermesi için bir an verdim, ilerlememin karşılık görmemesi ihtimaline karşı bir duraklama.

Ama kesinlikle karşılık buldu çünkü gülümsedi.

Tam bir gülümseme, alacakaranlığına bir gün doğumu, ciddiyetine bir panzehir.

Dudaklarına hızlı ve basit bir öpücük kondurmak için aradaki mesafeyi kapattım, sadece dudaklarımız birbirine değecekti, seksi olmaktan ziyade şefkatli bir öpücük.

Ama eli hızla enseme kavradı ve tencereyi ocağa koyar koymaz kaynamaya başladı. Öpüşmeyi ben başlattım ama o başkasının gemisine el koyan bir korsan gibi kontrolü ele aldı. Başımı istediği yere doğru eğdi ve dudaklarımı dudaklarına değdirdi, ağzımı kendi işaretiyle yaktı, o kadar sıcak bir öpücüktü ki dumandan cızırdıyordu. Başını çevirmeden önce alt dudağımı dudaklarının arasında hissetti ve beni tekrar öptü, bu sefer diliyle, sanki çok az tanıdığı bir kadın değil de uzun süreli sevgilisiymişim gibi. Sanki hayatının aşkı, evine geldiği karısı, sonsuza dek sevmeye yemin ettiği kadınmışım gibi.

Önce geri çekildim, yoğunluğundan ve beni bu kadar derinden etkilemesinden şaşırmışım. Onu öpmek, topuklarımın üzerinde dönmek ve oradan uzaklaşmak niyetindeydim ama bir an için olduğum yerde donup kaldım, bana her sabah içtiğim taze kahveyi hatırlatan koyu renk gözlere kilitlendim.

Yine hafifçe sıırttı. "Tüyo için teşekkürler."

THE EMPEROR - CHAPTER 3

Luca

Rue Du Louvre ile Rue Coquilliere'in köşesindeki restoran Loup'a girdim. Tuvalet girişinin üzerinde bir geyik kafası vardı ve bu saatte birçok masa ve kabin boştu. Burası sabah bire kadar açıktı ve ben kapanmadan on beş dakika önce içeri girdim çünkü Paris'te hiçbir kapı kapanmaz. En azından benim için.

Baptiste Escoffier çoktan pencerenin yanındaki masaya oturmuş, sanki günü daha yeni başlamış gibi espresso içiyordu. Varlığımı sert bir bakışla kabul etti. Karşısındaki sandalyeyi çekip oturmamı izlerken teması hiç kesmedi.

Garson doğruca masamıza geldi ve ne istediğimi sordu. Ona bakmadan

"Ben de aynısından alayım," dedim.

Yürüdü gitti. Boş restoranın tepesinde müzik çalıyordu. Arkasındaki pencerenin önünden bir araba geçti.

Baptiste espressosundan bir yudum aldı. "Ne yapacaksın Luca?"

İçimi çektim çünkü henüz tartışmadığımız bir konu beni çoktan yormuştu. "Bilmiyorum amına koyayım."

"Bunu çözmen gerek, hem de hemen." "Onların derdi Bastien'leydi, benimle değil."

"O miras sana geçti. Oscar'ın ölümü unutulmadı. Ateşkesin ihlali unutulmadı."

"Kendileri ihlal edeceklerdi." "Kanıtlanamaz. İlk

siz saldırdınız."

"Tüm bunların Bastien'in karısını kaçırdıkları için başladığını çabucak unutuyorlar." Masum bir kadını alıp yeraltı dünyasının gölgelerine çektiklerinde Beşinci Cumhuriyet'i ihlal etmişlerdi. Ama asıl büyük hata kadının kim olduğuydu.

"Teknik olarak Adrien'in karısı." Espressosundan bir yudum daha aldı.

Bastien'den başka birine ait olduğuna inanmak zordu.

"Aristokratlar organizasyonlarını büyük ölçüde değiştirdiler. Serçelerim bana Louvre'u ele geçireceklerini söylüyor."

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. "Louvre." Çok saçmaydı, o kadar saçmaydı ki neden yüksek sesle söylediğimden emin değildim.

Başını hafifçe salladı. "Bu parçalardan bazılarının kendilerine ait olduğuna inanıyorlar. Atalarının evlerinden alınıp iğrenç yabancıların görmesi için müzeye konulan aile yadigârları ve aile yadigârları."

"Yaşanan onca şeyden sonra daha da mı çıldırdılar?"

Omuz silkti. "Öyle görünüyor. İnsanlar Londra'daki Ulusal Galerideki hırsızlığın arkasında onların olduğuna inanıyor. Sadece Fransız eserleri çalınmış... biraz belli oluyor."

Paris'in dışındaydı, yani benim yetki alanımın ve ilgi alanımın dışındaydı. "İncelik onların tarzı değil." Benim de tarzım değildi.

Garson geldi ve Baptiste'in sipariş ettiklerinden iki tabak getirdi. Soğan çorbası ve dana tartar. Çorba o kadar sıcaktı ki kaselerden yükselen buharı görebiliyordum. Baptiste çarşafını kucağına bıraktı ve hemen kaşığı erimiş peynirli koyu et suyuna daldırıp bir ısırık aldı.

Kaşığı sert peynir parçalarına vurdu ve bir ısırık daha almadan önce onları et suyuna düşmeye zorladı. "Sende durumlar nasıl?"

Onun yerine tartarı tercih ettim. "Yumuşak bir geçiş oldu." Bastien ayrılırken bana hiç haber vermemiştii. Beni zor durumda bırakıp Fleur'la birlikte gitti. Birkaç ay boyunca seyahat etmişler, Yunan Adaları'nı, ardından Sicilya ve Toskana'yı ziyaret etmişlerdi. Onlar yokken onlardan nadiren haber alıyordum. Bu süreyi Beşinci Cumhuriyet'te düzeni sağlamak ve çetelerle uyumu sürdürmekle geçirdim. Bastien'e ihanet edenlerin çoğu idam edilmeden önce kaçmıştı. Yeni liderler iktidara geldi ve tüm suç ekosistemi son birkaç ay içinde büyük ölçüde değışti.

Ama sonunda yine sakinleşmişti. Muhtemelen herkes benim Bastien kadar rahat biri olmadığını bildiği içindi. Önce ateş edip sonra düşünmeyi tercih ederdim. Kararımı vermeden önce tanıklık dinlemezdim. Yargıç, jüri ve infazcı bir aradaydı. İkinci şans diye bir şey yoktu. Neredeyse ilk şans.

Baptiste bir süre çorbasına odaklandı, görünüşte benden onlarca yaş büyüktü ama etinin altında hala yürekliydi. Her zaman zekiydi, rakipleri dama oynarken o satranç oynardı. Bu kadar uzun süre etrafta olmasının, evrim geçirmesinin ve çevreye uyum sağlamasının nedeni buydu. "Uzun bir yoldan geldin, Luca."

Paçavradan zenginliğe. Sivilden ilmeğe. İmparator. "Baban seninle gurur duyardı."

Boş sokaktaki pencerenin önünden başka bir arabanın geçişini izledim. "Benim kadar gururlu."

Kabinde tek başıma oturdum ve Holybelly'nin pencerelerine ve ana kapısına baktım. Dışarıdaki cadde tek yöndü ve önce bir motosiklet, sonra da bir şehir arabası geçti. Sonra siyah bir SUV geçti. Durdu ve arka lambaları kırmızıya döndü.

Biraz sonra Bastien uzun kollu bir tişört ve eşofmanla çıkageldi, yüzünde sanki bir plastik cerrah yüz kaslarını bu şekilde kalması için manipüle etmiş gibi kalıcı bir sırtış vardı. İçeri girdiğinde, bizim gördüğümüz garsonu fark etti.

Düzenli olarak görüşüyorlardı ve hemen birbirlerini el sıkışarak selamladılar ve ardından futbol konuştular.

Kahvemi içtim ve tekrar pencereden dışarı baktım.

Bastien sonunda standıma geldi ve beni yumrukladı. " zaman oldu."

"Bronzlaşmış görünüyorsun."

"Şaşırtıcı derecede sıcaktı, özellikle de Sicilya'da." Menüü eline aldı ve spesiyallere göz attı. "Bu gerçekten işe yaradı çünkü Fleur'un malları zar zor örten küçük bir bikinisi vardı, bu yüzden bütün gün ona bakmam gerekti." Sırıttı ve menüü ters çevirdi.

"Başkalarının ona bakması umurunda değil mi?"

"Hayır," dedi alaycı bir ifadeyle. "Ben etrafta dolanırken bir puştun bunu yapacağını mı sanıyorsun?"

Bryan geldi. "Her gibi mi?"

"Evet," dedi Bastien. "Açlıktan ölüyorum."

"Ben de." Kendi menümü onunkinin üzerine koydum.

Bryan siparişi vermek için uzaklaştı.

Kahvemi zaten içmiştim, yüzden bir yudum aldım.

Bastien kollarını masaya dayadı ve bana baktı. "Bok gibi görünüyorsun."

"Yorgun görünüyorum. Siz Akdeniz'in dört bir yanında düzüşürken, ben Cumhuriyetimizin düzenini yeniden tesis ediyordum. Başkan Martin, düzen sağlanana kadar her gün boğazımdan aşağı nefes aldı. Ve hala tam olarak sağlanamadı."

Bastien hafifçe başını salladı. "Yeterince makul. İşler nasıl gidiyor?" "Senin sorunun değil Bastien."

"Bu konu hakkında konuşamayacağımız anlamına gelmez."

Başımı hafifçe salladım. "Fleur nasıl?"

"O iyi. Yolculuğumuzda harika vakit geçirdik. Daha önce hiç görmediğim bir yönü var."

"Muhtemelen senin daha önce görmediği yeni bir yönünü gördüğü içindir."

"Doğru." Başını salladı. "Kimseyi vurmam. Kimseyi vurmakla tehdit etmedi."

"Güzel olmalı." Hainleri infaz ediyor ve korkakları kovalıyordum. "Eğer işi istemiyorsan, Mael gittiğinden beri sırada Nico var." "Sorun bu değil."

"O zaman sorun nedir?" diye sordu. "Çünkü şu anda masadan kızgınlık dalgaları geçiyor."

O sırada Bryan ortaya çıktı ve en tartışmalı anda sıcak yemek tabaklarımızı getirdi. Tek kelime etmeden ya da göz teması kurmadan her şeyi yerleştirdi ve sonra çekip gitti.

Bastien acıkmıştı ama yemeğine dokunmadı.

"Bu kızgınlık değil."

"O zaman nedir?"

Sorunun ne olduğundan emin değildim. Bu tür şeyler hakkında çok sık düşünmezdim. Ancak zor durumda kaldığımda, bastırđığım duygularım la yüzleşmek zorunda kaldım. "Her şey çok hızlı oldu. Fleur bir anda ortaya çıktı ve sadece birkaç ay içinde hayatlarımız sonsuza dek değışti. Bu kadar çabuk ve aniden gitmeni beklemiyordum. Sensiz hiçbir şey aynı değil."

Şaka yapmaması ya da sözlerimi geçıştirmemesi dostluğumuzun bir göstergesiydi. Bakışlarımı tuttu ve onunla yüzleşti. "Demek beni öz lüyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ama sen yaptın sayılır." Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi.

Gözlerimi devirdim. "Aynı olmadığını söylemek, seni özlediğimi söylemekle aynı şey değil-"

"Ben de seni özledim, dostum." Açık teni tatilde havuz kenarında yattığı için biraz daha koyuydu ama mavi gözleri hâlâ sert ve aynı zamanda parlaktı. "Fleur'la olan hayatımdan gerçekten çok memnunum. Hiçbir şeye değişmem. Ama şimdi balayı bittiğine ve normal hayata döndüğümüze göre, kesinlikle onun dolduramadığı bir boşluk var. Eksik olan bir amaç, hız ve adrenalin eksikliği. Eğer onun güvenliği işine bu kadar bağlı olmasaydı, geri dönerdim. Hiç şüphe yok."

Bu beni daha iyi hissettirmemeliydi ama nedense .

"Fleur olmadan hayatım daha kolaydı. Ama daha iyi değil. Bir gün ne demek istediğimi anlayacaksın."

Çatalımı yemeye başlamadan önce alay ettim.

"Ben de aynı şeyi söylemiştim, hatırladın mı?" O da yemeye başladı, tatlı krep yiğinin üzerine şurubu döktü. "Şimdi bana bak."

"Biz aynı değiliz, Bastien."

"Ama biz de farklı değiliz Luca."

Duraksadım ve çataldan bir parça mücver ısırmadan önce ona baktım. "Ee, neler oluyor?" Bastien sordu.

" değil. Bu işin bitti."

"Bu konu hakkında konuşamayacağımız anlamına gelmez," dedi tekrar. "Başka ne hakkında konuşacağız?"

Omuz silktim. "Fleur'un şu küçük bikinisi hakkında daha fazla şey duymak isterim..."

Krepinden bir ısırık almadan önce . "Bunu tarif bile edemem."

Şimdi durmayın. Luca ve Aliénor arasında neler olduğunu öğrenmek için [İmparator'siparis](#) .u edin

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

